

BIULETYN INFORMACYJNY

POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

2(18)/2007

ŚWIĘTO POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

ŚWIĘTO POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

Drodzy Czytelnicy

W bieżącym roku akademickim Politechnika Lubelska obchodzić będzie 55 rocznicę powstania. Warto więc przypomnieć okoliczności utworzenia Uczelni.

O początkach naszej Almae Matris opowiada Pan Marian Wójcik, jedyny żyjący członek Komisji Organizacyjnej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. W Jego opowieści historia Politechniki przeplata się z losami narratora, dając wielowymiarowy i barwny obraz ówczesnych realiów. W swojej relacji wyraźnie akcentuje powiązania Uczelni z wielkimi zakładami przemysłowymi Lubelszczyzny. Politechnika Lubelska zawsze bowiem była ściśle związana z regionem.

W niezwykle fascynującą podróż w czasie udajemy się razem z członkami Automobilkлубu Lubelskiego oraz Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej Politechniki Lubelskiej. Podążamy po terenach Uczelni i poznajemy ich dzieje sięgające okresu przed II wojną światową, kiedy znajdował się tutaj majątek Pana Michalewskiego.

Pisząc o zbliżającym się jubileuszu należy wspomnieć również o przedmiotach, które nagromadziły się od czasu powstania Uczelni. Niektóre z nich znajdują się w prywatnych zasobach pracowników, inne zgromadzone są w magazynach. Wszystkie powinny być zabezpieczone i zachowane dla przyszłych pokoleń. To zadanie dla organizowanego Muzeum Politechniki Lubelskiej.

Życzymy przyjemnej lektury!

Redakcja

**BIULETYN INFORMACYJNY
POLITECHNIKI LUBELSKIEJ**

2(18)/2007

Wydarzenia	2
Kronika rektorska	4
Informacja o pracach Senatu PL	4
Święto Politechniki Lubelskiej	9
Gratulujemy nowemu profesorowi	16
Pożegnanie	17
Konferencja Prorektorów ds. Nauki	18
Unia Profesorów Polskich	19
Fragmety z mojego życiorysu i historii	20
Będzie Muzeum PoliTechniki	26
Czar minionych chwil	27
Struktura wszechświata	29
5 lat LUT	34
Zapora 2007	35
Konkursy coraz popularniejsze	37
Environmental Engineering Aspects	38
Information Technology in Communication	38
Bibliotekarz pomaga w studiach	39
Pierwsze egzaminy TOEFL i TOEIC	41
Biuro Karier Studenckich	42
Letnie Targi Pracy „Przystanek Kariera”	
Już za parę dni	43
Idziemy na zakupy sprzętu sportowo-turystycznego	44
Z życia kół naukowych	45
Wydział Mechaniczny	52
Rozwój kadry naukowej Wydarzenia Konferencje, seminaria	
Wydział Elektrotechniki i Informatyki	57
Rozwój kadry naukowej Współpraca międzynarodowa Konferencje, seminaria Współpraca z przemysłem i programy badawcze	
Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej	62
Rozwój kadry naukowej Konferencje Wydarzenia	
Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki	64
Dydaktyka Konferencje	
Wydział Inżynierii Środowiska	67
Rozwój kadry naukowej Nagrody, awanse, wyróżnienia Konferencje Współpraca międzynarodowa Wydarzenia	
Życie studenckie	71
Pod znakiem Juwenaliów Tancerze z pasją Na scenach Europy Nowe przestrzenie tańca Lublinowi na chwałę! Co w „Paskudzie” piszczy Tak bawiliśmy się sportowo Rozgrywki ligi TKKF Górale atakują Sermierka Historyczna – sekcja nie do końca sportowa... Ergometr wiosłarski Zwycięstwo Team of Jerry Kolejne sukcesy kickboxerów	
Modlitwa za bardzo chcącą	84

Wydarzenia

MARZEC 2007

1 marca zostało uruchomione przedsięwzięcie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego pod nazwą „Inicjatywa Technologiczna I”. Na jego realizację w roku 2007 przeznaczono z budżetu państwa kwotę 300 mln zł. Głównym celem przedsięwzięcia jest finansowe wspieranie ciekawych pomysłów proinnowacyjnych na bazie osiągnięć polskiego potencjału intelektualnego, które charakteryzują się możliwością wprowadzania na rynek oraz posiadają wiarygodnego partnera ze strony biznesu gotowego do ich wdrożenia (albo projektodawca posiada możliwości i potencjał do samodzielnego wdrożenia i komercjalizacji pomysłu).

1 marca w sali Rady Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej odbyło się spotkanie przedstawicieli instytutów, katedr i zakładów Politechniki Lubelskiej, Politechniki Rzeszowskiej i Politechniki Świętokrzyskiej kształcących studentów w zakresie specjalności drogowych i mostowych.

⇒ WIBIS – Odbijmy się razem

19 marca odbyła się na warszawskiej giełdzie oficjalna inauguracja nowego rządowego przedsięwzięcia „Inicjatywa technologiczna” (IniTech). Pierwszym projektem, który został podpisany w ramach tej inicjatywy była umowa Politechniki Lubelskiej z firmą D.T. Gas System Spółka Jawna z Poznania. Umowa dotyczy współpracy naukowo-badawczej w zakresie prac związanych z zasilaniem gazowym do silników spalinowych. Jako pierwsza uczelnia w kraju Politechnika Lubelska otworzyła nowy etap we współpracy środowiska biznesu ze środowiskiem naukowo-badawczym. W spotkaniu uczestniczyli z Politechniki Lubelskiej: prof. Józef Kuczmaszewski, Rektor PL, prof. Witold Stępniewski, Prorektor ds. Nauki oraz prof. Mirosław Wendeker, Kierownik projektu.

W jaki sposób i dlaczego warto zostać studentem Politechniki Lubelskiej? Odpowiedzi na te pytania młodzież mogła uzyskać podczas akcji DRZWI OTWARTE UCZELNI. Spotkanie z Uczelnią odbyło się 23 marca 2007 roku w auli im. Rektora Stanisława Podkowy w Wydziale Mechanicznym. Osoby zainteresowane studiami na Politechnice Lubelskiej spotkały się z władzami Uczelni, wydziałów i przedstawicielami studentów. Można było uzyskać informacje o kierunkach i specjalnościach studiów, zasadach przyjęć na pierwszy rok studiów oraz szeroko pojętym życiu studenckim, a więc o warunkach socjalno-bytowych, formach zajęć naukowych, artystycznych, sportowych. Następnie młodzież udała się do poszczególnych wydziałów, aby zobaczyć laboratoria i pracownie Uczelni. Osoby zainteresowane otrzymały informator dla kandydatów na studia.

29 marca w budynku stołówki Politechniki Lubelskiej (Sala Biała) pod honorowym patronatem Prorektora ds. Studenckich prof. Andrzeja Wac-Włodarczyka odbył się konkurs prezentacji informatycznych w języku angielskim „Information Technology in Communication”.

⇒ Information Technology in Communication

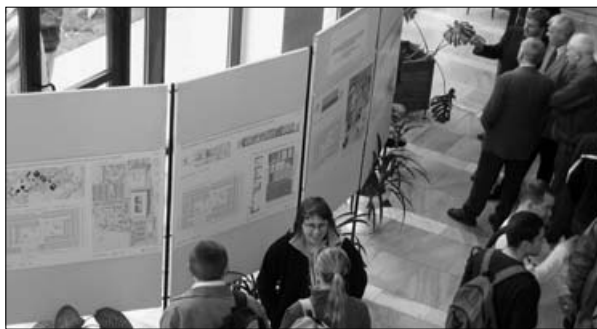
KWIECIEŃ 2007

19 kwietnia dr hab. inż. Henryk Komsta, prof. PL z Katedry Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki otrzymał tytuł naukowy profesora nauk rolniczych.

⇒ Gratulujemy nowemu profesorowi

19 kwietnia w holu Wydziału Mechanicznego otwarta została wystawa pracy, która zwyciężyła w konkursie na opracowanie koncepcji architektonicznej projektu budynku Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii Politechniki Lubelskiej. Projekt wykonała firma z Dortmundu. Planowana inwestycja stanowi część kompleksowego planu rozwoju Uczelni. Na szczególną uwagę zasługują:

Laboratorium Innowacji, Transferu i Monitorowania Rozwoju Technologii Napędów Alternatywnych, Laboratorium Odnawialnych i Kogeneracyjnych Źródeł Energii oraz Laboratorium Materiałów i Nawierzchni Drogowych. W budynku Centrum, oprócz kształcenia studentów, przeprowadzane będą szkolenia zawodowe, służące podnoszeniu kwalifikacji kadry zarządzającej oraz średniego personelu technicznego w zakresie nowoczesnych technologii projektowania i wytwarzania maszyn. Pomieszczenia Centrum służyć będą także do organizacji konferencji naukowych oraz wystaw informacyjnych i wykładów popularyzujących nowoczesną technikę. Ponadto, w obiekcie znajdują się pomieszczenia dla Regionalnego Centrum Informacji Naukowej, Centrum Transferu Technologii i Innowacji oraz Biblioteki Norm Technicznych o zasięgu regionalnym. Będzie to pięciokondygnacyjny budynek o powierzchni całkowitej ok. 20 tys. metrów kwadratowych. Budynek Centrum obejmować będzie realizację łącznie 32 wysoko wyspecjalizowanych laboratoriów i pracowni badawczych stanowiących rozbudowę istniejącego infrastrukturalnego zaplecza Uczelni.

27 kwietnia Koło Naukowe „Materiałoznawstwo Elektryczne i Technika Wysokich Napięć MELJON” zorganizowało II Sympozjum Naukowo-Techniczne „Nowa myśl w elektroenergetyce”.

⇒ Z życia kół naukowych

MAJ 2007

2 maja na cmentarzu w Głusku odbył się pogrzeb Teodory Kowalczyk, wieloletniego pracownika Politechniki Lubelskiej.

⇒ Pożegnanie

14 maja rozpoczęły się obchody Święta Politechniki Lubelskiej.

⇒ Święto PL

16 maja odbył się konkurs prezentacji w języku angielskim z zakresu inżynierii środowiska pt: “Environmental Engineering Aspects”.

⇒ Environmental Engineering Aspects

22 maja zorganizowane zostały Dni Profilaktyki Przeciwoalkoholowej „Zapora 2007”.

⇒ Zapora 2007

22-27 maja odbyły się Juwenalia – święto studentów Politechniki Lubelskiej oraz Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie.

⇒ Pod znakiem Juwenaliów

23-25 maja w Chełmie zorganizowana została Konferencja KONSERWACJA I REWITALIZACJA ARCHITEKTURY W ZESPOŁACH I KRAJOBRAZIE – ważnym elementem rozwoju społeczno-gospodarczego i integracji regionów przygranicznych Polski i Ukrainy.

⇒ WIBiS – Konferencje

24-25 maja Katedra Ekonomii i Zarządzania Gospodarką PL zorganizowała IV Ogólnopolską Konferencję Naukową z cyklu „Menedżer XXI”.

⇒ WZIPT – Konferencje

24-25 maja w Kazimierzu Dolnym n. Wisłą odbyło się kolejne Międzynarodowe Sympozjum Naukowe pt.: POSTĘP W TECHNIKACH WYTWARZANIA I KONSTRUKCJI MASZYN. Głównym organizatorem Sympozjum było Koło Naukowe Podstaw Inżynierii Produkcji.

⇒ Z życia kół naukowych

31 maja – 1 czerwca w Politechnice Lubelskiej odbyła się Konferencja Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju publicznych wyższych szkół technicznych.

⇒ Konferencja Prorektorów...

31 maja – 1 czerwca odbyła się VIII Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Technologiczne systemy informacyjne w inżynierii produkcji i kształceniu technicznym”.

⇒ WM – Konferencje

CZERWIEC 2007

1 czerwca odbył się doroczny piknik integracyjny, na którym bawili się pracownicy Uczelni oraz zaproszeni goście.

⇒ Święto Politechniki Lubelskiej

4-6 czerwca odbyły się kolejne XII Profesorskie Warsztaty Naukowe pt.: „Przetwórstwo Tworzyw Polimerowych”.

⇒ WM – Konferencje

17-20 czerwca odbyły się Seminarium i Warsztaty Naukowe „Zastosowania Nadprzewodników ZN-8”.

⇒ WEil – Konferencje

Kronika rektorska

- 25-26 stycznia 2007 r. Rektor uczestniczył w Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych. Gospodarzem spotkania była Akademia Górniczo-Hutnicza w Krakowie.
- 9 lutego 2007 r. Rektor spotkał się z kierownictwem PZL WSK Świdnik SA
- 15 marca 2007 r. Rektor wziął udział w spotkaniu Środowiskowego Kolegium Rektorów Szkół Wyższych Lublina, które miało miejsce w Dworku Kościuszków.
- 20 marca 2007 r. Rektor został przyjęty przez prof. Michała Seweryńskiego, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Rozmowa dotyczyła najważniejszych spraw dotyczących Politechniki Lubelskiej oraz szkolnictwa wyższego w Polsce.
- 29-31 marca 2007 r. Rektor uczestniczył w IV Kongresie Europejskiego Stowarzyszenia Uniwersytetów (European University Association) w Lizbonie w Portugalii. EUA zostało utworzone 31 marca 2001 r. w wyniku połączenia się dwóch poprzednio istniejących organizacji reprezentujących środowisko uczelni akademickich – Association of European Universities oraz Confederation of European Union Rectors' Conferences. W EUA są dwa rodzaje członkostwa: członkami indywidualnymi są uczelnie akademickie, członkami zbiorowymi – krajowe konferencje rektorów uczelni akademickich, w przypadku Polski – KRASP. Politechnika Lubelska należy do EUA od 2006 r. Głównym zadaniem organizacji jest ujednoczenie procesu kształcenia studentów oraz prowadzenia badań w ramach procesu bolońskiego.
- 17 kwietnia 2007 r. Rektor wziął udział w uroczystej gali konkursu „Lubelski Orzeł Biznesu 2006”, którego organizatorem był Lubelski Związek Pracodawców.
- 26-28 kwietnia 2007 r. Rektor uczestniczył w Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Gospodarzem spotkania był Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.
- 9 maja 2007 r. Rektor uczestniczył w sprawozdawczym Walnym Zebraniu Delegatów Komisji Zakładowej NSZZ „Solidarność” Politechniki Lubelskiej, które miało miejsce w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej.
- 17-19 maja 2007 r. Rektor uczestniczył w Konferencji Rektorów Polskich Uczelni Technicznych, której organizatorem była Politechnika Opolska.
- 22 maja 2007 r. Rektor uczestniczył w uroczystym otwarciu Dni Kultury Studenckiej – Juwenalia 2007 w Politechnice Lubelskiej.
- 31 maja 2007 r. Rektor otworzył IV Konferencję Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju publicznych wyższych szkół technicznych, której gospodarzem była Politechnika Lubelska.
- 1 czerwca 2007 roku Rektor uczestniczył w PIKNIKU 2007, na którym bawili się pracownicy Uczelni i zaproszeni goście.
- 7-8 czerwca 2007 r. Rektor uczestniczył w specjalnym posiedzeniu Zgromadzenia Plenarnego Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich z okazji 10. rocznicy utworzenia KRASP. Spotkanie odbyło się w Uniwersytecie Jagiellońskim w Krakowie.
- 12 czerwca 2007 r. Rektor wziął udział w uroczystych obchodach 50-lecia powstania i działalności Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.
- 20 czerwca 2007 r. Rektor wziął udział w uroczystości nadania tytułu doktora honoris causa profesorowi Markowi Trombskiemu, Rektorowi Akademii Techniczno-Humanistycznej w Bielsku-Białej
- 25 czerwca 2007 r. Rektor zorganizował spotkanie z Towarzystwem Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej.
- 26 czerwca 2007 r. Rektor wziął udział w uroczystej inauguracji projektu „Lublin – miasto wiedzy” pt. „Klaster wiedzy – wyzwanie dla Lublina”. Spotkanie, z udziałem przedstawicieli świata nauki, biznesu, administracji i kultury, odbyło się w Collegium Humanicum UMCS.

Otwarcie IV Konferencji Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju w dniu 31 maja 2007 r.

Od lewej: Prezydent Miasta Lublin A. Wasilewski, Rektor AR prof. Z. Targoński, Rektor PL J. Kuczmaszewski. 26 czerwca 2007 r.

Informacja o pracach Senatu PL

(luty–czerwiec 2007)

Przedmiotem obrad były następujące sprawy i zagadnienia:

- przedstawiono informacje o pracach dotyczących oceny instytutów, katedr, jednostek międzywydziałowych i jednostki ogólnouczelnianej;
- przyjęto „Sprawozdanie rzeczowo-finansowe z realizacji badań naukowych za 2006 r.”;
- przyjęto „Sprawozdanie z realizacji współpracy naukowo-badawczej z zagranicą za 2006 r.”;
- określono warunki i tryb kierowania za granicę pracowników, doktorantów i studentów Politechniki Lubelskiej w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych oraz szczególne uprawnienia tych osób;
- zaopiniowano pozytywnie Wniosek Rady Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki o nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla dra hab. inż. Jana Olchowika, prof. PL;
- uchwalono Regulamin Studiów w Politechnice Lubelskiej;
- uchwalono Regulamin Studiów Doktoranckich w Politechnice Lubelskiej;
- zatwierdzono sprawozdanie finansowe Politechniki Lubelskiej za 2006 rok;
- uchwalono plan rzeczowo-finansowy Politechniki Lubelskiej na 2007 rok;
- określono kryteria ocen nauczycieli akademickich oraz tryb ich dokonywania na Politechnice Lubelskiej;
- przyjęto informację na temat wyników oceny instytutów, katedr, jednostek międzywydziałowych i Biblioteki Politechniki Lubelskiej przedstawioną przez prof. dra hab. inż. Marka Opielaka Prorektora ds. Ogólnych;
- przyjęto stanowisko w sprawie pozostawienia pierwotnego składu Komisji Dyscyplinarnej dla Nauczycieli Akademickich do dnia 30 września 2008 r.;
- zatwierdzono „Sprawozdanie z działalności Politechniki Lubelskiej od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 roku” oraz dokonano oceny działalności Rektora;
- określono warunki zwalniania studentów z obowiązku odbycia praktyk zawodowych;
- wyrażono zgodę na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury – rozbudowa i wyposażenie kompleksu dydaktyczno-naukowego Politechniki Lubelskiej dla kierunku Architektura i Urbanistyka”;
- wyrażono zgodę na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Rozbudowa i modernizacja potencjału edukacyjnego i badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej”;
- pozytywnie zaopiniowano wniosek w sprawie zatrudnienia dra Henryka Hollendra na stanowisko Dyrektora Biblioteki Politechniki Lubelskiej na czas określony;
- wyrażono zgodę na podpisanie umów o współpracy pomiędzy Politechniką Lubelską a:
 - Instytutem Problemów Stosowanych Mechaniki i Matematyki Ukrainskiej Akademii Nauk (IPSM) we Lwowie, Ukraina,
 - Educational Testing Service (ETS) Global B.V., Holandia,
 - Narodowym Instytutem Nauk Stosowanych (Institute National des Sciences Appliquées) w Lyonie, Francja,
 - Heller Ingenieuresellschaft mbH z siedzibą w Darmstadt, Niemcy,
 - Brandeburskim Uniwersytetem Technologicznym w Cottbus, Niemcy,
 - Moskiewskim Fizyko-Technicznym Instytutem Państwowego Uniwersytetu w Moskwie, Rosja,
 - Università degli Studi di Parma, Włochy,
 - Uniwersytetem „Politehnica” w Timisoarze, Rumunia,
 - Łuckim Państwowym Uniwersytetem Technicznym, Ukraina.

Przyjęto do realizacji uchwały m.in. w sprawie:

- zasad finansowania działalności badawczej i podziału środków na badania własne;
- określenia warunków i trybu kierowania za granicę pracowników, doktorantów i studentów Politechniki Lubelskiej w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych oraz szczególnych uprawnień tych osób;
- uchwalenia:
 - zasad podziału pomiędzy jednostki organizacyjne Politechniki środków finansowych pochodzących z dotacji budżetowych, przeznaczonych na działalność dydaktyczną,
 - zasad i trybu gospodarowania środkami własnymi,
 - zasad i trybu opracowania planu rzeczowo-finansowego;
- sposobu obchodów Święta Politechniki Lubelskiej w roku 2007;
- trybu udzielania urlopów wypoczynkowych nauczycielom akademickim;
- uchwalenia Regulaminu Studiów w Politechnice Lubelskiej;
- uchwalenia Regulaminu Studiów Doktoranckich w Politechnice Lubelskiej;

- zasad organizowania i prowadzenia na Politechnice Lubelskiej studiów podyplomowych;
- zatwierdzenia sprawozdania finansowego Politechniki Lubelskiej za 2006 rok;
- uchwalenia planu rzeczowo-finansowego Politechniki Lubelskiej na 2007 rok;
- zasad działania Uczelni oraz wytycznych dla rad wydziałów w zakresie wykonywania jej podstawowych zadań;
- określenia kryteriów ocen nauczycieli akademickich oraz trybu ich dokonywania na Politechnice Lubelskiej;
- zmian organizacyjnych w Wydziale Mechanicznym;
- warunków i trybu rekrutacji na studia w roku akademickim 2008/2009;
- warunków i trybu rekrutacji na studia doktoranckie w roku akademickim 2008/2009;
- zatwierdzenia „Sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 r.” oraz oceny działalności Rektora;
- zasad ustalania zakresu obowiązków nauczycieli akademickich, rodzajów zajęć dydaktycznych objętych zakresem tych obowiązków, wymiaru zajęć dydaktycznych dla poszczególnych stanowisk, zasad obliczania godzin dydaktycznych, zasad i trybu powierzania godzin ponadwymiarowych oraz liczebności grup studenckich;
- określenia warunków zwalniania studentów z obowiązku odbycia praktyk zawodowych;
- regulaminu przyznawania nagród Rektora nauczycielom akademickim zatrudnionym w Politechnice Lubelskiej;
- wyrażenia zgody na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury – rozbudowa i wyposażenie kompleksu dydaktyczno-naukowego Politechniki Lubelskiej dla kierunku Architektura i Urbanistyka”;
- wyrażenia zgody na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Rozbudowa i modernizacja potencjału edukacyjnego i badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej”.

Rektor przedstawił informacje o podjętych decyzjach dotyczących spraw osobowych:

- Z dniem 29 grudnia 2006 r. został zatrudniony dr hab. inż. Mykola BEVZ na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Budownictwa Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej na czas określony.
- Z dniem 29 grudnia 2006 r. został zatrudniony prof. dr hab. inż. Valeriy VYROVOY na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Instytucie Budownictwa Wydziału Inżynierii Budowlanej na czas określony.
- Z dniem 1 stycznia 2007 r. został zatrudniony dr hab. inż. Jan KUKIEŁKA, prof. PL na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Katedrze Budownictwa Drogowego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej na czas nieokreślony.
- Z dniem 1 lutego 2007 r. została mianowana prof. dr hab. Ewa BOJAR na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Ekonomii i Zarządzania Gospodarką Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki na czas nieokreślony.
- Z dniem 1 kwietnia 2007 r. zatrudnione zostały następujące osoby:
 - prof. dr hab. inż. Józef JONAK na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Podstaw Konstrukcji Maszyn;
 - prof. dr hab. inż. Mykhaylo PASHECHKO na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Podstaw Techniki;
 - prof. dr hab. inż. Stanisław PŁASKA na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Automatyzacji;
 - prof. dr hab. inż. Wiktor TARANENKO na stanowisko profesora zwyczajnego w Instytucie Technologicznych Systemów Informacyjnych;
 - prof. dr hab. inż. Piotr TARKOWSKI na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Pojazdów Samochodowych;
 - prof. dr hab. inż. Mirosław WENDEKER na stanowisko profesora zwyczajnego w Katedrze Silników Spalinowych i Transportu;
 - dr hab. inż. Andrzej GONTARZ na stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej na czas określony w Katedrze Komputerowego Modelowania i Technologii Obróbki Plastycznej.

Wykaz uchwał Senatu PL

1. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 8 lutego 2007 r. w sprawie zasad finansowania działalności badawczej i podziału środków na badania własne.
2. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie uchwalenia:
 - zasad podziału pomiędzy jednostki organizacyjne Politechniki środków finansowych pochodzących z dotacji budżetowych, przeznaczonych na działalność dydaktyczną;
 - zasad i trybu gospodarowania środkami własnymi;
 - zasad i trybu opracowania planu rzeczowo-finansowego.
3. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie określenia warunków i trybu kierowania za granicę pracowników, doktorantów i studentów Politechniki Lubelskiej w celach naukowych, dydaktycznych i szkoleniowych oraz szczególnych uprawnień tych osób.
4. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie sposobu obchodów Święta Politechniki Lubelskiej w roku 2007.

5. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 marca 2007 r. w sprawie trybu udzielania urlopów wypoczynkowych nauczycielom akademickim.
6. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. zmieniająca Uchwałę Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie zasad pobierania opłat za świadczone usługi edukacyjne oraz trybu i warunków zwalniania z tych opłat.
7. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. zmieniająca Uchwałę Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Studiów Podyplomowych w Politechnice Lubelskiej.
8. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Studiów w Politechnice Lubelskiej.
9. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu Studiów Doktoranckich w Politechnice Lubelskiej.
10. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zasad organizowania i prowadzenia w Politechnice Lubelskiej studiów podyplomowych.
11. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania finansowego Politechniki Lubelskiej za 2006 rok.
12. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie uchwalenia planu rzeczowo-finansowego Politechniki Lubelskiej na 2007 rok.
13. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zasad działania Uczelni oraz wytycznych dla rad wydziałów w zakresie wykonywania jej podstawowych zadań.
14. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie określenia kryteriów ocen nauczycieli akademickich oraz trybu ich dokonywania w Politechnice Lubelskiej.
15. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Mechanicznym.
16. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia w roku akademickim 2008/2009.
17. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie warunków i trybu rekrutacji na studia doktoranckie w roku akademickim 2008/2009.
18. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie zatwierdzenia „Sprawozdania z działalności Politechniki Lubelskiej od 1 stycznia 2006 r. do 31 grudnia 2006 r.” oraz oceny działalności Rektora.
19. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie zasad ustalania zakresu obowiązków nauczycieli akademickich, rodzajów zajęć dydaktycznych objętych zakresem tych obowiązków, wymiaru zajęć dydaktycznych dla poszczególnych stanowisk, zasad obliczania godzin dydaktycznych, zasad i trybu powierzania godzin ponadwymiarowych oraz liczebności grup studenckich.
20. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie określenia warunków zwalniania studentów z obowiązku odbycia praktyk zawodowych.
21. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie regulaminu przyznawania nagród Rektora nauczycielom akademickim zatrudnionym w Politechnice Lubelskiej.
22. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie wyrażenia zgody na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury – rozbudowa i wyposażenie kompleksu dydaktyczno-naukowego Politechniki Lubelskiej dla kierunku Architektura i Urbanistyka”.
23. Uchwała Senatu Politechniki Lubelskiej z dnia 28 czerwca 2007 r. w sprawie wyrażenia zgody na rozpoczęcie prac inwestycyjnych dotyczących realizacji projektu pod nazwą „Rozbudowa i modernizacja potencjału edukacyjnego i badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej”.

Wykaz zarządzeń Rektora PL

1. Zarządzenie Nr R-6/2007 z dnia 15 stycznia 2007 r. w sprawie powołania Komisji egzaminacyjnej do przeprowadzenia egzaminów z przysposobienia obronnego w roku akademickim 2006/2007.
2. Zarządzenie Nr R-7/2007 z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie powołania Zespołu ds. rekrutacji beneficjentów ostatecznych na potrzeby realizacji projektu nr Z/2.06/III/2.1/42/06 „Przystanek Kariera – Doradztwo zawodowe dla studentów PL”.
3. Zarządzenie Nr R-8/2007 z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie powołania Zespołu Koordynującego realizację projektu pod nazwą „Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii Politechniki Lubelskiej”.
4. Zarządzenie Nr R-9/2007 z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie powołania Rady Instytutu Technologicznych Systemów Informacyjnych.
5. Zarządzenie Nr R-10/2007 z dnia 9 lutego 2007 r. w sprawie ustalenia kosztów pośrednich w działalności badawczej.
6. Zarządzenie Nr R-11/2007 z dnia 9 lutego 2007 r. w sprawie wejścia w życie Porozumienia w sprawie wynagrodzeń osobowych pracowników Politechniki

- Lubelskiej w działalności dydaktycznej i pomocy materialnej dla studentów zawarte w dniu 30 stycznia 2007 r. pomiędzy Rektorem Politechniki Lubelskiej – dr hab. inż. Józefem Kuczmaszewskim, prof. PL a działającymi w Politechnice Lubelskiej związkami zawodowymi: ZZ „Unia Profesorów Polskich”, NS ZNP i KZ NSZZ „Solidarność”.
7. Zarządzenie Nr R-12/2007 z dnia 20 marca 2007 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-21/2006 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie powołania stałej Komisji Przetargowej do przeprowadzania postępowań o udzielanie zamówień.
 8. Zarządzenie Nr R-13/2007 z dnia 21 marca 2007 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.
 9. Zarządzenie Nr R-14/2007 z dnia 2 kwietnia 2007 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-7/2007 Rektora Politechniki Lubelskiej w Lublinie z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie powołania Zespołu ds. rekrutacji beneficjentów ostatecznych na potrzeby realizacji projektu nr Z/2.06/II/2.1/42/06 „Przystanek Kariera – Doradztwo zawodowe dla studentów PL”.
 10. Zarządzenie Nr R-15/2007 z dnia 2 kwietnia 2007 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu organizacyjnego Biblioteki Politechniki Lubelskiej.
 11. Zarządzenie Nr R-16/2007 z dnia 2 kwietnia 2007 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu udostępniania zbiorów bibliotecznych oraz zasad działalności usługowej w Bibliotece Politechniki Lubelskiej.
 12. Zarządzenie Nr R-17/2007 z dnia 2 kwietnia 2007 r. w sprawie powołania Komisji ds. rozpatrywania różnic inwentaryzacyjnych.
 13. Zarządzenie Nr R-18/2007 z dnia 20 kwietnia 2007 r. w sprawie powołania Zespołu Koordynującego realizację projektu pod nazwą Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury – rozbudowa i wyposażenie kompleksu dydaktyczno-naukowego Politechniki Lubelskiej dla kierunku Architektura i Urbanistyka.
 14. Zarządzenie Nr R-19/2007 z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie trybu udzielania urlopów wypoczynkowych pracownikom niebędącym nauczycielami akademickimi.
 15. Zarządzenie Nr R-20/2007 z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie ustalenia wzorów dokumentacji urlopów wypoczynkowych pracowników Politechniki Lubelskiej.
 16. Zarządzenie Nr R-21/2007 z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie zmian organizacyjnych w Wydziale Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.
 17. Zarządzenie Nr R-22/2007 z dnia 8 maja 2007 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu podziału i wykorzystania Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych w 2007 r.
 18. Zarządzenie Nr R-23/2007 z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2007/2008.
 19. Zarządzenie Nr R-24/2007 z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie powołania Uczelnianej Komisji Rekrutacyjnej na I rok studiów doktoranckich w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2007/2008.
 20. Zarządzenie Nr R-25/2007 z dnia 21 maja 2007 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-25/2006 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 24 lipca 2006 r. w sprawie wysokości opłat za świadczone usługi edukacyjne w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2006/2007.
 21. Zarządzenie Nr R-26/2007 z dnia 21 maja 2007 r. w sprawie powołania Zespołu Koordynującego realizację projektu pod nazwą „Rozbudowa i modernizacja potencjału edukacyjnego i badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej”.
 22. Zarządzenie Nr R-27/2007 z dnia 21 maja 2007 r. zmieniające Zarządzenie Nr R-29/2006 Rektora Politechniki Lubelskiej z dnia 25 sierpnia 2006 r. w sprawie przechowywania, udostępniania i archiwizowania dokumentacji związanej z realizacją projektów w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR).
 23. Zarządzenie Nr R-28/2007 z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie opłat wnoszonych przez osoby ubiegające się o przyjęcie na studia w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2007/2008.
 24. Zarządzenie Nr R-29/2007 z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie planowanych wielkości przyjęć na studia w roku akademickim 2007/2008.
 25. Zarządzenie Nr R-30/2007 z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie ustalenia kosztów pośrednich w działalności dydaktycznej, działalności pomocy materialnej dla studentów i doktorantów oraz rozliczeń międzywydziałowych.
 26. Zarządzenie Nr R-31/2007 z dnia 31 maja 2007 r. w sprawie zasad rachunkowości na Politechnice Lubelskiej.
 27. Zarządzenie Nr R-32/2007 z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania opłat za wydanie dokumentów dotyczących przebiegu studiów w Politechnice Lubelskiej.
 28. Zarządzenie Nr R-33/2007 z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie postępowania przy udzielaniu zamówień publicznych na Politechnice Lubelskiej.
 29. Zarządzenie Nr R-34/2007 z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie użytkowania służbowych telefonów komórkowych.
 30. Zarządzenie Nr R-35/2007 z dnia 15 czerwca 2007 r. w sprawie organizacji roku akademickiego 2007/2008.
 31. Zarządzenie Nr R-36/2007 z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przyznawania nagród Rektora pracownikom Politechniki Lubelskiej niebędącym nauczycielami akademickimi.
 32. Zarządzenie Nr R-37/2007 z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie wprowadzenia Regulaminu przyznawania nagród Rektora nauczycielom akademickim zatrudnionym w Politechnice Lubelskiej.
 33. Zarządzenie Nr R-38/2007 z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie warunków wynagradzania za udział w pracach komisji rekrutacyjnych w Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2007/2008.
 34. Zarządzenie Nr R-39/2007 z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie wysokości opłat za świadczone usługi edukacyjne na Politechnice Lubelskiej w roku akademickim 2007/2008.
 35. Zarządzenie Nr R-40/2007 z dnia 29 czerwca 2007 r. w sprawie wzoru umowy dotyczącej warunków kształcenia na studiach niestacjonarnych i na studiach podyplomowych.

Święto Politechniki Lubelskiej

Tegoroczne obchody Święta Politechniki Lubelskiej w dniu 14 maja 2007 r. rozpoczęła, jak co roku, msza święta w intencji Pracowników i Studentów Uczelni w Kościele Przemienienia Pańskiego.

Głównym wydarzeniem w ramach Święta Politechniki Lubelskiej było uroczyste wręczenie dyplomów doktorom habilitowanym oraz nadanie stopni naukowych doktora. Promocja, z udziałem wielu dostojnych gości, odbyła się w auli im. St. Podkowy w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej.

Uroczystość otworzył krótkim wystąpieniem **prof. Józef Kuczmazewski, Rektor Politechniki Lubelskiej.**

Drodzy Goście, Szanowni Państwo.

Od czterech lat nasza Uczelnia uroczystość obchodzi swoje Święto, ustanowione decyzją Senatu w 50. rocznicę powołania Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie, poprzedniczki Wyższej Szkoły Inżynierskiej, a następnie Politechniki Lubelskiej. Każdy jubileusz to zawsze okazja do spojrzenia wstecz, dobrego wspomnienia naszych poprzedników, ale także do refleksji na temat obecnego stanu Uczelni oraz szans i perspektyw rozwoju. Zdecydowaliśmy również, że w tym dniu będziemy uroczystość przyjmować do naszej *universitas* doktorów, którzy swoje stopnie naukowe zdobyli w czasie ostatniego roku. Nowe kadry naukowe to bowiem dla Uczelni radość największa i warunek jej rozwoju. W tym dniu dziękujemy także naszym pracownikom, którzy zdobyli tytuł naukowy, awansowali na stanowiska profesorskie lub uzyskali stopień naukowy doktora lub doktora habilitowanego poza naszą Uczelnią.

Jest nam szczególnie miło, że w tym dniu odwiedził naszą Uczelnię Pan prof. Tadeusz Kaczorek, doktor honoris causa naszej Uczelni, Przewodniczący Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów. Bardzo serdecznie Pana witam Panie Profesorze w imieniu całej społeczności akademickiej naszej Uczelni. Pan Profesor przyjął także, za co jestem szczerze i serdecznie wdzięczny, propozycję wygłoszenia okolicznościowego wykładu podczas dzisiejszej uroczystej promocji. Bardzo serdecznie witam również Pana Marka Maja, Prezesa Towarzystwa Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej. Absolwenci to najważniejszy owoc naszej pracy, także źródło dumy z ich sukcesów zawodowych. Serdeczny kontakt z absolwentami, wspieranie ich w rozwoju zawodowym to ważne elementy naszej misji. Szczególnie serdecznie witam promowanych dzisiaj doktorów i ich najbliższych. To dla Was dzień ważny, od dzisiaj w sposób szczególny odpowiadacie za akademickie tradycje, za pomyślny rozwój Uczelni, także przyjmujecie obowiązek obrońców prawdy, czego symbolem są birety, które w kulminacyjnym momencie

uroczystości założą Wam promotorzy, a w przypadku nieobecności promotorów – dziekani. Bardzo serdecznie witam byłych rektorów naszej Uczelni, pracowników i studentów.

Nasza historia, a zwłaszcza aktualny stan rozwoju cywilizacji pokazują, jak istotna dla tego rozwoju jest nauka i edukacja. Stanowią one warunek wszelkich innowacji, a tym samym podstawę rozwoju społecznego i cywilizacyjnego.

Funkcjonowanie każdej uczelni musi być oparte na równowadze i współdziałaniu dwóch najważniejszych elementów: poszukiwaniu prawdy naukowej i jej zastosowań oraz obowiązkiem dobrego kształcenia. Każdy pracownik akademicki powinien mieć na względzie nie tylko dobro nauki, ale także, a może przede wszystkim, powinien być wychowawcą nowego pokolenia inżynierów. Postawy, kompetencje, kultura bycia, to właśnie te cechy osobowościowe naszej kadry w największym stopniu określają wizerunek, swoistą siłę kultury naszej Almae Matris. Cieszy nas nieustanne podwyższanie kwalifikacji, sukcesy naukowe, podejmowanie nowych badań i kierunków kształcenia, przyczyniające się do ugruntowywania pozycji i uznania Politechniki Lubelskiej wśród polskich uczelni wyższych.

Nie będzie przesadnym stwierdzenie, iż przyszłość naszej gospodarki i kultury zależy w największym stopniu od nas samych. Wielka odpowiedzialność za przyszłość ludzkości spoczywa dziś na ludziach nauki. Aby podobać wymaganiom współczesnego świata, musimy nieustannie się rozwijać i przygotowywać do kreowania otaczającej nas rzeczywistości. Nie jest to prostą rzeczą, ale jestem przekonany, iż sprostamy tym wyzwaniom.

Politechnika Lubelska zajmuje szczególne miejsce w rozwoju edukacyjnym naszego regionu, ale także posiada stabilną pozycję na krajowym rynku edukacji technicznej. Kształcimy wysoko wykwalifikowanych inżynierów, którzy znajdują zatrudnienie w prestiżowych przedsiębiorstwach w Polsce i na świecie. Cieszą nas te sukcesy, a tym samym mobilizują do jeszcze bardziej wyężonej pracy w obszarze nauki i kształcenia.

Szybki rozwój technologii wymaga od nas szybkich reakcji na zmieniające się otoczenie systemowe procesu kształcenia. Biorąc pod uwagę wszelkie przeobrażenia gospodarcze, staramy się zwiększać poziom jakości kształcenia i dostosowywać do zmieniających się potrzeb naszą ofertę edukacyjną. Tylko w roku ubiegłym wzbogaciliśmy kierunki o nowe atrakcyjne specjalności: techniki komputerowe w technologii metali, transport samochodowy, ochrona i konserwacja zabytków, eksploatacja i remonty zasobów budowlanych, instalacje i sieci sanitarne, komputerowe systemy zarządzania przedsiębiorstwem, zarządzanie finansami, zarządzanie rozwojem regionalnym. Utworzony również został nowy kierunek: fizyka techniczna o specjalności konwersja energii.

Jesteśmy uczelnią przyjazną studentom, elastyczną, uczelnią, która potrafi sprostać wszelkim wymaganiom. Dajemy możliwość rozwoju utalentowanym młodym ludziom. Chciałbym w tym miejscu podkreślić istotną rolę, jaką odgrywają studenci, ich dużą aktywność w akademickim życiu

kulturalnym i sportowym. Z przyjemnością obserwuję ich zaangażowanie w organizację koncertów i innych imprez rozrywkowych, miniony rok był pod tym względem bardzo udany. Studenci mogą rozwijać swoje pasje, zainteresowania zgodnie z planowaną ścieżką kariery zawodowej, uczestnicząc w działalności 36 kół naukowych istniejących w naszej Uczelni. Liczne konferencje, sympozja są dowodem na to, iż to właśnie rozwój intelektualny jest dla nich priorytetową sprawą. W swojej edukacji pamiętają także o sprawności fizycznej. Studenci Politechniki osiągają dobre wyniki sportowe także w rywalizacji wyczynowej.

Politechnika Lubelska prowadzi zakrojoną na szeroką skalę współpracę międzynarodową. Jesteśmy cenionym partnerem zagranicznych uniwersytetów i ośrodków naukowo-badawczych z wielu krajów na różnych kontynentach. Dzięki tej współpracy, pracownicy oraz studenci mają możliwość aktywnego uczestnictwa w życiu naukowym na arenie międzynarodowej. Liczne publikacje, kontrakty, czy też wymiana studencka odzwierciedlają zaangażowanie w ten aspekt naszej działalności.

Do szczególnych osiągnięć Politechniki Lubelskiej z ostatnich lat należą liczne inwestycje współfinansowane z funduszy strukturalnych UE, których efekty możemy obserwować i doświadczać na co dzień. Dzięki postępującej modernizacji infrastruktury naszego kampusu oraz nowym inwestycjom, warunki pracy i strona wizualna Uczelni znacznie się poprawiają. W minionym roku zakończyliśmy realizację dużych przedsięwzięć, tj.: termomodernizację 8 obiektów, modernizację Katedry Elektroniki, zakończenie inwestycji dla Centrum Doskonałości ASPPECT oraz oddanie do użytku nadbudowy piętra niskiej części Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki. Trwa nadal rozbudowa budynku Wydziału Inżynierii Środowiska o część laboratoryjno-dydaktyczną oraz kontynuowane są prace na terenie Parku Politechniki Lubelskiej. Prowadzimy w bardzo dużym zakresie prace remontowe, zwłaszcza w domach studenckich i stołówce.

Realizujemy obecnie 4 projekty w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR) oraz Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Zasobów Ludzkich (SPO RZL).

Obiecująco zapowiadają się również następne lata w związku z wprowadzeniem do Indykatywnego Planu Inwestycyjnego Programu Operacyjnego Rozwoju Polski Wschodniej na lata 2007-2013 trzech projektów przygotowanych przez PL, a mianowicie: Centrum Innowacji i Zaawansowanych Technologii Politechniki Lubelskiej, Wschodnie Innowacyjne Centrum Architektury – rozbudowa i wyposażenie kompleksu dydaktyczno-naukowego Politechniki Lubelskiej dla kierunku *architektura i urbanistyka* oraz Rozbudowa i modernizacja potencjału edukacyjnego i badawczego Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej.

To nie koniec naszych ambitnych planów. Jedną z priorytetowych spraw jest poprawa wyposażenia, tak ważnego dla rozwoju nauki, zaplecza badawczego i edukacyjnego, informatyzacja Uczelni, a w przyszłości także inwestycje w bazę sportowo-rekreacyjną. Specjalistyczna aparatura umożliwi zarówno kadrze, jak i studentom przeprowadzenie na wysokim poziomie innowacyjnych badań naukowych. Dołożymy

wszelkich starań, aby spożytkować efektywnie wszelkie zasoby w doskonaleniu się w różnorodnych aspektach życia akademickiego.

Jestem przekonany, iż duży potencjał w świadczeniu prac badawczych i usług na rzecz podmiotów gospodarczych będzie coraz bardziej efektywnie wykorzystywany, do czego serdecznie wszystkich zainteresowanych zachęcam.

Politechnika Lubelska to nie tylko budynki, infrastruktura, ale przede wszystkim ludzie, którzy tworzą społeczność akademicką. Część z nich odeszła już bezpowrotnie, pozostawiając nieocenione zasługi dla Uczelni. Powinniśmy zachować o nich dobrą pamięć i czerpać z bogatego dorobku ich życia.

Wzmocnienie pozytywnego wizerunku Politechniki jako środowiska kształtującego doskonałych nauczycieli i wartościowych obywateli, dzieje się za sprawą takich osób jak promowani dzisiaj doktorzy. Rozwój Uczelni nie dokona się bez rozwoju i inwestycji w kadry. To właśnie ludzie tworzą najważniejszy kapitał. Przyszłość Uczelni leży w rękach nas wszystkich. Jestem zaszczycony, iż mogę dziś przyjąć do grona społeczności akademickiej promowane osoby. Ta promocja jest najlepszym dowodem wybitnych osiągnięć naukowych, zwieńczeniem dotychczasowej ciężkiej pracy. Składam wyrazy uznania dla wkładu Państwa pracy w rozwój nauki i techniki. Gratuluję, ale także dziękuję Waszym bliskim, osiągnięcia w pracy naukowej często mają niestety swoją cenę w życiu rodzinnym.

Serdecznie gratuluję sukcesu wszystkim dzisiaj wyróżnionym i życzę wytrwałości w realizacji wytyczonych sobie celów i satysfakcji z ich pomyślnej realizacji. Motto Katona: *Nigdy nie przerywaj swojej nauki i uczyn tak, aby zawsze pomażać to, co już wiesz* nabiera dziś szczególnego znaczenia. Składając ślubowanie, proszę pamiętać, iż jest to zobowiązanie do obrony prawdy, kultywowania tradycji akademickiej oraz pracy na rzecz dalszego rozwoju Uczelni. Toga i biret, które dziś Państwo założyli, niech będą symbolem odpowiedzialności za obronę dobrego imienia Politechniki.

W dobie dokonujących się reform i przeobrażeń z pewnością istnieje wiele negatywnych zjawisk oraz wątpliwości, pytań o przyszłość wyższych uczelni. Osobiście jestem przekonany, iż niezależnie od różnorodnych zmian, jakie obecnie zachodzą na szeroką skalę w Polsce, uczelnie odgrywają i będą nadal odgrywać szczególną rolę kulturotwórczą, edukacyjną i gospodarczą. Przecież jeszcze nigdy w dziejach ludzkości gospodarka tak silnie nie czerpała z nauki jak obecnie. Wierzę, że Politechnika Lubelska, dzięki intensywnej pracy, będzie również inicjatorem i promotorem innowacyjnych rozwiązań, przyczyniając się tym samym do rozwoju gospodarczego naszego regionu i kraju. Posiadamy dość siły i determinacji, aby skutecznie realizować te zadania. Życzymy tego naszej Uczelni w dniu jej Święta.

Dziękuję Państwu za uwagę.

*

W drugim punkcie programu wręczono dyplomy doktorom habilitowanym, a następnie odbył się uroczysty akt promocji doktorów. Listami gratulacyjnymi uhonorowano osoby, którym został nadany tytuł profesora oraz uzyskały stopnie naukowe doktora habilitowanego i stopnie naukowe doktora poza Uczelnią. Gratulacje otrzymały również

osoby mianowane przez Rektora Politechniki Lubelskiej na stanowisko profesora zwyczajnego oraz profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej. Wręczono także stypendia najlepszym studentom z każdego wydziału ufundowane przez Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej oraz nagrody dla laureatów konkursu na najlepszą pracę studencką w zakresie „Poprawy wizerunku Politechniki Lubelskiej”. Na koniec uroczystości wystąpił z wykładem Pan prof. Tadeusz Kaczorek, Przewodniczący Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, doktor honorowy Politechniki Lubelskiej.

- **Stopień naukowy doktora otrzymały następujące osoby:**

Wydział Mechaniczny

mgr inż. Sylwester Samborski
 mgr inż. Maciej Zwierzchowski
 mgr inż. Przemysław Filipek
 mgr inż. Waldemar Samociuk
 mgr inż. Dariusz Brudkiewicz
 mgr inż. Tomasz Kamiński
 mgr inż. Jarosław Bartnicki
 mgr inż. Krzysztof Olszewski

Wydział Elektrotechniki i Informatyki

mgr inż. Tomasz Rozwałka
 mgr inż. Konrad Gromaszek
 mgr inż. Viktor Sobetsky
 mgr inż. Paweł Komada
 mgr inż. Janusz Kozak

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

mgr inż. Jerzy Kukielka
 mgr inż. Tomasz Lipecki
 mgr inż. Paweł Ogrodnik

Wydział Inżynierii Środowiska

mgr inż. Małgorzata Iwanek
 mgr inż. Zbigniew Suchorab
 mgr inż. Marcin Widomski
 mgr Adam Lesiuk

*

Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmazewski wręczył dyplom doktora habilitowanego Panu dr. hab. inż. Andrzejowi Gontarzowi z Wydziału Mechanicznego oraz Panu dr. hab. inż. Jarosławowi Sikorze z Wydziału Elektrotechniki i Informatyki.

*

Podziękowania, w imieniu doktorów i doktorów habilitowanych, złożył **dr hab. inż. Andrzej Gontarz**:

Pragnę serdecznie podziękować promotorom i opiekunom naukowym. To oni w dużej mierze mieli wpływ nie tylko na tematy i zakresy napisanych przez nas prac, ale również na kierunki naszego dalszego rozwoju. Dziękuję władzom wydziałów. To, że dzisiaj uczestniczyliśmy w dzisiejszej promocji świadczy o tym, że przeprowadziliśmy nasze przewody wzorowo. Dziękuję komisjom ds. przewodów oraz radom wydziałów. Szczególne słowa podziękowania kieruję do władz Uczelni. To dzięki realizowanej przez nich strategii rozwoju Politechniki Lubelskiej poszczególne wydziały zdobywają i utrzymują prawa habilitowania i doktoryzowania.

*

Prof. Witold Stępniewski Prorektor ds. Nauki przekazał listy gratulacyjne osobie, której został nadany tytuł naukowy profesora oraz osobom, które uzyskały poza Uczelnią stopnie naukowe doktora habilitowanego i stopnie naukowe doktora:

- **tytuł naukowy profesora**
prof. dr hab. Grzegorz Gładyszewski
- **stopień naukowy doktora**
dr Katarzyna Czop
dr Wioletta Grzenda
dr arch. Bartłomiej Kwiatkowski
dr Renata Lis
dr Agnieszka Leszczyńska
dr Korneliusz Pylak.

Pan prof. dr hab. Grzegorz Gładyszewski otrzymał także list gratulacyjny z rąk Pana Adama Wasilewskiego, Prezydenta Miasta Lublin.

Wręczając list **Pan Prezydent** powiedział: *W wymiarze symbolicznym chciałbym honorować osiągnięcie najwyższych tytułów naukowych. Gratuluję wszystkim, którzy uzyskali stopnie dra hab. i dra, ale przede wszystkim prof. Grzegorzowi Gładyszewskiemu, który otrzymał w 2006 r. tytuł naukowy profesora.*

Prezydent Miasta Lublin A. Wasilewski gratuluje prof. G. Gładyszewskiemu

Ponadto Pan Prezydent podkreślił, że priorytetem rozwoju miasta jest rozwój gospodarczy Lublina. *Nie ma rozwoju gospodarczego bez współpracy z nauką. Tylko wspólnie ze środowiskiem akademickim możemy zmieniać Lublin w sposób znaczący. We współpracy z Politechniką Lubelską oraz innymi uczelniami zamierzamy stworzyć strefę ekonomiczną w Lublinie, a także ośrodek technologiczny (nowoczesnych technologii).*

*

Prof. Józef Kuczmaszewski Rektor Politechniki Lubelskiej przekazał listy gratulacyjne osobom mianowanym na stanowisko profesora zwyczajnego oraz profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej:

Rektor PL prof. Kuczmaszewski gratuluje prof. P. Tarkowskiemu

- **stanowisko profesora zwyczajnego**

prof. dr hab. Ewa Bojar
prof. dr hab. inż. Józef Jonak
prof. dr hab. inż. Mykhaylo Pashechko
prof. dr hab. inż. Stanisław Płaska
prof. dr hab. inż. Wiktor Taranenko
prof. dr hab. inż. Piotr Tarkowski
prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker

Rektor PL prof. Kuczmaszewski gratuluje prof. M. Wendekerowi

- **stanowisko profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej**
dr hab. inż. Andrzej Gontarz, prof. PL
dr hab. inż. Marek Łągoda, prof. PL

*

Tego dnia zostali uhonorowani także studenci Politechniki. Towarzystwo Absolwentów i Przyjaciół Politechniki Lubelskiej ufundowało, po raz pierwszy, 6 stypendiów najlepszym studentom z każdego wydziału, którzy uzyskali najwyższą średnią po trzecim roku studiów.

Nagrody wręczali: prof. Marek Opielak Prorektor ds. Ogólnych, mgr inż. Marek Maj Prezes TAiP PL oraz mgr inż. Tadeusz Karczmarczyk Wiceprezes TAiP PL.

Wśród nagrodzonych znaleźli się:

- Adam Michota – Wydział Mechaniczny
- Grzegorz Czerwiński – Wydział Elektrotechniki i Informatyki
- Łukasz Jabłoński – Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej
- Barbara Szewczak, Kornelia Ślusarczyk – Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki
- Tomasz Cholewa – Wydział Inżynierii Środowiska.

*

Nagrody otrzymali laureaci drugiej edycji konkursu na najlepszą pracę studencką w zakresie „Poprawy wizerunku Politechniki Lubelskiej” pod patronatem Prorektora ds. Studenckich prof. Andrzeja Wac-Włodarczyka. W tym roku nagrodzono trzy panie: Ksenię Siadkowską – zajęła II miejsce, natomiast Sylwia Obyć oraz Magdalena Jaworowska zajęły ex aequo III miejsce.

*

Uroczystość promocji została zakończona wykładem Pana **prof. Tadeusza Kaczorka**, Przewodniczącego Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, doktora honorowego Politechniki Lubelskiej na temat *Kształcenia wybitnie zdolnych*.

Prof. T. Kaczorek podczas wykładu

Szanowni Państwo.

Dobrze wykształceni pracownicy są ważniejszym elementem produkcji niż kapitał i technologia. Wszyscy się na ogół zgodzimy, że dobrze przygotowany zawodowo i zaangażowany pracownik, nawet w trudnych warunkach, osiągnie więcej niż pracownik mierny i mający dobre warunki.

Mądrość chińska mówi: *Jeżeli planujesz na rok – posadź kukurydzę, jeżeli planujesz na 10 lat – załóż plantację drzew, gdy planujesz na całe życie – ucz się i ćwicz!*

Wielka Encyklopedia PWN definiuje zdolności jako *względnie trwałe psychiczne dyspozycje do wykonywania zadań, występujące u osób w sposób zróżnicowany co do szybkości i sprawności wykonywania tych zadań*.

Jednym z pionierów badań nad zdolnościami, a w szczególności problemem cudownych dzieci, był Kalton, który dopatrywał się źródła zdolności w czynnikach przyrodniczych. Sam Calton osiągnął w tej dziedzinie wybitne sukcesy. W wieku 12 miesięcy znał już duże litery alfabetu, a w wieku 4 lat dobrze czytał i pisał. Dla przykładu: Mozart rozpoczął komponowanie w wieku 4 lat, a Chopin – w wieku 8 lat.

Pojęcia zdolności, talentu są pojęciami złożonymi i wieloznacznymi. Zdolnością nazywa się własność, która decyduje o różnicach między osiągnięciami ludzi w działaniach. Zdolność to pewien układ warunków wewnętrznych jednostki, który decyduje o poziomie jakości ich osiągnięć. Zdolność jest to „coś”, co tkwi w człowieku zanim podejmie jakąkolwiek działalność. Pojęcie to utożsamia się często ze zdolnościami ogólnymi, a więc pewnym wysokim poziomem inteligencji, pozwalającym człowiekowi na podejmowanie zadań w każdej dziedzinie i ich realizację z sukcesem. Chciałbym przytoczyć kilka znanych w literaturze definicji zdolności.

Leits: zdolność to psychiczne cechy osobowości, które są podstawą sprawnego wykonywania określonych rodzajów działalności.

Prof. Pietrusiński: zdolnościami nazywamy takie różnice indywidualne, które sprawiają, że przy jednakowej motywacji i uprzednim przygotowaniu, poszczególni ludzie osiągają w porównywalnych warunkach zewnętrznych niejednakowe rezultaty w uczeniu i działaniu.

Prof. Raykowski rozróżnia 2 rodzaje zdolności: naturalne, które są jego zdaniem zdeterminowane głównie czynnikami natury genetycznej oraz zdolności rzeczywiste, które są wynikiem uczenia i powstają na podłożu zdolności naturalnych.

Talent jest powszechnie uważany za najwyższą formę zdolności. Ludzie utalentowani stanowią obecnie zaledwie 2-3% całej populacji, a wybitnie utalentowani niecały 1% populacji. Uzdolnienia to zespół zdolności oraz nabytych wiadomości i umiejętności, które wpływają na poziom wykonywania czynności i uzyskanych wyników. Zdolny uczeń-student to taki, który szybciej niż rówieśnicy rozwija się umysłowo, szybciej się uczy, łatwiej niż inni dostrzega zależności i prawa rządzące zjawiskami, procesami. Do istotnych cech wybitnie zdolnego ucznia-studenta zalicza się:

- wysokie zdolności intelektualne,
- zdolność do rozumowania abstrakcyjnego,
- silną motywację do zajmowania się interesującym go zagadnieniem.

Talent jest bogactwem narodowym i nie wolno go zmarnować. Nie ma zgodności poglądów w zakresie metod i środków realizacji kształcenia wybitnie uzdolnionych. Wyniki pracy z wybitnie uzdolnionymi w dużym stopniu zależą od zrozumienia i znajomości istoty zdolności i talentu.

Chciałbym przytoczyć znane powiedzenie Bethama: dokonać z łatwością czegoś, co jest trudne dla innych to talent. Móc uczynić coś, co dla talentu jest niemożliwe to geniusz.

Jak wykrywać zdolności? Z punktu widzenia odpowiedniego rozwoju jednostek zdolnych ważne znaczenie ma ich wczesne rozpoznawanie i wykrywanie. Do tego typu działań służą dzisiaj odpowiednie testy inteligencji i pewnych zdolności specjalnych. Zdolność poznaje się najczęściej w szkole poprzez obserwację wyników uczenia i działania.

Istnieją różnice poglądów jak dokonywać selekcji i jak stwarzać dobre warunki dla wybitnie zdolnych. Tylko wtedy traktujemy dzieci w sposób demokratyczny i zgodny z zasadą równości, gdy zapewniamy każdemu dziecku odpowiednie warunki rozwoju, stosownie do indywidualnych uzdolnień. Wszystkie dzieci mają podobne potrzeby, tylko w różnym zakresie i tempie je ujawniają. I tutaj dotykam zjawiska selekcji, co do którego nie ma jednomyślności poglądów. Osobiście jestem zwolennikiem, że ze zjawiskiem selekcji człowiek spotyka się w każdej dziedzinie życia i musi ją przyjąć jako zjawisko naturalne.

Powstaje bardzo istotne pytanie – jak rozwijać talent i jak kształcić młodzież wybitnie zdolną? Istotnym zadaniem szkolnictwa jest zaspakajanie potrzeb edukacyjnych jednostek wybitnie zdolnych. Jest to dzisiaj punkt widzenia mocno akcentowany przez międzynarodowe organizacje. Formy organizacyjne, które pozwalają rozwijać uzdolnienia ucznia-studenta powinny być dostosowane do indywidualnych możliwości i uzdolnień. Taką drogą jest indywidualizacja kształcenia. Uczenie się i nauczanie powinny być dostosowane do indywidualnych cech i możliwości ucznia-studenta.

W rozwoju zdolności twórczych w naukach technicznych ważną rolę odgrywa matematyka. W 18 uniwersytetach technicznych na świecie były prowadzone badania na temat, jaki z przedmiotów ma najważniejsze znaczenie w rozwoju zdolności twórczych w naukach technicznych. Okazuje się, że tym przedmiotem jest matematyka, która rozwija zdolność abstrakcyjnego rozumowania, uczy jasności i zwięzłości

w formułowaniu myśli, a co najistotniejsze – metody dowodzenia.

Należy stworzyć odpowiedni system strukturalny kształcenia wybitnie zdolnych od najmłodszych lat, obejmujący szkołę podstawową, średnią, studia wyższe i studia doktoranckie.

Należy opracować i wdrożyć system, który zapewniałby koordynację działań organizacyjnych i merytoryczne kształcenie jednostek wybitnie zdolnych. Podstawowym zadaniem elitarnych szkół powinno być kształcenie młodzieży wybitnie zdolnej. Oprócz szkół elitarnych, powinny powstać również centra edukacyjne, które koordynowałyby całokształt spraw organizacyjnych i merytorycznych, związanych z kształceniem wybitnie zdolnych.

Jaka w tym procesie jest rola Politechniki Lubelskiej? Moim zdaniem Politechnika Lubelska, jako wiodąca uczelnia techniczna Lubelszczyzny, powinna być takim centrum edukacyjnym w zakresie nauk technicznych.

Politechnika Warszawska już na początku lat 70. zainicjowała kształcenie wybitnie zdolnych studentów wg indywidualnych planów i programów studiów. Przykłady kształcenia wybitnie zdolnych w Europie są znane i dość powszechnie dzisiaj stosowane. Wymieniam tutaj: Włochy, Francję, Anglię, USA, Japonię. Może kilka słów na przykładzie Włoch.

W Pizie jest tzw. Scholla Normale. Jest to szkoła przeznaczona dla wybitnie uzdolnionych uczniów. We wszystkich obszarach nauki jest tam zaledwie 200 miejsc. Kandydaci przyjmowani są w drodze konkursu (20-30 osób przypada na jedno miejsce). Do tej szkoły mogą ubiegać się tylko ci, którzy skończyli z oceną bardzo dobrą uniwersytet. Osoba, która zostaje przyjęta ma zagwarantowane ok. 3,5 tys. \$ miesięcznie wynagrodzenia oraz bezpłatne zakwaterowanie. Każdy profesor, który jest tam zatrudniony otrzymuje pensję ok. 20 tys. \$. Z reguły nauczyciel ma pod swoją opieką dwóch, trzech studentów. Warunki są fantastyczne. Miałem przyjemność przez 3 lata być jednym z tych, którzy prowadzili tam zajęcia.

Szkic pewnej propozycji kształcenia wybitnie zdolnych:

Nie ma w moim przekonaniu, finansowego i merytorycznego uzasadnienia na prowadzenie odrębnych studiów dla wybitnie zdolnych na każdym wydziale czy kierunku. Natomiast wyobrażam sobie, że z poszczególnych wydziałów można wybrać wybitnie zdolnych po kilku i dla nich już od I-go roku prowadzić odrębne wykłady na znacznie wyższym poziomie z matematyki, fizyki i innych przedmiotów. Przez dwa, trzy pierwsze lata kierować tych studentów, zgodnie z ich zainteresowaniami, na poszczególne wydziały, kierunki. Dla kontynuowania studiów wg indywidualnych planów pod opieką odpowiednio nauczycieli akademickich. Wybór tych ostatnich jest sprawą bardzo istotną. Powinni to być nauczyciele akademicy na wysokim poziomie naukowym, którzy byłiby w stanie przekazać nie tylko wiedzę, ale i pasję badawczą oraz ukształtować właściwą sylwetkę rzetelnego, etycznego naukowca i prawnego człowieka.

Podsumowanie:

Należy stwarzać sprzyjające warunki rozwoju talentu jednostek wybitnie zdolnych. Należy jak najwcześniej

rozpoznać uzdolnienia i skierować wybitnie zdolnych na zindywidualizowaną drogę kształcenia. Należy opracować i wdrożyć system koordynacji działań organizacyjnych i merytorycznych kształcenia jednostek wybitnie zdolnych. Przy wiodących uczelniach powinny powstać centra edukacyjne koordynujące całokształt spraw związanych z kształceniem wybitnie zdolnych. Politechnika Lubelska powinna pełnić rolę centrum edukacyjnego w obszarze nauk technicznych Lubelszczyzny.

Chciałbym zakończyć moje wystąpienie apelem: zróbmy wszystko, abyśmy nie spotkali się z zarzutem, że marnujemy talenty – bogactwo narodowe Polski.

Dziękuję za uwagę.

*

Dalszy przebieg obchodów Święta Politechniki Lubelskiej miał miejsce w Parku PL, gdzie odbywały się imprezy sportowe: IV finał w siatkówce plażowej mężczyzn o Puchar JM Rektora PL, IV finał siatkówki plażowej kobiet o Puchar

Piknik 2007

To, że w pracy istotna jest atmosfera, bliskie relacje między ludźmi, potwierdzą nie tylko specjaliści, ale każdy, kto kiedykolwiek pracował. Ludzie spędzają w pracy często po kilkanaście godzin dziennie, traktując ją jako drugi dom (poniekąd tak właśnie jest). Aby ten czas miło upływał, staramy się być życzliwi, otwarci wobec koleżanek i kolegów. Często nawala obowiązków, stres, uprzykrzający się szef powodują, że nie zawsze jesteśmy w dobrym humorze, a zdenerwowanie udziela się innym. Czas odpocząć! Koniec roku akademickiego jest do tego doskonałą okazją.

Politechnika Lubelska zadbała o swoich pracowników i wzorem lat ubiegłych w ramach Święta Uczelni zorganizowała 1 czerwca Piknik.

Jako nowy pracownik uczestniczyłam w tej imprezie po raz pierwszy. Wiem, że poprzednie edycje Pikniku cieszyły się większym zainteresowaniem niż tegoroczny, lecz to nie zraziło mnie do tego, aby skorzystać z zaproszenia. To był dobry wybór. Piknik 2007 udowodnił, iż zgodnie z powiedzeniem, nie ilość a jakość się liczy. Myślę, że pozostali uczestnicy imprezy potwierdziliby moje zdanie.

Co mnie mile zaskoczyło? Już sam początek Pikniku. Nie sądziłam, że przy pierwszych dźwiękach muzyki i pustym parkiecie ktoś zdecyduje się na taniec. Jak się okazuje odważnych kobiet na Politechnice nie brakuje. Dalej impreza potoczyła się błyskawicznie.

DJ sprawdził się jako znakomity wodzirej, który sprawiał, że wszyscy włączali się do wspólnej zabawy. Zarówno panie, jak i panowie świetnie bawili się przy muzyce disco polo, rock & roll i polskich piosenkach biesiadnych. W ciałach, często poważnych na co dzień, pracowników obudziła się spontaniczność, żywioł energii... Chyba nie bez znaczenia okazała się data Pikniku – Dzień Dziecka...

Jak na Piknik przystało nie zabrakło również smacznego poczęstunku. Można było posmakować wyborowej grochówki (przecież nie tylko żołnierze ją lubią), gorącej kielbasy.

Kierownika Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz mecz piłki nożnej – turniej międzywydziałowy.

Po rozgrywkach Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Wac-Włodarczyk wręczył puchary zwyciężskim drużynom oraz uczestniczył w spotkaniu z trenerami i absolwentami-sportowcami Uczelni.

Milena Jagiełło, Iwona Czajkowska-Deneka

Rarytatem (tak tak nie pomyliłam się!) był smalec ze skwarkami z pysznym ogórkiem kiszonym.

O północy Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski zapalił przygotowane wcześniej ognisko, przy którym zebrala się większa część towarzystwa. Trzask palącego się drzewa, zapach pieczonej kielbasy oraz widok ulatujących w górę płomieni tworzyły niepowtarzalny urok. Atmosferę (i tak już gorącą) dodatkowo „podgrzało” wspólne śpiewanie piosenek: ogniskowych, harcerskich, a także typowo biesiadnych.

Dobra zabawa w znanym gronie trwała do późnych godzin nocnych. Pracownicy Politechniki dowiedli, że są bardzo towarzyscy i rozrywkowi.

Ciekawi ludzie uczestniczący w Pikniku wyzwalający energię oraz niebanalne pomysły sprawiają, iż takie imprezy integrują i motywują do dalszej pracy, realizacji nowych wyzwań...

Do zobaczenia za rok! Ja będę na pewno...

Milena Jagiełło

Gratulujemy nowemu profesorowi

Prof. dr hab. inż. Henryk Komsta

Po uzyskaniu matury w II Liceum Ogólnokształcącym im. Jana Zamoyskiego w Lublinie, w roku 1971 rozpocząłem studia dzienne w Instytucie Technologii i Eksploatacji Maszyn ówczesnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie. Ukończyłem je w 1975 roku z wynikiem bardzo dobrym, uzyskując dyplom inżyniera mechanika specjalności – eksploatacja pojazdów samochodowych. W tym samym roku zostałem zatrudniony na stanowisku inżynierjiotechnicznym w nowo tworzonemu, przez prof. Henryka Popko, Zakładzie Maszyn Przemysłu Spożywczego. Jednocześnie kontynuowałem naukę kształcąc się na magisterskich studiach uzupełniających na specjalności – technologia maszyn, po ukończeniu których w 1977 roku zostałem zatrudniony na stanowisku starszego asystenta w Zakładzie Maszyn Przemysłu Spożywczego. Okres ten obejmujący lata 1975-1979 związany był z powstawaniem w WSIInż. nowych obiektów dydaktycznych, a wśród nich największego, jakim był i jest do chwili obecnej, gmachu Wydziału Mechanicznego. Praca w zespole młodych ludzi, kierowanych przez prof. Henryka Popko, tworzącym od podstaw nową specjalność i Zakład, stwarzała nowe wyzwania, wyzwała do pracy, o czym wspominam obecnie z wielką sympatią. Projektowanie, a następnie budowanie i uruchamianie kolejnych nowych stanowisk laboratoryjnych stanowił dla nas pierwszy praktyczny sprawdzian zdobytej na studiach wiedzy. Do tej pory pamiętam dreszczyk emocji i niepokój związany z prowadzeniem pierwszych zajęć dydaktycznych odbywanych w nowo tworzonych laboratoriach specjalności – maszyny i urządzenia przemysłu spożywczego.

Moja praca naukowo-badawcza w tym okresie dotyczyła głównie zagadnień związanych z budową i eksploatacją urządzeń do mechanicznej obróbki ciekłych surowców i produktów przemysłu spożywczego. W szczególności zainteresowałem się urządzeniami do rozdzielania w polu sił odśrodkowych emulsji i zawiesin przemysłu spożywczego. Obszar moich badań obejmował zagadnienia związane z doskonaleniem konstrukcji elementów roboczych i układu napędowego wirówek i separatorów odśrodkowych. Prowadzone w tym czasie badania stanowiły podstawę mojej, obronionej w 1983 roku, przed Radą Naukową MTIMMP (Moskiewski Instytut Technologiczny Przemysłu Mięsnego i Mleczarskiego), pracy doktorskiej, dotyczącej nowego, oryginalnego rozwiązania konstrukcyjnego układu napędowego wirówki dla przemysłu mleczarskiego, na podstawie której uzyskałem stopień naukowy doktora nauk technicznych. W tym samym roku zostałem awansowany na stanowisko adiunkta w Katedrze Maszyn Przemysłu Spożywczego.

W tych latach zajmowałem się problematyką modelowania związków i oddziaływań pomiędzy układami roboczymi urządzeń do mechanicznej obróbki a obrabianymi za ich pomocą

materiałami biologicznymi. W szczególności zainteresowały mnie zagadnienia związane z poprawą stabilności ciekłych układów niejednorodnych (emulsji i zawiesin) przerabianych i wytwarzanych w przemyśle chemicznym, farmaceutycznym, jak i spożywczym. Poszukiwałem takich metod obróbki ciekłych układów niejednorodnych, które poprawiłyby ich stabilność do poziomu umożliwiającego przechowywanie przez okres wielu miesięcy bez widocznych oznak przebiegających samorzutnie procesów rozdzielania się faz tworzących obrabiany ciekły układ. Przykładem takich zjawisk są np. procesy wydzielania się fazy tłuszczowej w mleku spożywczym (tzw. podstawanie mleka) lub tworzenia się osadu w sokach przecierowych. Jako mechanik zainteresowałem się wykorzystaniem w tym celu hydromechanicznych metod obróbki ciekłych układów niejednorodnych. Metody takie powinny poprawić stabilność obrabianego układu bez dodawania do niego różnorodnych substancji emulgująco-stabilizujących. Produkcja produktów spożywczych bazujących tylko na naturalnych składnikach, bez różnorodnych chemicznych dodatków, należy obecnie do jednych z podstawowych kierunków poprawy jakości zdrowotnej żywności. Jako że niedaleko Lublina istniała (i dalej funkcjonuje) fabryka Maszyn i Urządzeń Przemysłu Spożywczego „SPOMASZ” Bełżyce, rzeczą naturalną było podjęcie z nią przez Katedrę Maszyn Przemysłu Spożywczego współpracy naukowo-badawczej. Jednym z elementów tej współpracy były prowadzone przy udziale Instytutu Maszyn Spożywczych w Warszawie wieloletnie prace dotyczące opracowania nowych metod i na nich bazujących nowoczesnych, a zwłaszcza energooszczędnych, urządzeń pozwalających na efektywne zwiększenie stabilności ciekłych układów niejednorodnych. Taką perspektywiczną metodą okazała się obróbka układu prowadząca do uzyskania jak najmniejszych wymiarów cząstek fazy rozproszonej. Jedną z takich metod jest homogenizacja ciśnieniowa polegająca na przetłaczaniu pod wysokim ciśnieniem (do 40 MPa) obrabianą ciecz przez wąską szczelinę (o wysokości dziesiątych części milimetra). W tych warunkach, w wyniku różnorodnych oddziaływań natury hydrodynamicznej, w tym i kawitacji, następowało rozdrabnianie cząstek fazy rozproszonej oraz intensywne mieszanie całego układu. Ponieważ homogenizacja ciśnieniowa jest zaliczana do jednych z najbardziej energochłonnych procesów stosowanych w przetwórstwie spożywczym, a więc i w istotnym stopniu wpływającym na całkowity koszt produktu finalnego, uczestniczyłem w pracach mających za cel opracowanie nowej rodziny homogenizatorów ciśnieniowych, charakteryzującej się mniejszym zużyciem energii od stosowanych w praktyce przemysłowej. Prowadzono wszechstronne badania mające na celu określenie zależności pomiędzy parametrami konstrukcyjno-eksploatacyjnymi homogenizatorów ciśnieniowych, właściwościami fizykochemicznymi

homogenizowanych układów ciekłych a jakością i przebiegiem procesu homogenizacji ciśnieniowej.

Owoce tych prac była opracowana, wspólnie przez zespół kierowany przez prof. Henryka Popko, do którego miałem zaszczyt należeć, IMS w Warszawie oraz FMiUPS „SPOMASZ” Belżyce, a także wdrożona do praktyki przemysłowej nowa rodzina homogenizatorów ciśnieniowych, co zostało wyróżnione zespołową nagrodą Ministra Edukacji Narodowej.

Uzyskane w tym okresie wyniki prac badawczych zawarłem w opublikowanej w 2000 roku rozprawie habilitacyjnej pt.: Analiza procesów homogenizacji ciśnieniowej emulsji i zawiesin w przemyśle spożywczym. Praca ta o charakterze interdyscyplinarnym zawierała zagadnienia związane z naukami technicznymi (konstrukcja i eksploatacja) oraz rolniczymi (obrabiwany biologiczny materiał). 27 czerwca 2000 roku, na podstawie oceny dotychczasowego mojego dorobku naukowego i przedstawionej rozprawie habilitacyjnej, uzyskałem stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej – maszyny przemysłu spożywczego, nadany uchwałą Rady Wydziału Techniki Rolniczej Akademii Rolniczej w Lublinie.

W 2001 roku zostałem zatrudniony na etacie profesora nadzwyczajnego Politechniki Lubelskiej i zostałem powołany na stanowisko kierownika Zakładu Inżynierii Ekologicznej w Katedrze Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki. Fakt ten stał się jednym z głównych motywów rozszerzenia obszaru moich zainteresowań naukowych na tematykę związaną z zagadnieniami zrównoważonego rozwoju. Jednym z aspektów tego problemu jest coraz bardziej widoczne zagrożenie dla rozwoju społeczeństw, wynikające z niedoceniań negatywnego wpływu rozwoju techniki, wkraczającej praktycznie we wszystkie sfery działalności ludzkiej, na otaczające nas środowisko.

Pod moim kierunkiem zostały zrealizowane i obronione na Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej dwie

prace doktorskie. Byłem recenzentem dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego kandydata w konkursie na stanowisko profesora nadzwyczajnego w Politechnice Białostockiej. Ponadto recenzowałem rozprawy doktorskie, monografie naukowe i szereg artykułów naukowych zamieszczonych w czasopismach centralnych i materiałach konferencyjnych.

W roku 2002 zostałem wybrany na stanowisko Prodziekana ds. Kształcenia Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej na kadencję 2002-2005, zaś w 2005 roku zostałem wybrany na Dziekana Wydziału Mechanicznego PL na kadencję 2005-2008.

Jestem członkiem: Komisji II Podstaw i Zastosowań Fizyki i Chemii w Technice i Rolnictwie Oddział PAN w Lublinie; Komisji V Motoryzacji i Energetyki Rolnictwa Oddział PAN w Lublinie; Komisji XII Budowy i Eksploatacji Maszyn, Elektrotechniki, Budownictwa Oddział PAN w Lublinie. Jestem także członkiem Lubelskiego Towarzystwa Naukowego; Polskiego Naukowo-Technicznego Towarzystwa Eksploatacyjnego i Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej. Należę do Polskiego Towarzystwa Inżynierii i Techniki Przetwórstwa Spożywczego „SPOMASZ”. Wchodzę w skład rady programowej ogólnopolskiego czasopisma naukowo-technicznego „Postępy techniki przetwórstwa spożywczego”. Jestem członkiem i rzeczoznawcą SIMP oraz stałym biegłym Sądu Rejonowego w Lublinie.

Tytuł naukowy profesora uzyskałem decyzją Prezydenta RP z dnia 19 kwietnia 2007 roku. List informujący o tym zaszczytnym fakcie odebrałem po południu 14 maja 2007 roku tj., w dniu trwania uroczystości związanych ze Świętem Politechniki Lubelskiej. Fakt ten jest dla mnie także na swój sposób symboliczny.

Jestem żonaty (w tym roku obchodzić będę 30. rocznicę ślubu) i mam córkę, która jest asystentką w Instytucie Filologii Angielskiej UMCS w Lublinie.

Pożegnanie

Teodora Kowalczyk (1945-2007)

W dniu 2 maja 2007 r. na cmentarzu w Głusku pożegnaliśmy naszą koleżankę Teodorę Kowalczyk, dla nas wszystkich Bożenkę, wieloletniego pracownika Politechniki Lubelskiej.

Niewiele osób wie, że we wczesnym okresie życia pasją Bożeny była lekka atletyka. Przez wiele lat trenowała w klubach sportowych naszego regionu.

Bożena pracę zawodową rozpoczęła w 1964 r. Od 1967 r. pracowała w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie

Imprez Artystycznych, gdzie miała okazję uczestniczyć w organizowaniu wielu imprez artystycznych, na które zapraszane były ówczesne gwiazdy polskiej estrady. Niejednokrotnie miałyśmy okazję słuchać opowieści o kulisach pracy takich artystów jak: Czesław Niemen, Czerwone Gitary, Mira Kubasińska. To chyba od tego czasu datuje się Jej zamiłowanie do muzyki.

W 1972 r. Bożena podjęła pracę w Głównym Urzędzie Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk. W tym czasie, łącząc pracę z nauką, ukończyła wyższe studia zawodowe na UMCS w Lublinie.

Od 1 marca 1979 r. związała swoje życie z naszą Uczelnią. Od samego początku pracowała w Dziale Spraw Osobowych, początkowo jako specjalista, by w 1995 r. objąć stanowisko Kierownika Działu Spraw Osobowych. Dwukrotnie była odznaczana: w 1988 r. Brązowym Krzyżem Zasługi oraz w 2005 r. Złotym Krzyżem Zasługi.

Bożena dała się poznać jako osoba wyjątkowo koleżeńska, życzliwa. Służyła radą i pomocą nie tylko w sprawach zawodowych, ale również osobistych. Nie lekceważyła nikogo. Każdy kto do Niej zwrócił się o pomoc, mógł być pewien, że ją otrzyma. Pamiętała o ludziach, którzy znaleźli się w trudnej sytuacji materialnej. Wyrazem tego było chociażby przygotowywanie paczek żywnościowych dla potrzebujących.

Pracowałyśmy razem wiele lat. Gdy została kierownikiem, nie zmieniła się. Zawsze była taktowna i dyskretna. Pamiętała o ważnych datach w naszym życiu nawet wtedy, gdy przeszła na emeryturę. Często obdarowywała nas okolicznościowymi drobiazgami.

Jej duża kultura osobista, chęć pomocy drugiej osobie, bezinteresowność zjednały Jej wielu przyjaciół. Była człowiekiem skromnym, ale o wielkim sercu.

Najważniejsza dla Niej była rodzina. To można było zauważyć na każdym kroku. U Niej zawsze przy świątecznym stole zbierali się Jej liczni krewni. Gdy odeszła na emeryturę chciała jeszcze bardziej poświęcić się bliskim, a zwłaszcza ukochanym wnukom. Niestety...

Choroba przyszła nagle. Zmarła 27 kwietnia 2007 r. Do dzisiaj wielu z nas nie może w to uwierzyć. Miałyśmy się przecież jeszcze spotkać.

„[...]
boimy się choroby, samotności,
starości, cierpienia,
a wtedy właśnie Bóg zaprasza nas,
byśmy byli jak najbliższej Niego.”

Ks. Jan Twardowski

Żegnamy Cię Bożenko, na zawsze pozostaniesz w naszej pamięci.

Koleżanki z Działu Spraw Osobowych

„ Spójrzec na trudność, jaka przychodzi,
na cierpienie, na śmierć, jak na bramę,
przez którą mamy przejść z Panem Jezusem
- to jest nasze powołanie.”

IV Konferencja Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju publicznych wyższych szkół technicznych

W dniach 31.05 – 1.06 2007 r. w Politechnice Lubelskiej odbyła się Konferencja Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju publicznych wyższych szkół technicznych. Prof. Józef Kuczmaszewski, Rektor Politechniki Lubelskiej otwierając konferencję serdecznie powitał wszystkich zebranych Prorektorów i gości. Następnie prof. Witold Stępniewski, Prorektor ds. Nauki przedstawił informacje o Politechnice w formie prezentacji multimedialnej.

- „Możliwości rozwoju nauki i szkolnictwa wyższego – perspektywa 2007-2013”; Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Nauki i Szkolnictwa Wyższego dr Olaf Gajl;
- „7. Program Ramowy”; Dyrektor Krajowego Punktu Kontaktowego Europejskich Programów Badawczych dr Andrzej Siemaszko;
- „Udział Wyższych Uczelni w 7. PR; aspekty finansowo-prawne”; Kierownik Biura ds. Finansów mgr Barbara Trammer.

Wygłoszono następujące referaty wprowadzające do dyskusji:

- „Scenariusze zatrudnienia pracowników uczelni wyższych realizujących projekty w ramach 7. Programu Ramowego i środków strukturalnych”; audytor wewnętrzny Politechniki Wrocławskiej mgr Agnieszka Wilczyńska;

nie współpracujące z przedsiębiorcami (tworzenie firm typu spin-off, prawo własności przemysłowej, mobilność międzysektorowa) oraz próbie znalezienia rozwiązań.

W referacie „7. Program Ramowy” dr Andrzej Siemaszko nakreślił strategię dla Rektorów i Dyrektorów Centrów Doskonałości, która opiera się na:

- uaktywnieniu działań Centrów Doskonałości (CD) lub utworzeniu nowych multidyscyplinarnych CD;
- utworzeniu Lokalnych Punktów Kontaktowych zatrudniających (na etacie lub zleceniu) specjalistów od pisania wniosków. Ponieważ narzut na projekty badawcze wzrasta aż do 60%, taka inwestycja powinna się bardzo szybko zwrócić;
- utworzeniu międzynarodowych centrów szkoleniowych (mogą być oparte o CD) obejmujących np. studia podyplomowe, studia doktoranckie, warsztaty, konferencje, szkoły letnie; wykorzystaniu programów wsparcia „People” oraz funduszy strukturalnych.

Podczas dyskusji nt. aspektów finansowo-prawnych udziału wyższych uczelni w 7. PR oraz aktualnych

problemów dotyczących zatrudniania pracowników uczelni do realizacji projektów naukowo-badawczych Unii Europejskiej jednogłośnie stwierdzono konieczność zorganizowania w najbliższych miesiącach spotkania audytorów, kwestorów i specjalistów finansowych uczelni technicznych w celu wypracowania rozwiązań oraz opracowania projektu pisma do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

IV Konferencja Prorektorów ds. Nauki i Rozwoju zakończona została zwiedzaniem laboratoriów Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej, a następnie zwiedzaniem miasta (Zamek Lubelski, Kaplica Zamkowa oraz Stare Miasto).

Beata Kijak-Mitura

Unia Profesorów Polskich

Od kilku lat na Politechnice Lubelskiej działa dość szczególnie związek zawodowy – Unia Profesorów Polskich przy Politechnice Lubelskiej. Dość szczególny, ponieważ z założenia nie jest to związek masowy – członkami związku mogą być tylko samodzielni pracownicy naukowcy, czyli profesorowie tytularni i doktorzy habilitowani. Związek, wówczas jeszcze ogólnopolski, zakładał i był jego pierwszym przewodniczącym prof. dr hab. inż. Jerzy Grycz, wieloletni Dziekan Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej. Kolejnymi przewodniczącymi byli: prof. Klaudiusz Lenik, prof. Lucjan Pawłowski, prof. Wiktor Pietrzyk. W wyniku zmian w przepisach prawnych, obecnie związek jest zarejestrowany przy Politechnice Lubelskiej i skupia ponad 1/3 samodzielnej kadry naukowej naszej Uczelni.

Tradycyjna uczelnia wyższa, od średniowiecza poczynając, to przede wszystkim profesorowie i studenci. W tradycyjnej nauce stosunek mistrz – uczeń był bardzo ważny i twórczy. Także i dziś można powiedzieć, że ranga uczelni zależy od jakości profesorów i studentów.

Pracownicy ze stopniem doktora czy asystenci przed doktoratem, jeśli planują karierę naukową, powinni dążyć do tego, aby jak najszybciej osiągnąć „samodzielność”, czyli wyzwolić się z naukowego czeladnictwa i osiągnąć stopień mistrzowski.

Oczywiście w XX wieku wzrosła ranga zespołów naukowych, wiele badań jest możliwych tylko w dużych grupach specjalistów i znacznie mniej wagi przywiązuje się do klasycznej hierarchii. Jednak uczelnie, ze względu na prowadzoną dydaktykę, to w dalszym ciągu miejsca, gdzie stosunek mistrz – uczeń sprawdza się dobrze (szczególnie w nowoczesnym systemie studiów trzystopniowych: licencjat, magisterium, doktorat).

A ze względów formalnych o randze szkoły wyższej w Polsce świadczy nie tylko jakość profesorów, ale i ich ilość. Regulacje prawne określają zarówno ilu studentów na danym kierunku można przyjąć na studia dzienne w przeliczeniu na jednego „samodzielnego pracownika nauki”, jak i wymagania dotyczące ilości profesorów niezbędnych, aby rada wydziału uzyskała prawa doktoryzowania i habilitowania.

Czyli zarówno przesłanki wynikające z „górnołotnych tradycji”, jak i „proza życia”, czyli pieniądze na działalność, prowadzą do wniosku, że kadra profesorska dla życia uczelni jest bardzo ważna. I nie jest to niedocenywanie roli innych pracowników uczelni, którzy przecież są niezbędni do jej prawidłowego funkcjonowania.

Zebrań członków Unii Profesorów Polskich, czerwiec 2007

Jednym z celów Unii Profesorów było właśnie podniesienie rangi i prestiżu profesury, aby zmobilizować „młodsze pokolenie” naukowców do podejmowania wysiłków i zdobywania kolejnych stopni w karierze zawodowej. W jakimś stopniu to się udało, choć trudno oczywiście przypisywać zasługę tylko związkowi zawodowemu. Ale w ostatnich latach na Politechnice Lubelskiej przybyło doktorów habilitowanych i profesorów tytularnych i to „niepozyskiwanych” z innych uczelni, ale wychowanków naszej Almae Matris.

26 czerwca 2007 r. odbyło się nadzwyczajne Walne Zebranie Unii Profesorów Polskich, na którym wybrano nowy Zarząd. Przewodniczącym został dr hab. inż. Wojciech Jarzyna, prof. PL, czyli właśnie reprezentant nowej generacji. Do Zarządu weszli także: prof. Jan Kolano (sekretarz), prof. Leopold Koczan (skarbnik) oraz profesorowie: Stanisław Płaska i Henryk Sobczuk (członkowie).

Nowemu Zarządowi życzymy sukcesów i rosnącej liczby profesorów i członków Unii.

Marzenna R. Dudzińska

Fragmenty z mojego życiorysu i historii Politechniki Lubelskiej

Wspomnienia dotyczą zdarzeń przeze mnie przeżytych i te relacje uzupełniam zachowanymi dokumentami.

1 września 1939 r. nastąpiła agresja hitlerowskich Niemiec na Polskę. Już 2 września bomby lotnictwa niemieckiego spadły na Lubelską Wytwórnę Samolotów oraz na mieszkalne dzielnice miasta. Ataki lotnicze powtarzały się codziennie. Mimo niebezpieczeństwa nalotów, przez Lublin przechodziła fala uciekinierów, głównie z terenów zachodniej Polski. Harcerki i harcerze otaczali opieką uchodźców wskazując pomieszczenia do odpoczynku oraz pełnili różne funkcje, takie jak: goniec, wartownik, sanitariusz i inne.

9 września 1939 r. przebywałem w okolicy Bramy Krakowskiej i o godzinie 9.30 rozpoczął się największy nalot niemiecki na Lublin. W pobliżu budynku Magistratu było wejście do schronu. Na głębokości około 2 pięter był słyszany świst spadających bomb, a po chwili następował ogłuszający huk wybuchów. Opadające kawałki tynku i drganie ścian dawały wrażenie trzęsienia ziemi. Ten zmasowany atak lotniczy trwał przez półtorej godziny. Przelatujące klucze samolotów zrzuciły bomby kruszące i zapalające w różnych rejonach miasta. Najbardziej ucierpiało od bomb Stare Miasto. Tuż przed wojną odnowione zabytkowe kamienice leżały w gruzach. Częściowo zburzony został gmach Straży Pożarnej, szkielety zbombardowanych domów płonęły. Brak wody, z powodu uszkodzenia sieci wodociągowej, uniemożliwił gaszenie pożarów. Z ruin kamienic dobywały się jęki i błagania o ratunek. Pozostali przy życiu, z ocalałych domów, gołymi rękoma odwalali bryły muru. Wydobywanie ludzi z rumowisk grozących zawaleniem było bardzo trudne i niebezpieczne. Miasto zostało pozbawione opływu wody, gazu i energii elektrycznej. Łuny pożarów oświetlały Lublin w nocy. Ataki samolotów niemieckich trwały przez następne dni. Z miasta ewakuowano urzędników Zarządu Miejskiego, Policję i Zawodową Straż Pożarną.

W takiej sytuacji powstały ochotnicze oddziały obrony Lublina. Porucznik Jan Iglatowski uformował pierwszą kompanię, w skład której weszli m.in. harcerze z: Lublina, Kielca, Częstochowy i Bydgoszczy. Następne kompanie zostały utworzone głównie z żołnierzy rozbitych jednostek przechodzących przez Lublin. 16 września obrońcy miasta stoczyli pierwsze zwycięskie walki z Niemcami, którzy mimo liczebnej przewagi i lepszego uzbrojenia zostali zmuszeni do szybkiego wycofania się, ponosząc straty w ludziach

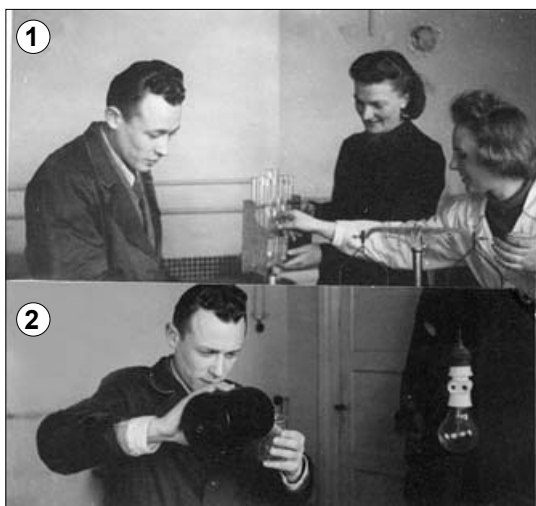
Marian Wójcik. Jedyne żyjący członek Komisji Organizacyjnej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie

i sprzęcie wojennym. Niemcy w odwecie przeprowadzili zmasowane naloty bombowe i ostrzeliwanie artyleryjskie Lublina. Najbardziej zacięte walki wywiązywały się 17 września w okolicy szosy kraśnickiej, koszar 8 pułku i Ogrodu Saskiego. Dowództwo polskie, biorąc pod uwagę liczne ofiary ludności cywilnej oraz dużą przewagę militarną wroga, pod osłoną nocy przeprowadziło wyjście z miasta oddziałów obrony Lublina.

18 września 1939 r. wojska niemieckie wkroczyły do miasta. W tym dniu aresztowano z ulic kilkanaście tysięcy mężczyzn jako zakładników. Już w pierwszych dniach okupacji niemieckiej dokonywano rewizji mieszkań i licznych aresztowań, zwłaszcza inteligencji polskiej.

Wprowadzono godziny policyjne, w czasie których ludności cywilnej nie wolno było przebywać na ulicach (od 19.00 do 6.00).

Początki UMCS. Zakład Chemii Nieorganicznej przy Al. Racławickich 20 (budynek Liceum im. St. Staszica). Zdj. 1 i 2 – pokój asystentów: Michalina Dąbkowska, Barbara Frank i Marian Wójcik. Zdj. 3 – zajęcia ze studentami (ćwiczenia) prowadzi Marian Wójcik

Budynki szkół średnich zostały zajęte na potrzeby władz niemieckich. Okupacyjna administracja szkolna zabroniła nauczania według programu gimnazjum i liceum ogólnokształcącego, a zezwoliła na funkcjonowanie szkół powszechnych i zawodowych bez nauczania historii, geografii i literatury.

Nauczyciele i profesorowie, którym udało się uniknąć więzienia, podjęli trud konspiracyjnego nauczania w zakresie gimnazjum i liceum ogólnokształcącego. Była to działalność zabroniona i zagrożona zesłaniem do obozu, w którym pobyt najczęściej kończył się śmiercią.

Zajęcia tajnego nauczania odbywały się w mieszkaniach nauczycieli w zespołach 2-3 osobowych. Ze względu na zagrożenie, tylko znikoma ilość młodzieży mogła uczestniczyć w tajnym nauczaniu.

Wojna przerwała moją naukę w gimnazjum. Na szczęście mogłem kontynuować ją w tajnym nauczaniu Gimnazjum i Liceum im. J. Zamojskiego w Lublinie. Równocześnie byłem uczniem szkoły zawodowej Chemotechnische Schule. W tej szkole nauka obejmowała lekcje oraz praktykę w zakładach przemysłowych i laboratoriach chemicznych. Ostatnią praktykę odbyłem w laboratorium Oddziału Badania Żywności Państwowego Zakładu Higieny w Lublinie i zostałem zatrudniony w tej instytucji.

W lipcu 1944 r. wojska radzieckie przy udziale żołnierzy Armii Krajowej wyzwoliły Lublin. Rozpoczął się trudny okres zabezpieczania zrujnowanych kamienic, wznawiania produkcji w zniszczonych przez okupanta zakładach

przemysłowych i organizowania szkolnictwa w sytuacji braku kadr pracowników nauki.

Mimo rozlicznych trudności i skomplikowanej sytuacji politycznej w kraju, wprowadzono w szkołach państwowych bezpłatne nauczanie. Wiadomości z tamtego okresu, oparte na dokumentach, zamieścił prof. dr Gabriel Brzęk w swojej książce pt. *Henryk Raabe*, wyd. Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej, Lublin 1983. Cytuję fragmenty:

Str. 55 – „Organizację uczelni rozpoczął Raabe od skompletowania kadry naukowej. W związku z tym ogłosił w prasie apel do profesorów, docentów i asystentów, aby rejestrowali się w jego biurze celem podjęcia pracy w mającej powstać uczelni.

Do dnia 1 XI 1944 r. zgłosiło się 48 osób. Było wśród nich wielu wybitnych uczonych m.in. Ludwik Hirszfeld,... Witold Chodźko,...”

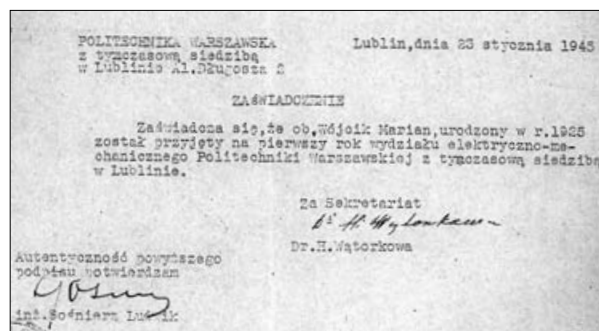
„Tymczasem na posiedzeniach PKWN toczyły się dyskusje nad profilem uczelni, która miała powstać. Raabe proponował utworzenie Akademii Medycyny i Nauk Przyrodniczych. Wojewódzka Rada Narodowa postulowała powołanie uczelni rolniczej i technicznej tłumacząc swe stanowisko zapotrzebowaniem regionu na fachowców z tych dziedzin.”

Str. 56 – „W takich to okolicznościach, dnia 23 października 1944 r., powołano do życia Uniwersytet imienia Marii Curie-Skłodowskiej z wydziałami: Lekarskim, Przyrodniczym, Rolnym i Weterynaryjnym. W styczniu 1945 r. został utworzony Wydział Farmaceutyczny.”

Str. 57 – „Dnia 14 stycznia 1945 r. odbyła się w auli Państwowego Gimnazjum im. Staszica uroczystość inauguracji pierwszego roku akademickiego.”

Niezależnie od powołania UMCS, pracownicy Politechniki Warszawskiej dokonali rekrutacji studentów i rozpoczęli zajęcia na tej uczelni z tymczasową siedzibą w Lublinie. Ten fakt spowodował zmniejszenie szans na utworzenie lokalnej uczelni technicznej w Lublinie.

W styczniu 1945 r. podjąłem studia na Wydziale Elektryczno-Mechanicznym Politechniki Warszawskiej oraz studia na Wydziale Przyrodniczym – sekcji chemicznej Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie.

Uniwersytet rozpoczął działalność w bardzo trudnych warunkach. Organizowano uczelnię w sytuacji niedostatku lokali, braku pomocy naukowych, książek oraz bez możliwości dokonywania zakupu. Trwała wojna i w Lublinie słychać było odgłosy z frontu toczących się walk nad Wisłą. Wieloletnia przerwa w normalnej pracy polskiego szkolnictwa w czasie okupacji spowodowała, że wiek studentów był bardzo zróżnicowany. Wszystkich jednak cechował ogromny zapal do nauki. Sale wykładowe były tak zatłoczone, że część studentów musiała na stojąco sporządzać notatki.

W następnych latach zagrażał uczelniom wyższym brak młodzieży posiadającej pełne wykształcenie średnie. Aby temu zapobiec, Prezydent Krajowej Rady Narodowej wydał dekret – patrz obok. Utworzono także gimnazja i licea dla dorosłych, w których realizowano trybem przyspieszony program dwuletni w ciągu roku.

W miarę jak opuszczały Lublin centralne urzędy, uniwersytet otrzymywał zwolnione lokale. Rozpoczęto organizowanie pracowni do zajęć laboratoryjnych. Na stanowiska p.o. asystentów, z konieczności, angażowano studentów nawet pierwszego roku. W czerwcu 1945 r. rozpocząłem pełnienie obowiązków asystenta w Zakładzie Chemii Nieorganicznej UMCS.

Jesienią 1945 r. studenci chemii utworzyli Koło Chemików, którego opiekunem został prof. dr Wł. Wiśniewski, a mnie wybrano na prezesa. Opracowaliśmy statut Koła Chemików i jako najpilniejsze zadania uznaliśmy wydawanie skryptów z wykładów oraz doposażenie pracowni chemicznych. Fundusze na te cele uzyskiwaliśmy organizując np. bal. Naszą działalność bardzo życzliwie wspierał prof. dr Stanisław Ziemecki.

Szkoła Budownictwa w Lublinie od wielu miesięcy poszukiwała nauczycieli chemii i fizyki. Otrzymałem propozycję objęcia tych lekcji i zostałem zatrudniony od dnia 1 września 1946 r.

W październiku 1946 r. Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej zaangażował mnie do prowadzenia zleconych wykładów chemii na Wstępnym Roku Studiów i te zajęcia miałem do 1949 r., tj. do czasu likwidacji Wstępnego Roku.

W 1948 r. wykonując pracę magisterską na temat: *Zdolność katalityczna a siła kiełkowania nasion niektórych roślin tuszczowych*, okazało się, że Uniwersytet nie posiada potrzebnej aparatury i materiałów. Wszystko to musiałem zorganizować we własnym zakresie. Dyplom magistra filozofii w zakresie chemii otrzymałem w 1950 r.

Kontynuując wątek mojej edukacji, podejmowane tematy naukowe były zależne od posiadanego wyposażenia. Prowadzone lekcje w szkołach średnich i wykłady w szkołach wyższych umożliwiały mi podejmowanie badań nad skutecznością różnych metod nauczania oraz nad wydajnością pracy szkolnej uczniów w poszczególnych godzinach

Wstępny Rok Studiów

utworzony został w szkołach wyższych dekretem Prezydenta Krajowej Rady Narodowej z dnia 24 maja 1945 r.

Dekret ten brzmi: „Sześcioletnia przerwa w normalnej pracy naszego szkolnictwa spowodowała, iż w ciągu najbliższych lat Szkoły Wyższe stać będą wobec faktu katastrofalnego zmniejszania się wpływu kandydatów, posiadających pełne przygotowanie do studiów wyższych.

Ponieważ zaś straty, jakie poniosła w okresie okupacji inteligencja polska oraz potrzeby odbudowy kraju domagają się szybkiego szkolenia wykwalifikowanych specjalistów wszystkich dziedzin, przeto na podstawie ustawy z dnia 3.1.1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr. 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza co następuje:

Art. 1.

Na każdym wydziale szkoły wyższej począwszy od roku akademickiego szkolnego 1945/46 tworzy się na okres przejściowy aż do odwołania wstępny rok studiów.

Art. 2.

Na wstępny rok studiów mogą być przyjęci kandydaci, którzy przedstawiają decyzję specjalnych, państwowych komisji weryfikacyjno-kwalifikacyjnych, powołanych rozporządzeniem Ministra Oświaty.

Art. 3.

Zadaniem wstępnego roku studiów jest przygotowanie słuchaczy do dalszych studiów na danym wydziale. Organizację i programy wstępnego roku studiów opracują Rady Wydziałowe i przedstawiają do zatwierdzenia Ministrowi Oświaty.

Art. 4.

Rady Wydziałowe otoczą szczególną opieką wstępny rok studiów przy zapewnieniu mu odpowiedniego doboru wykładowców, zarówno własnych sił naukowych jak i w wypadku koniecznej potrzeby z poza swojego grona.

Art. 5.

Słuchacze wstępnego roku studiów posiadają pełne prawa studentów. Przepisy dotyczące studentów szkół wyższych stosują się do nich odpowiednio.

Art. 6.

Rozporządzenie Ministra Oświaty określi szczegółowe warunki przyjęcia na wstępny rok, oraz przejścia na pierwszy rok studiów.

Art. 7.

Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Oświaty w porozumieniu z innymi zainteresowanymi Ministrami.

Art. 8.

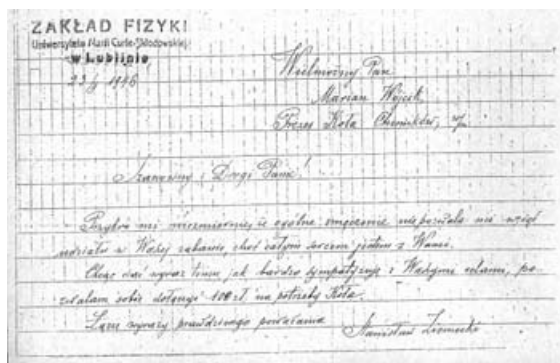
Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Oświaty ustali w drodze rozporządzenia wykonawczego termin wygaśnięcia mocy obowiązującej niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej
Prezydent Rady Ministrów
Minister Oświaty.

Senat Akademicki Uniwersytetu M. C. Skłodowskiej uzgodnił i jednomyślnie zatwierdził decyzję Rad Wydziałowych na posiedzeniu w dniu 17 lipca 1945 r. i postanowił zorganizować Wstępny Rok Studiów o wspólnym programie dla wszystkich pięciu wydziałów, z małym przesunięciem na korzyść nauki łaciny dla Wydziału Lekarskiego i Weterynaryjnego.

Senat Akademicki uznał za wskazane przyjęcie wspólnego programu, gdyż charakter Uczelni jest wyłącznie przyrodniczy, a studia na wszystkich Wydziałach wymagają od kandydatów na studentów tego samego rodzaju ogólnego przygotowania.

Program przedstawiony Ministerstwu Oświaty został zatwierdzony pismem z dnia 1 października 1945 r. Nr. IV-2624/45 N.

lekcyjnych i dniach tygodnia. Na podstawie wyników badań przygotowałem pracę doktorską na temat: *Podstawowe zagadnienia nauczania chemii w szkole*. Stopień naukowy doktora uzyskałem w 1960 roku.

Jestem autorem następujących skryptów i podręczników dla nauczycieli chemii:

- *Metody nauczania w systemie gabinetowo-pracowniowym*, Wyd. CZSZZ Minist. Bud. Przem., Warszawa 1954;
- *Wybrane ćwiczenia z chemii dla kl. I Technikum Budowlanego, Skrypt*, Wyd. CZSZZ Minist. Bud. Przem., Warszawa 1956;
- *Ćwiczenia i pokazy chemii organicznej*, Wyd. PWSZ, Warszawa 1956 – jest to pierwszy w języku polskim z tej dziedziny podręcznik dla nauczycieli chemii w szkołach średnich;
- *Z doświadczeń pracy w Kole Chemików*, Wyd. COM SZ.Z., Warszawa 1958.

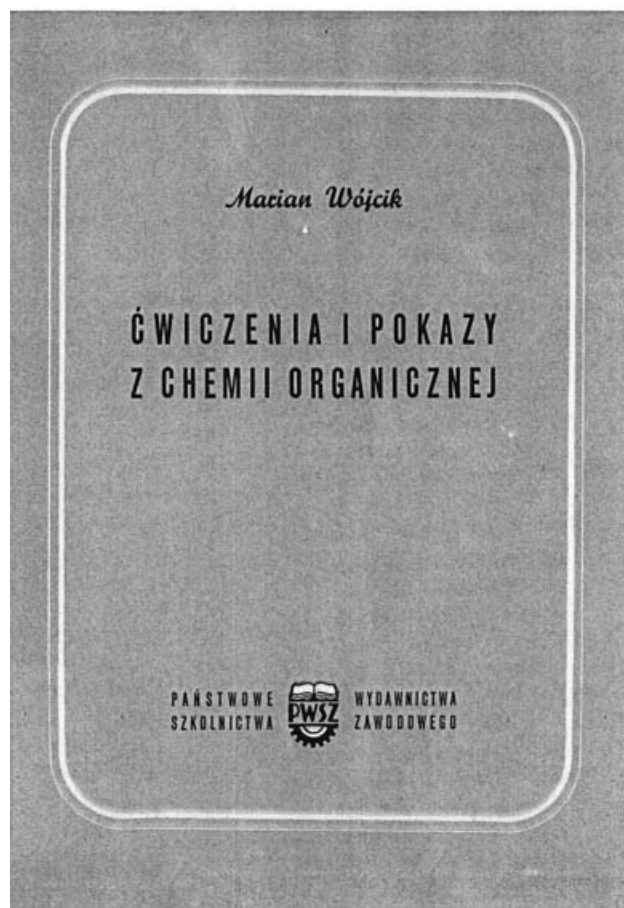
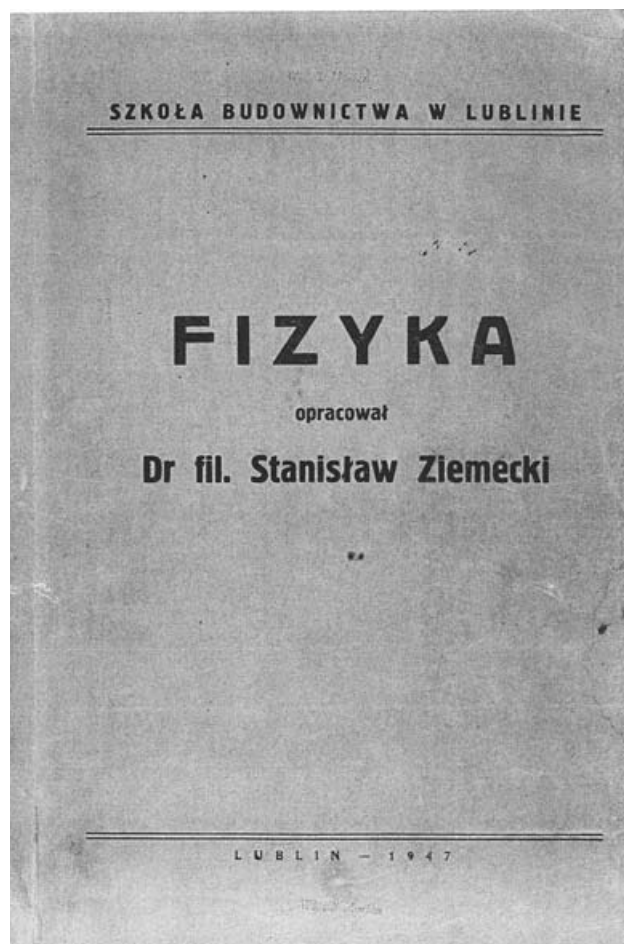
Jestem także współautorem z A. Rogowskim następujących podręczników dla uczniów szkół zawodowych:

- *Chemia dla kl. I technikum i liceum zawodowego*, PZWS, wydanie pierwsze, Warszawa 1967 r., WSiP, wydanie szesnaste, Warszawa 1982 r.
- *Chemia dla klasy II technikum i liceum zawodowego*, PZWS, wydanie pierwsze, Warszawa 1968 r., WSiP, wydanie trzynaste, Warszawa 1982 r.

Łączny nakład publikacji, których jestem autorem lub współautorem, wynosi ponad dwa miliony egzemplarzy.

Oprócz tego opracowałem, głównie na podstawie własnych badań, szereg referatów naukowych i popularnonaukowych drukowanych w biuletynach, czasopismach oraz wygłaszanych na zebraniach i konferencjach naukowych, na przykład:

- UMCS, Polskie Towarzystwo Botaniczne Oddział w Lublinie, 6.04.1951 r. – *Katalaza w nasionach*;
- UMCS, Polskie Towarzystwo Botaniczne Oddział w Lublinie, 11.12.1953 r. – *Biochemia pomidorów obrączkowanych i nieobrączkowanych w różnych stadiach rozwoju*;
- Uniwersytet Mikołaja Kopernika, Polskie Towarzystwo Chemiczne w Toruniu, 17.04.1956 r. – *Odczyt popularno-naukowy – Chemizm odżywiania w świetle współczesnej nauki*;

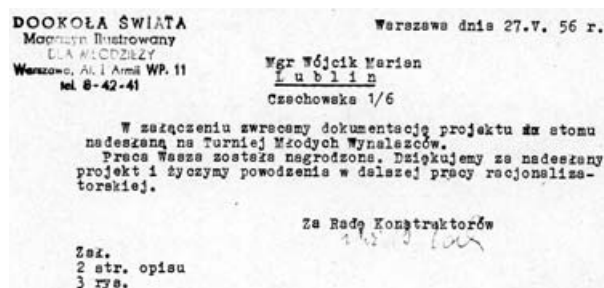

- Akademia Medyczna w Poznaniu, Polskie Towarzystwo Pediatriczne, 25.09.1968 r. – wydany program konferencji naukowej zawierał streszczenie moich badań – *Wydajność pracy ucznia*.

Na zlecenie Państwowego Wydawnictwa Szkolnego Zawodowego wykonałem recenzje książek:

- *Chemia ogólna*, J. Rotnicki,
- *Preparatyka organiczna*, M. Dziańkowski,
- *Pracownia analizy chemicznej jakościowej*, R. Fuglewicz.

Zaprojektowałem kilka pomocy do nauczania chemii. Konstrukcja modelu atomu helu poruszanego silnikiem elektrycznym została nagrodzona na Turnieju Młodych Wynalazców w Warszawie 1956 r.

Powracając do mojego zatrudnienia, to w 1949 r. Dyrekcja Okręgowa Szkolenia Zawodowego w Lublinie powierzyła mi zorganizowanie Okręgowego Ośrodka Dydaktyczno-Naukowego dla nauczycieli chemii i fizyki. Tworzone przeze mnie pracownie dawały możliwość organizowania kursów doszkalających również dla nauczycieli innych

przedmiotów, jak np. elektrotechniki. Z racji tego przedmiotu, którego wykładawcami byli mgr inż. L. Kacejko i mgr inż. R. Krzywicki, rozpoczęła się nasza współpraca.

Rozwój szkolnictwa średniego był hamowany trudną sytuacją lokalową, brakiem pomocy naukowych, ale największą trudnością do pokonania był niedostatek kadry nauczającej. W szkołach zawodowych, aby mogły funkcjonować, zatrudniano absolwentów tych szkół jako nauczycieli. Również gospodarka naszego kraju, zniszczona w czasie okupacji niemieckiej, pilnie potrzebowała kadry inżynierskiej.

Mgr inż. Stanisław Podkowa w 1950 r. objął stanowisko Dyrektora ds. inwestycji planowanej budowy Fabryki Samochodów ciężarowych oraz został przewodniczącym Lubelskiego Oddziału Naczelnej Organizacji Technicznej.

Planowana budowa dużych zakładów przemysłowych, warunkujących rozwój Lubelszczyzny, skłoniła członków NOT w Lublinie do podjęcia starań utworzenia w Lublinie Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej.

Uchwałą Zarządu Oddziału NOT w Lublinie z dnia 3 lipca 1950 r., zostałem zaproszony do udziału w pracach Komisji Organizacyjnej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie.

W ramach prac Komisji przygotowałem referat w sprawie konieczności utworzenia Szkoły Inżynierskiej w Lublinie i wygłosiłem go na plenarnym posiedzeniu Wojewódzkiej Rady Narodowej w Lublinie dnia 24 sierpnia 1950 r.

Sztandar Ludu z dnia 25 sierpnia 1950 r. na str. 1 w artykule *Zakończenie obrad II Sesji WRN w Lublinie*, omawiając różne zagadnienia, na końcu zamieścił krótką informację: „Przed zamknięciem obrad zatwierdzono wnioski, z których na specjalną uwagę zasługuje wniosek radnego ob. Wójcika dotyczący gmachu szkoły inżynierskiej w Lublinie.” Ta skromna notatka nie uzasadniała potrzeby utworzenia takiej uczelni.

Sekretarz Zarządu Oddziału NOT inż. Jacek Rogowski zgłosił w redakcji Sztandaru Ludu swoją relację z przebiegu starań NOT o powstanie uczelni oraz podał treść mojego wystąpienia na Sesji WRN. Dnia 27 sierpnia 1950 r. Sztandar Ludu na str. 5 zamieścił artykuł *Realizacja zadań Planu Sześcioletniego wymaga utworzenia Szkoły Inżynierskiej w Lublinie*.

Decyzji nadal nie było z następujących przyczyn: w Lublinie już istniejące uczelnie, z powodu niesamowitej ciasnoty

lokalowej, nie miały warunków dla rozwoju, następował odpływ do innych ośrodków akademickich wielu wartościowych naukowców. Po drugie, zapotrzebowanie na kadrę inżynierską miały zapewniać, obowiązujące wówczas absolwentów, nakazy pracy do wskazanych miejscowości. W istocie niewielu absolwentów udawało się pozyskać do pracy na Lubelszczyźnie. W takiej sytuacji była potrzeba kontynuowania działalności Komisji aż do uzyskania w 1953 r.

decyzji Rady Ministrów, dotyczącej powołania Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie, z jednym Wydziałem Mechanicznym.

Rektorem uczelni mianowano prof. dr. hab. Stanisława Ziemeckiego, a dziekanem Wydziału Mechanicznego, mgr. inż. Stanisława Podkowę. Uczelnia rozpoczynała działalność mimo braku jakiegokolwiek lokalu własnego. Państwowa Szkoła Budownictwa w Lublinie udostępniła WSInż.

Realizacja zadań Planu Sześcioletniego wymaga utworzenia Szkoły Inżynierskiej w Lublinie

W sprawie oświaty na Plenum WRN w Lublinie w dniu 24 sierpnia 1950 roku zabrał głos radny WRN — ob. mgr. Wójcik Marian, który poruszył sprawę zorganizowania Szkoły Inżynierskiej N.O.T. w Lublinie, zwracając uwagę na następujące momenty:

1) Lublin, jako ośrodek wojewódzki obsługujący około 2 mil. mieszkańców, winien posiadać wyższą uczelnię techniczną.

2) W Planie 6-letnim przewidziana jest poważna rozbudowa przemysłu na Lubelszczyźnie (np. Fabryka Samochodów) i realizacja tych planów bez dostatecznej ilości sił technicznych będzie niemożliwa.

3) Liczne rzesze pracowników technicznych, zatrudnionych w przemyśle i urzędach Lublina, nie mają możliwości pogłębiania swej wiedzy technicznej, jak również awansu społecznego.

4) Istnienie Szkoły Inżynierskiej zapobiegnie brakowi sił inżynierskich w przemyśle Lubelszczyzny, co poważnie ułatwi realizację planów produkcyjnych.

5) Po dwóch ogłoszeniach informacyjnych w prasie, mających na celu zebranie orientacyjnych danych o przyszłych kandydatach do SI—NOT w Lublinie, zgłosiło się 400 kandydatów, w tym 52 proc. pochodzenia robotniczego, 25 proc. chłopskiego, 16% inteligencji pracującej i 7 proc. innych. Będzie więc tworzona nowa inteligencja techniczna — inteligencja robotniczo-chłopska, a tylko taka inteligencja

potrafi właściwie realizować plany Polski socjalistycznej.

Na terenie Lublina istnieją realne możliwości uruchomienia SI—NOT, a mianowicie: sale wykładowe przewiduje się w gmachu Szkoły Staszica. Wykładowcami będą profesorowie i docenci UMCS oraz inżynierowie zatrudnieni w przemyśle i szkolnictwie zawodowym.

Prezydium WRN w Lublinie w dniu 26 lipca br. ustosunkowało się pozytywnie do zagadnienia Szkoły Inżynierskiej, przyjmując następujące postanowienia:

1) Uznać konieczność uruchomienia szkoły jeszcze w bież. roku i poprzeć w tym kierunku starania Lubelskiego Oddziału N.O.T.

2) Zlecić Oddziałowi Lubelskiemu N.O.T. złożenie wniosku w sprawie wstawienia do Planu Inwestycyjnego na rok 1951 odpowiedniej sumy na budowę własnego lokalu Domu Technika z pomieszczeniem Szkoły Inżynierskiej.

Właściwym jednak byłoby wybudowanie oddzielnego gmachu dla Szkoły Inżynierskiej, tym bardziej, że w przyszłości ma się przekształcić ona w normalną Politechnikę.

Sprawa otwarcia Szkoły Inżynierskiej w Lublinie nie została jeszcze zadecydowana przez odpowiednie czynniki, wobec czego radny mgr. Wójcik złożył następujące wnioski:

1) Przyśpieszyć zatwierdzenie Szkoły Inżynierskiej N.O.T. w Lublinie.

2) Zlecić Lubelskiemu Oddziałowi N.O.T. złożenie wniosku w sprawie wstawienia do Planu Inwestycyjnego na 1951 rok odpowiednich sum na budowę gmachu Szkoły Inżynierskiej, gdyż wiąże się to z dalszym rozwojem Szkoły. Wnioski przedstawione Plenum WRN z gorącym uznaniem zostały poparte przez radnego prof. Ziemenowicza, przewodniczącego Prezydium WRN tow. posła Dąbka i innych radnych, a następnie uchwalone.

Zarząd Oddziału Lubelskiego N. O. T. złożył w dniu 24 bm. obszerne umotywowany memoriał, dotyczący SI—NOT do Wydziału Nauk KC—PZPR, należy więc przypuszczać, że w najbliższym czasie zostanie wydana decyzja o otwarciu Szkoły Inżynierskiej N.O.T. w Lublinie. W dniu 23 bm. z ramienia N.O.T. przeprowadzona była lustracja prac przygotowawczych, związanych z uruchomieniem SI—NOT przez kierownika Wydziału Szkół Inżynierskich mgr. inż. J. Gubrynowiczową. Stwierdzono, że Lublin ma wszelkie dane ku temu by powstała Szkoła Inżynierska, że 77 proc. kandydatów, którzy już przed kilku miesiącami złożyli kwestionariusze wstępne — pochodzenia robotniczo-chłopskiego, daje gwarancję, że z Lublina wyjdzie za 3 lata kadra nowych, wyszkolonych sił technicznych, które budować będą nowe fabryki, elektryfikować wsie, realizować założenia Planu 6 letniego.

Inż. Jacek Rogowski
Sekr. Zarz. Oddz. N.O.T.

dwa pokoje na parterze, w których urzędowali rektor i dziekan. Funkcjonowanie oraz rozwój uczelni wymagały nadal załatwiania wielu bardzo trudnych spraw. W latach 1950-1971 współdziałałem z następującymi członkami Komisji Organizacyjnej Szkoły Inżynierskiej: Stanisławem Podkową, Romualdem Krzywickim, Leonidem Kacejko, Włodzimierzem Ginko, Brunonem Wilczewskim, Jackiem Rogowskim oraz sporadycznie z innymi członkami Komisji.

O dalszy rozwój uczelni zadbały następne pokolenia pracowników Wyższej Szkoły Inżynierskiej i Politechniki Lubelskiej. Dzięki wyteżonej pracy, obecna Politechnika stanowi centrum edukacji oraz doradztwa technicznego dla regionu lubelskiego. Ta bezdomna przed laty uczelnia posiada własne, nowe, piękne obiekty dydaktyczne, domy studenckie oraz budynki ogólnouczelniane. Posiada własną kadrę samodzielnych i pomocniczych pracowników nauki, prawo nadawania stopni naukowych, około 12 tysięcy studentów i wiele innych osiągnięć.

Z całego serca dziękuję JM Rektorowi dr. hab. inż. Józefowi Kuczmaszewskiemu, prof. PL. Po pierwsze, za liczne inicjatywy i konkretne osiągnięcia w rozwoju Politechniki Lubelskiej. Po drugie, za wydobycie z zapomnienia mojej

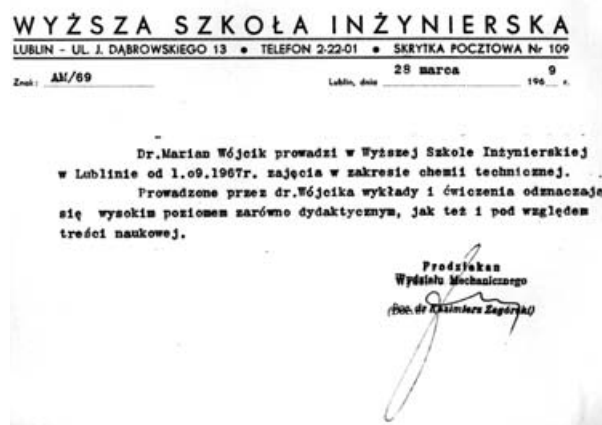
osoby, już ostatniego żyjącego członka Komisji Organizacyjnej Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, powołanej przez NOT w 1950 r. Po trzecie, za okazowaną mi życzliwość.

Wszystkim pracownikom dziękuję za Politechnikę Lubelską, której obecna wspaniałość przerosła moje marzenia o rozwoju tej Uczelni. Proszę przyjąć życzenia wszelkiej pomyślności uzupełnione dwoma zwrotkami z wiersza Adama Asnyka:

„Szukajcie prawdy jasnego płomienia!
Szukajcie nowych, nie odkrytych dróg;
Za każdym krokiem w tajniki stworzenia
Coraz się dusza ludzka rozprzestrzenia
I większym staje się Bóg!

[...]
Ale nie depczcie przeszłości ołtarzy,
Choć macie sami doskonalsze wznieść;
Na nich się jeszcze święty ogień żarzy,
I miłość ludzka stoi tam na straży,
I wy winniście im cześć!”

Marian Wójcik

Będzie Muzeum PoliTechniki

Niedawno Rektor Politechniki Lubelskiej powołał zespół – grupę inicjatywną, której zadaniem jest utworzenie Muzeum Politechniki Lubelskiej. W chwili pisania tych słów nie ma jeszcze stosownej Uchwały Senatu, lecz ufamy, że wszystko ułoży się zgodnie z planem. Do dyspozycji Muzeum przeznaczony jest prawe skrzydło obiektu przy ul. Bernardyńskiej, gdzie wcześniej mieściło się nasze wydawnictwo. Budynek zostanie poddany wcześniej rewitalizacji. W skład zespołu weszły następujące osoby: mgr Alina Dunajewska, dr Dariusz Dziadko, dr inż. Leszek Gardyński, mgr inż. Czesław Jung, dr inż. Krystyna Schabowska.

Celem Muzeum jest gromadzenie i eksponowanie przedmiotów i informacji związanych z działalnością naszej Uczelni, a także eksponatów technicznych. Moim cichym zamiarem jest rozszerzenie działalności na obszar nie tylko historii Politechniki Lubelskiej, lecz stworzenie Lubelskiego Muzeum Techniki. Jak wiemy, instytucji takiej na

Lubelszczyźnie brakuje, a przecież region ten, jak i nasze miasto w rozwoju polskiej techniki miały znaczący udział (można choćby wspomnieć produkcję samolotów czy montaż samochodów, już przed wojną). Aktualnie w skansenie trwają przygotowania do budowy XIX-wiecznego miasteczka. Planowana jest między innymi elektryfikacja przy użyciu generatora napędzanego silnikiem spalinowym na gaz drzewny. Może udałoby się połączyć siły. Może Muzeum Techniki powinno być umiejscowione w resztkach zakładów lotniczych na Wrońskiej, a może „dobrze by się czuło” w browarze, przy Bernardyńskiej. Na razie to „luźne” przymiarki. Z Kołem Naukowym Inżynierii Materiałowej, często przy pomocy Lubelskiej Telewizji, „namierzyliśmy” w okolicach Lublina w ruinach starych zakładów wiele godnych zabezpieczenia zabytków techniki (niektóre z nich drzemią też w bagnistych łąkach). Wróćmy do Muzeum Politechniki.

Jako zespół próbujący stworzyć tę instytucję zwracamy się z gorącą prośbą do pracowników, absolwentów, studentów, sympatyków i wszystkich zainteresowanych osób o dostarczanie lub wskazanie przedmiotów, dokumentów, kopii, fotografii, własnych opisów i wszystkiego innego co wiąże się z historią naszej Uczelni, co i zdaniem właściciela godne jest znalezienia się w MUZEUM POLITECHNIKI. Bardzo zależy nam też na każdej innej formie Państwa pomocy przy współtworzeniu Muzeum. Zdajemy sobie sprawę, że każdy kto tu pracuje (pracował), czy w inny sposób związał się z Uczelnią, stanowi kopalnię wiedzy historycznej o działalności jakiegoś Jej fragmentu bądź całości. W szczególności prosimy

o przemyślenie decyzji o ewentualnym kierowaniu na złom lub śmietnik, kasowanych przedmiotów wyposażenia dydaktycznego i badawczego. Prosimy o kontakt z panią Aliną Dunajewską (Archiwum PL) lub innymi osobami z zespołu tworzącego Muzeum.

Celem podtrzymania historycznego nastroju pozwałam sobie zamieścić poniżej nieco wspomnień mojego kolegi, z którym startujemy w rajdach pojazdów zabytkowych. Wspomnienia te dotyczą niedalekiej przeszłości terenów Politechniki przy ulicy Nadbystrzyckiej. Autor opiera je na rodzinnych opowieściach i doświadczeniach z dzieciństwa.

Leszek Gardyński

Czar minionych chwil

W czerwcu 2006 roku z okazji 20 Lubelskiego Rajdu Pojazdów Zabytkowych ukazał się w Wydawnictwie PZM Automobilklub Lubelski artykuł pt. „Garść zwiewnych wspomnień” traktujący o dziejach byłej fabryki maszyn rolniczych Fetko-Iłtok, mieszczącej się dawniej przy obecnej ulicy Nadbystrzyckiej (naprzeciw akademików Politechniki Lubelskiej, w miejscu obecnego parkingu strzeżonego). Zainteresowanych czytelników odsyłamy do treści tamtego artykułu.

Członkowie Automobilklubu Lubelskiego będący jednocześnie związani z Politechniką Lubelską, po przeczytaniu wyżej wspomnianego artykułu zaproponowali rozszerzenie wspomnień także do dawnych losów terenów obecnej Politechniki Lubelskiej. W tej sprawie dokonano, wspólną z Kołem Naukowym Inżynierii Materiałowej, wizję lokalną „na gruncie”. Niestety działania inwestycyjne w tym rejonie prawie nie pozostawiły śladów przeszłości.

Prezentowane treści będą relacjami osób, które już odeszły. Nie są bezpośrednim przekazem świadków tych zdarzeń, lecz jedynie w miarę obiektywnym przytoczeniem ich opowieści. Nie było to także reżyserowane, więc wiadomości tych trudno skorygować lub uzupełnić. Mogą zatem wystąpić nieścisłości, braki. Nie ma możliwości uniknąć ich w tej sytuacji.

Cofnijmy się w czasie do okresu bezpośrednio poprzedzającego II wojnę światową. Na terenach zajmowanych obecnie przez Politechnikę Lubelską funkcjonował prężnie majątek Pana Michalewskiego. Jego włości rozciągały się na obszar obecnej dzielnicy mieszkaniowej LSM i praktycznie dochodziły do szosy Kraśnickiej. Dziedzic majątku mieszkał w pięknym pałacyku, w którym obecnie mieści się Rektorat Politechniki Lubelskiej. Wzdłuż obecnej ulicy Nadbystrzyckiej (od uliczki prowadzącej do hali sportowej do ulicy Nowomiejskiej – wtedy nie była to ulica, lecz tor kolejki buraczanej) na dystansie około 300 metrów stał parkan drewniany, za którym rosły drzewa, głównie akacje (wiele z nich jeszcze istnieje). Wjazd na teren rezydencji znajdował się w tym samym miejscu co obecna droga do Rektoratu. Aktualnie istniejący krzyż ulokowany z jej prawej strony

(patrzac od ulicy) jest być może świadkiem tamtych zdarzeń. Część główna majątku obejmowała kilka hektarów i sięgała terenu łąk nad Bystrzycą (do miejsca naturalnego znacznego obniżenia terenu – dzisiaj ogrodzenia ogródków działkowych). W przedniej części przed pałacykiem znajdował się szereg budynków i zabudowań gospodarczych majątku (stodoła, obora, stajnia, magazyn, spichlerz, itp.). Niektóre z nich miały także przeznaczenie mieszkalne. Za pałacykiem rozlokowany był piękny park z częścią typu „angielskiego” i „francuskiego”.

Może to resztki schodów do ogrodu?

Głównym dochodem majątku były wpływy ze zbioru buraków cukrowych, które uprawiano na polach na terenie LSM (i nie tylko). Między polami „buraczanymi” a Cukrownią Lubelską kursowała kolejka wąskotorowa, która funkcjonowała także po wojnie do lat 60. Zlikwidowano ją po stopniowym rugowaniu pól uprawnych pod cele mieszkaniowe LSM. Poza burakami na terenie majątku uprawiano żyto, pszenicę (prawdopodobnie także owies i jęczmień) oraz warzywa (kapustę, kartofle, marchew, itp.). Znajdował się tu także prawdopodobnie kilkuhektarowy sad owocowy. Majątek dawał zatrudnienie wielu pracownikom.

Z dziedzicem Michalewskim współpracowało wiele firm. Do kontrahentów zaliczali się wspólnicy fabryki: Władysław Fetko i Josef Ištók z racji produkowanych siewników konnych, których potrzebował do uprawiania roli. Ze względu na bliskość majątku i fabryki był on częstym gościem w mieszkaniach wspólników, którzy stawali się jego powiernikami.

Naprzeciwko części głównej majątku i dookoła niego rozlokowane były zabudowania gospodarstw rolnych (zagrody) będące własnością prywatną i nienależące do majątku. Wielu ich lokatorów pracowało w samym majątku lub na jego rzecz w różnej formie. Posiadali oni także nieliczne działki rolne, często rozrzucone w okolicy i niedające zwykle dużych dochodów. Działalność gospodarcza majątku była często jedyną szansą na godną egzystencję.

Gdzie tu stał chyba bunkier przed drewnianym barakiem Sonderkomando SS.

Obecne miejsce lokalizacji akademików Politechniki Lubelskiej wznosiło się w postaci wielometrowej skarpy nad ulicą Nadbystrzycką, na szczycie której znajdowało się pole uprawne, zwykle zasiewane żytem. Sama ulica Nadbystrzycka, nazywana wówczas: Rury Jezuićkie, z tego powodu była często zalewana przez masy błota spływające z tej skarpy i do czasu wybrukowania jej „kocimi łbami” (stało się to dopiero w okresie powojennym) była często trudno przejezdna.

Po wybuchu wojny majątek nie został opanowany przez władze okupacyjne. Dopiero później znalazł się on w centrum zainteresowania hitlerowców z racji działalności produkcyjnej (buraki cukrowe, zboża, pasze, itp.). Na terenie majątku rozlokowano pluton specjalny SS Sonderkomando. Kwaterował on prawdopodobnie przy drodze wjazdowej (zaraz po lewej stronie od wjazdu tj. po drugiej stronie krzyża).

Esesmani byli wyjątkowo aktywni. Do ich licznych zbrodni popełnionych na terenie miasta Lublina należały m.in.: egzekucja zakładników w byłej kopalni piasku (nieдалеko obecnego Lidl'a) czy mord dokonany w pobliżu mostu na Bystrzycy w pobliżu obiektów obecnego klubu sportowego „Start”. SS-mani byli aktywni właściwie tylko w dzień, bo w nocy barykadowali się na terenie majątku, a tereny przyległe do niego przechodziły we władanie zbrojnego podziemia, a czasami także band rabunkowych. Warto zaznaczyć, że w owych czasach był to ostatni posterunek niemiecki z tej strony Lublina i to w dodatku dość oddalony od następnego, który mieścił się w narożnym budynku przy skrzyżowaniu ulic: Piłsudskiego i Narutowicza.

Pan Michalewski powiązany był ze strukturami Armii Krajowej, więc jego działalność musiała być mocno zakomspirowana. Dziedzic był częstym gościem we wspomnianej fabryczce. Informacje od niego i dla niego były przekazywane „gościom z lasu” tj. głównie członkom oddziału AK „Rysia”, którzy często w nocy docierali do fabryki Fetko-Ištók. Czasami gośćmi byli także członkowie oddziału Kedywu AK „Dekutowskiego-Zapory”, Batalionów Chłopskich (współpracujący z AK) czy Narodowych Sił Zbrojnych. Dodatkowym powodem tych wizyt, oprócz dwustronnych informacji (także od sprzyjającego podziemi polskiemu hauptsturmführera SS i Gestapo P. Bogusławskiego), była możliwość naprawy broni czy zaopatrzenia w rzeczy trudno dostępne w lesie.

Pan Michalewski na wieść o zbliżających się oddziałach Armii Czerwonej i Ludowego Wojska Polskiego zdecydował się na wcześniejszy wyjazd. Domniemywał on, że Sowieci nie będą zważać na jego powiązania z Armią Krajową, a oskarżą go o współpracę z okupantem (choćby z racji „lokatorów” z SS). Dodatkowym powodem jego obaw były złe doświadczenia z dotychczasowych kontaktów z Sowiecami, od których on i jego rodzina doznali wielu krzywd na wschodnich terenach polskich (szczególnie w czasie wojny polsko-bolszewickiej w latach 1920-1922). Jego wyjazd nastąpił na kilka dni przed wkroczeniem bolszewików, poprzedzonym akcją wyzwolenczą miasta Lublina dokonaną przez oddziały Armii Krajowej (wiele obiektów w mieście AK opanowała przed przybyciem Sowieców).

Dalsze losy dziedzica Michalewskiego nie są dokładnie znane. Według najbardziej prawdopodobnej wersji udało mu się dostać wraz z żoną do Szwajcarii, gdzie po kilku latach zmarł. Dziedzic nie posiadał potomstwa, któremu mógłby przekazać swój dobytek, więc zaraz po wojnie jego majątek został znacjonalizowany. Przez pewien czas prowadzono tam działalność rolną zbliżoną do działalności Pana Michalewskiego. Do tych celów wykorzystywano także wyżej wspomnianą kolejkę wąskotorową.

Minione chwile pamięta jedyny niemy świadek tamtych zdarzeń tj. piękny pałacyk w stylu szlacheckim z nielicznymi pozostałymi budynkami. Jego szansą na dalsze istnienie jest status obiektu zabytkowego i widoczna obecna opieka władz Politechniki Lubelskiej. Inne ślady burzliwej zawieruchy rozwiął wiatr historii, lecz miejmy nadzieję, że choć część prawdy o dawnych wydarzeniach przetrwa w pamięci potomnych.

Robert Makenson

Struktura wszechświata

Powszechnie uważa się, że na przełomie VII i VI wieku p.n.e. zarysowała się istotna zmiana w postrzeganiu Świata. W tym okresie pojawiło się wiele pojęć ogólnych (np. materia, substancja, byt, przyroda, arché itp.) oraz pewne odczucie autonomizacji działań i zachowań człowieka wobec wszechogarniających mitologii i niezrozumienia. Nowe pojęcia wymagały objaśnień, a więc także formułowania coraz wnikliwszych pytań, dotyczących np. „własnego początku świata”, a więc początku wszechrzeczy.

Pytanie takie – chyba jako pierwszy w historii ludzkości – postawił Talles z Miletu (Thales ho Milesios, ur. ok. 625 p.n.e.), a po nim Anaksymander, Anaksymenes, Heraklit z Efezu i inni. Pomimo, iż odpowiedzi na tak formułowane pytania były zwykle różne, zaskakuje trafność diagnoz i przypuszczeń, potwierdzana w badaniach w późniejszych stuleciach i tysiącletniach.

Do grupy najwybitniejszych astronomów i geografów starożytności, należy niewątpliwie zaliczyć Klaudiusza Ptolemeusza (Claudius Ptolemaeus ok. 100-168 r.) z Aleksandrii. Jego najważniejszym dziełem jest „Almagest”, obejmujący – w ramach 13 ksiąg – systematyczny wykład matematycznej teorii ruchu planet w układzie geocentrycznym. Ptolemeusz zawarł w nim wiadomości z zakresu trygonometrii, niezbędne dla zrozumienia podstaw astronomii, a także tabelaryzowane dane liczbowe umożliwiające obliczanie położenia: Słońca, Księżyca, Merkurego, Wenus, Marsa, Jowisza i Saturna – w dowolnej epoce.

Geocentryczny system Ptolemeusza, poddawany różnorodnym modyfikacjom, przetrwał prawie nienaruszony aż do XVI wieku. Mikołaj Kopernik swoje studia nad „mechaniką nieba” rozpoczął od dogłębnych analiz dzieł Ptolemeusza. Zwrócił m.in. uwagę na fakt, iż Ptolemeusz w swoim systemie musiał określić rzeczywiste odległości (promienie orbit) tylko Ziemi od Słońca i od Księżyca, natomiast dla przewidywań położenia planet niezbędne były tylko względne wartości promieni deferentów i epicykli.

Wielki przewrót myślowy w zakresie struktury naszego układu planetarnego i struktury Wszechświata dokonał się za przyczyną Mikołaja Kopernika. Przybliżmy więc, choć sygnałnie, najważniejsze fakty z jego biografii.

Urodził się 19.02.1473 r. w Toruniu, w rodzinie kupca Mikołaja i Barbary, z domu Watzenrode. Miał troje rodzeństwa, jego ojciec bardzo wczesnie osierocił rodzinę i Mikołajem zaopiekował się brat matki – Łukasz Watzenrode (po roku 1489 – biskup Warmiński). W 1495 roku ukończył studia w Akademii Krakowskiej, gdzie był wpisany jako Nicolaus Nicolai de Thuronia. W tym samym roku został kanonikiem warmińskim, ale niemal natychmiast wyjechał do Bolonii, gdzie podjął studia prawnicze. Tutaj poznał wybitnego astronoma Dominika Mario Novarę, z którym wspólnie pracowali nad sprzecznościami systemu Ptolemeusza w zakresie opisu ruchu Księżyca. W 1500 r. odbył

wraz z bratem Andrzejem praktykę prawniczą w Kancelarii papieskiej w Rzymie. W trakcie tego pobytu wygłosił kilka wykładów wprowadzających w system heliocentryczny. W roku 1501 wrócił na krótko na Warmię, a następnie wyjechał na studia medyczne i dla kontynuacji studiów prawniczych – do Padwy. Tutaj uzyskał prawo wykonywania praktyki lekarskiej, a w Ferrarze w 1503 r. nadano mu stopień doktora w zakresie prawa kanonicznego. W tym samym roku do sprawowanych funkcji dodał scholasterię wrocławską św. Krzyża i powrócił do Lidzbarku Warmińskiego, aby pełnić funkcję osobistego sekretarza oraz lekarza wuja Watzenrode'a.

W roku 1509 wydał przekład (z greki) zbioru 85 fikcyjnych listów obyczajowych, sielskich i erotycznych, bizantyjskiego historyka (z VII wieku) Teofilakta z Samokatty. W tym samym roku opracował tzw. komentarzyk o teoriach ruchu ciał niebieskich pt.: „Nicolai Copernici de hypothestibus motuum coelestium a se constitutis commentariolus” i był to pierwszy zarys teorii heliocentrycznej. W roku 1510 został przeniesiony do Fromborka, gdzie pracował nad swoimi obliczeniami, pisał utwory poetyckie, opracowywał mapy, prowadził obserwacje astronomiczne (ponad 30 obserwacji zarejestrowanych), a także – na apel Soboru Laterańskiego w 1513 roku – przygotował własny projekt reformy kalendarza.

W czasie wojny polsko-krzyżackiej (1519-1521) powierzono mu obronę zamków warmińskich. Budował więc fortyfikacje i były one takiej jakości, że w 1521 r., kiedy to wojska krzyżackie podeszły pod zamek olsztyński, odstąpiły od oblężenia, nie widząc szans zdobycia go. W roku 1520 uczestniczył w negocjacjach z Wielkim Mistrzem Zakonu Krzyżackiego Albrechtem Hohenzollernem w sprawie zwrotu Braniewa, wspólnie z Bernardem Wapowskim przygotował mapy Królestwa Polskiego i Litwy, w ciągu 11 lat wydał trzy traktaty monetarne.

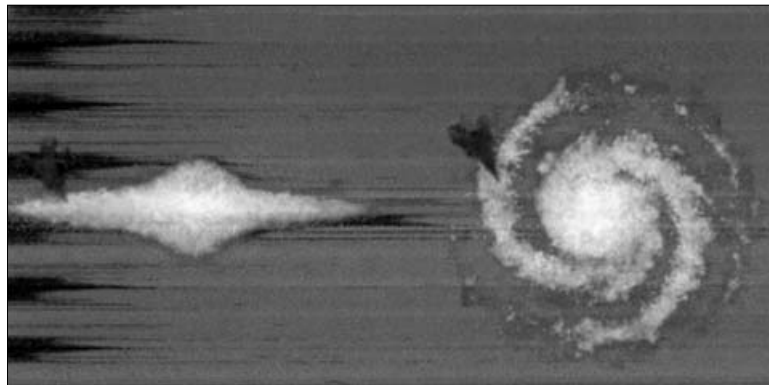
Na wydanie swojego najważniejszego dzieła „De revolutionibus orbium coelestium” zgodził się dopiero na 3 lata przed śmiercią, a więc w roku 1540. Na język polski „De revolutionibus...” przełożył Jan Baranowski, dyrektor Obserwatorium Astronomicznego w Warszawie, w roku 1854.

Przechodząc do współczesności, nie sposób nie wspomnieć zasług Edwina Hubble'a (1889-1953) – nazywanego „kosmologiem obserwującym” – dla rozwoju astronomii. W młodości uzdolniony sportowiec, później prawnik, oficer armii amerykańskiej i wreszcie – astronom do końca życia. Realizował pionierskie badania, stosując metody „cefeid”, „najjaśniejszych gwiazd” oraz „wykorzystania rzeczywistych jasności i kątowych rozmiarów galaktyk”. W końcowym etapie swoich badań wykorzystywał 5-metrowy teleskop zamontowany na Mount Palomar. Przy jego pomocy Hubble uzyskał wgląd na odległości do 500 mln lat świetlnych.

Te osiągnięcia stały się podstawą dla późniejszych badań astronomicznych i przede wszystkim – astrofizycznych.

Rozmiary Wszechświata

Powszechnym jest przeświadczenie, że wszechświat jest ogromny. Współczesny człowiek stara się jednak wszystko kwantyfikować, chociaż wiadomo, że tylko kilka procent

zjawisk i procesów naszego życia poddaje się opisowi matematycznemu. Aby więc uświadomić sobie z jakimi wielkościami mamy do czynienia opisując rozmiary naszego układu planetarnego, galaktyki i wszechświata, rozpoczniemy od przypomnienia rozmiarów atomów.

Atomy – przeciętnie mają średnice, odpowiadające jednej dziesięciomiliardowej części metra (taka odległość stanowi jednostkę długości zwaną „angstresem”, Å). Najmniejszy atom wodoru ma średnicę ok. 0,37 Å, atom żelaza – około 1,24 Å, atom radonu zaś – ok. 2,5 Å. Dla wyobrażenia sobie jak małe są to rozmiary, weźmy pod uwagę takie oszacowania: otóż na odcinku o długości 1 mm mieści się ok. 10 milionów atomów, zaś w 1 mm³ może znaleźć się ok. 10²¹ atomów (w ziarnku piasku).

Przechodząc do charakterystyki naszego układu planetarnego, warto przypomnieć, że żyjemy na dość małej planecie – Ziemi, której promień wynosi zaledwie około 6 tysięcy kilometrów (promień równikowy wynosi 6.378 km). Formy żywe występują jednak tylko w jej obszarze powierzchniowym – w biosferze o grubości do 28 km. Centrum układu stanowi Słońce (jego masa wynosi około 2·10³⁰ kg i jest ok. 300 000 razy większa od masy Ziemi), od którego Ziemia jest oddalona o ok. 150 mln km (149 597 871 km). Odległość tę przyjęto jako jednostkę astronomiczną, wykorzystywaną do oceny odległości porównywalnych z rozmiarami Naszego Układu Planetarnego. Innymi jednostkami astronomicznymi są: rok świetlny (tj. odległość jaką światło, rozchodząc się z prędkością około 300 tysięcy km/s, przebędzie w ciągu roku) oraz parsek (tj. odległość, z jakiej jednostkę astronomiczną widać pod kątem 1 s czyli ok. 3,09·10¹³ km). Warto dodać, iż odległość horyzontu zdarzeń sprzed 13 miliardów lat świetlnych, odpowiada ok. 40 tysiącom megaparseków. Promieniowanie elektromagnetyczne – światło przebywa drogą Słońce – Ziemia w ciągu około 8 minut.

Aby pomóc naszej wyobraźni, dokonajmy pomniejszenia Naszego Układu Planetarnego np. w skali 1:10¹⁰.

Przy tej skali prędkość światła wynosiłaby około 3 cm/s, Słońce miałoby rozmiar (średnicę) dużego grejfruta

(ok. 14 cm), zaś Ziemia (o średnicy ok. 1,3 mm) obiegałaby Słońce w odległości 15 m. Nasz srebrny glob – Księżyc (o średnicy 0,35 mm) obiegałby Ziemię po orbicie o promieniu 3,8 cm, Neptun obiegałby Słońce po orbicie o promieniu 450 m. Słońce miałoby masę 2 kg, Ziemia – 6 mg, a największa z planet Naszego Układu Jowisz – 2 g.

Kontynuując tę zabawę, przyjmijmy na moment skalę 1:3·10²¹, wówczas Ziemia obiegałaby Słońce po orbicie porównywalnej z orbitą elektronu w atomie wodoru. Tak uzyskaliśmy symetrię podobieństwa.

Samolot lecący z prędkością 800 km/h może okrążyć Ziemię w ciągu ok. 2 dób, 20 dób zmierzałby z Ziemi do Księżyca, 21 lat z Ziemi do Słońca, zaś do najbliższej Słońcu gwiazdy Proxymy Centauri (z układu Alfa Centauri – znana jako Alfa Centauri C, położona w gwiazdozbiornie Centaura) leciałby 6 milionów lat. Dodajmy dla jasności, że gwiazda ta jest oddalona od Ziemi o 4,22 lat świetlnych, tj. dystans 270 000 razy więk-

szy niż pomiędzy Ziemią i Słońcem.

Wykonajmy teraz kolejny krok w naszym opisie i zlokalizujmy Układ Planetarny – Układ Słoneczny w Naszej Galaktyce, czyli Drodze Mlecznej. Droga Mleczna należy do grupy raczej dużych galaktyk, ma kształt dysku o średnicy około 100 000 lat świetlnych. Jej masę szacuje się na około 10¹² mas Słońca. Zawiera, wg najnowszych szacunków, – do 400 miliardów gwiazd. Układ Słoneczny znajduje się w odległości ok. 28 tys. lat świetlnych od centrum Galaktyki, zlokalizowany jest więc wewnątrz dysku galaktycznego, toteż trudno z całą pewnością stwierdzić, czy Nasza Galaktyka ma charakter spiralny i czy posiada tylko cztery główne ramiona.

Gwiazdy (układy planetarne) w Galaktyce krążą wokół jej jądra, w którym najprawdopodobniej znajduje się supermasywna „czarna dziura”. Układ Słoneczny wykonuje ruch po odpowiedniej orbicie wokół tego środka mas i pełny jego obieg dokonuje się w czasie tzw. roku galaktycznego, tj. 226 mln lat (z prędkością około 217 km/s). Prędkości orbitalne gwiazd (układów planetarnych) słabo zależą od odległości od środka mas Galaktyki i mieszczą się w przedziale 200-250 km/s. To oznacza, że okresy obiegu gwiazd (układów planetarnych) bliższych środka mas będą się istotnie różnić od tych oddalonych.

Najbliższymi sąsiadami Naszej Galaktyki jest Galaktyka Andromedy oraz M 33, które to łącznie stanowią główne elementy Naszej Gromady Galaktyk, a raczej Grupy Lokalnej Galaktyk, złożonej z około 45 Galaktyk „blisko” siebie położonych. W pobliżu Drogi Mlecznej znajduje się też kilka galaktyk tzw. karłowatych, a największą z nich jest Wielki Obłok Magellana (o średnicy ok. 20 000 lat świetlnych).

Szacuje się, że 60% galaktyk ma strukturę spiralną (jądro i ramiona). Wymieniony wyżej Obłok Magellana stanowi przykład galaktyki nieregularnej. Obserwuje się również tzw. galaktyki podwójne, które są złożone z dwu blisko położonych galaktyk wirujących wokół wspólnego środka mas oraz galaktyki wielokrotne.

Wyróżnia się gromady galaktyk i grupy galaktyk. Grupę stanowią co najmniej trzy galaktyki, oddziaływujące na siebie grawitacyjnie co najmniej przez miliard lat. Za gromadę galaktyk uważa się obecnie wyjątkowo liczną grupę galaktyk. Mogą one zawierać wiele tysięcy galaktyk. Wyróżnia się również supergromady galaktyk (supergalaktyki) i są to struktury nieregularne, złożone z kilku lub kilkunastu dużych gromad galaktyk, zwykle słabo związanych grawitacyjnie. Dotąd wyodrębniono kilkanaście supergromad galaktyk. Nasz Układ Lokalny Galaktyk jest częścią Supergromady Lokalnej, której centrum znajduje się w Gromadzie Galaktyk w Pannie, a Nasza Grupa Lokalna Galaktyk znajduje się na peryferiach Supergalaktyki Lokalnej.

W naturalny sposób nasuwa się pytanie – jak wielki jest Wszechświat? Patrząc w niebo „nieuzbrojonym okiem” widzimy na nocnym firmamencie głównie gwiazdy leżące „w pobliżu” Naszej Galaktyki. I tylko dzięki temu, że dwa z widocznych jasnych punktów (obłoki Magellana – łatwo widoczne na półkuli południowej oraz Galaktyka Andromedy – łatwo widoczna na półkuli północnej) leżą ogromnie daleko od nas, domyślamy się, że Wszechświat to „cała istniejąca materia i przestrzeń oraz wszystek czas”. Wielu zaś dopuszcza myśl, że „Nasz Wszechświat” to tylko element czegoś znacznie, znacznie większego. Ta druga koncepcja jest wynikiem badań wskazujących, że znany nam Wszechświat miał swój początek i kiedyś w przyszłości jego dzieje dobiegną kresu. Wobec niemożności wyobrażenia sobie granic przestrzeni czy końca czasu, sensownym wydaje się więc założenie istnienia „czegoś” poza granicami Naszego Wszechświata.

Krótki zarys historii powstania Naszego Wszechświata

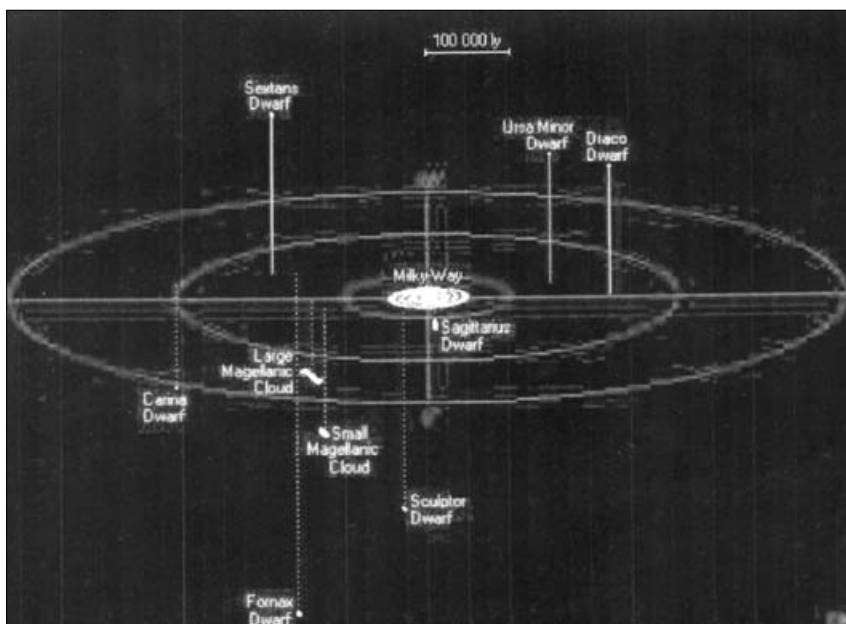
Im bardziej oddległy od nas jest obserwowany obiekt, tym promieniowanie elektromagnetyczne (światło) potrzebuje więcej czasu, aby do nas dotrzeć. To oznacza, że wchodząc coraz głębiej w Kosmos z naszymi obserwacjami, cofamy się w czasie. Na przykład galaktykę oddaloną od nas o miliard lat świetlnych postrzegamy tak, jak wyglądała ona przed miliardem lat – tyle bowiem czasu trwało dotarcie światła do Ziemi. Dzięki temu obserwacje najodleglejszych galaktyk tworzą możliwość oglądania przeszłego obrazu Wszechświata.

W roku 1963 stwierdzono, że tzw. kwazary (obiekty gwiazdopodobne, emitujące ogromne energie – nawet 10^5 razy większe niż normalne galaktyki) oddalają się od nas z szybkością bliską $1/3$ prędkości światła. Zgodnie z prawem Hubble’a obiekt oddalający się tak szybko, musi znajdować się w odległości około 5 miliardów lat świetlnych, a więc znacznie dalej niż jakkolwiek znana wówczas galaktyka. Obecnie znamy wiele kwazarów znajdujących się jeszcze dalej (nawet w odległości ~ 13 mld lat świetlnych), emitujących

ogromne energie zarówno w formie światła, jak też fal radiowych. Z obserwacji wynika, że wszystkie galaktyki oddalają się od nas radialnie. Prędkość ich oddalania się jest wprost proporcjonalna do odległości. Galaktyki najbardziej oddległe od nas, podobnie jak kwazary, osiągają prędkości równe 95% prędkości światła, a więc zbliżają się do maksymalnych prędkości w przyrodzie, co oznacza istnienie istotnego ograniczenia badania najdalszych układów, a ściślej – niemożliwość ich obserwacji.

Cofając się w czasie, sprawiamy, że galaktyki powinny się zbliżać do siebie. Przez ekstrapolację wyznaczyć można na osi czasu taki punkt, kiedy odległości między galaktykami staną się równe zero i odpowiada to okresowi wynoszącemu około 13,6 mld lat ($13,6 \text{ mld} \pm 800 \text{ mln}$ lat). Z tego rozumowania wynika, że wówczas wszystkie galaktyki były skupione w jednym punkcie.

Te i im podobne obserwacje oraz analizy, tworzą przesłanki podjęcia próby objaśnienia początku Naszego Świata. Jest oczywistym, że początek Świata może być różnie rozumiany i objaśniany, zależnie od przekonań każdego z nas. Wśród wielu koncepcji najsolidniejsze podstawy ma teoria tzw. Wielkiego Wybuchu (Big Bang).

Przyjęcie Wielkiego Wybuchu za początek powstania Wszechświata stało się możliwe dzięki:

- wykryciu tzw. „ucieczki galaktyk” i kwazarów (przez E. P. Hubble’a w 1929 r.);
- odkryciu tzw. promieniowania szczątkowego (reliktowego) tła kosmicznego, które najprawdopodobniej powstało po bardzo „gorącym Wszechświecie” w jego początkowych chwilach istnienia (pierwsi zaobserwowali je A. Penzias i R. Wilson w 1964 r.);
- analizom pierwotnej nukleosyntezy, czyli powstania najlżejszych pierwiastków (wodoru, helu i szczątkowo berylu i boru) oraz teorii tzw. superunifikacji czterech znanych oddziaływań fizycznych (silnych – sprzęgających kwarki, jądrowych słabych, elektromagnetycznych i grawitacyjnych).

Wg koncepcji Wielkiego Wybuchu, najpierwotniejszy Wszechświat stanowiła punktowo skupiona pramateria (o jej stanie mamy bardzo mgliste wyobrażenie), odznaczająca się bardzo wysoką temperaturą i gęstością. Ten – póki co – niewyobrażalny stan – nazywany jest „osobliwością początkową”. Niektórzy badacze nazywają tę „pramaterię w osobliwości” – Ylemem, czyli dosłownie „pierwszą substancją” (czasem – pierwotnym praatomem). Stanowi ją nad-

gęsty obiekt, którego gęstość i temperatura osiągają wartości niemal nieskończone, zaś jego rozmiary są niemal zerowe. Razem z tą pramaterią w „początkowej osobliwości” „zwinione” miały być: cała przestrzeń i czas. Tak więc dopiero po powstaniu Wszechświata można było postrzegać upływ czasu i powstawanie materii w obecnie znanej postaci. Jest to bardzo ważna konstatacja, gdyż z niej wynika wprost, że bez materii nie można mówić o przestrzeni ani o upływie czasu.

O stanie „pierwotnej osobliwości” nie można więc wiele powiedzieć, gdyż na pojęciu tym załamuje się cała współcześnie znana fizyka. Prawie nic pewnego nie wiemy również o początku Wszechświata, czyli tzw. erze Plancka, tj. do 10^{-44} sekundy od „początku świata”, kiedy to grawitacja odłączyła się – w jakiś niezrozumiały sposób – od innych oddziaływań fizycznych i Wszechświat zaczął się rozszerzać. Szacuje się, że już w 10^{-32} sekundy od początku Wielkiego Wybuchu Wszechświat zwiększył swoje rozmiary 10^{30} razy!

Problem oddalania się galaktyk, zgodnie z teorią względności A. Einsteina, nie należy traktować jako ucieczkę galaktyk i kwazarów w „pustą przestrzeń”, ale jako rozszerzanie się przestrzeni – jej „puchnięcie”. Prostym modelem tego efektu może być rosnące ciasto, w które mniej więcej regularnie

powtykano np. rodzyнки. W miarę jak ciasto rośnie (pod wpływem drożdży), rodzyńki imitujące galaktyki oddalają się od siebie.

Kiedy temperatura pierwotnego Wszechświata zmniejszyła się do kilku tysięcy stopni, promieniowanie oddzieliło się od materii, powstały najlżejsze pierwiastki i odłączyły się od siebie kolejne oddziaływania: silne, słabe i elektromagnetyczne. Dzięki misjom astronomicznym i badaniom astrofizycznym uzyskano dane, iż po upływie ok. 10 s od początku Świata, jego rozmiary przekroczyły już rozmiary Naszego Układu Słonecznego, a gęstość zmalała do około 10.000 t/m^3 . Nastąpiła era powolniejszego rozszerzania się Wszechświata i promieniowania elektromagnetycznego.

Po upływie około 1 mld lat od początku Świata, z powstałych pierwotnie atomów wodoru, helu i innych pierwiastków lekkich – zaczęły powstawać galaktyki. Wiadomo też, iż z wielkich obłoków gazowych, na które dzieliły się protogalaktyki, formowały się gwiazdy. Jako pierwsze, około 14 mld lat temu, powstały tzw. gromady kuliste, czyli sferyczne skupiska gwiazd, liczące od kilkudziesięciu tysięcy do wielu milionów elementów (gwiazd, planet). Jedną z nich jest widoczna nawet przez lornetkę. Jest to gromada kulista M13 w gwiazdozbiornie Herkulesa (to do niej wysłano słynną „depezę z Arcibo” komunikującą o naszym istnieniu).

We wnętrzu gwiazd powstawały pierwiastki cięższe od wodoru i helu. Te gwiazdy, które zakończyły swoją ewolucję jako nowe lub supernowe, wyrzucały w przestrzeń wewnątrzgalaktyczną pierwiastki ciężkie. Warto dodać, że tylko podczas wybuchu gwiazdy

jako supernowej mogą powstawać wszystkie pierwiastki, do uranu włącznie. W następnej kolejności powstawały kolejne pokolenia gwiazd – grupowo lub jako gwiazdy pojedyncze, podwójne, a także wielokrotne. Pod koniec swojego istnienia niektóre z nich wybuchły jako nowe lub supernowe, emitując ciężkie pierwiastki w przestrzeń międzygwiazdową.

Po upływie ok. 5 mld lat, w odległości ok. 28.000 lat świetlnych od środka Naszej Galaktyki, w jednym z jej ramion spiralnych zaczął się kurczyć pewien obłok gazowo-pyłowy (ze względu na oddziaływanie grawitacyjne), a wybuch bliskiej supernowej przyspieszył proces kurczenia, wysycając obłok pierwiastkami ciężkimi. Po upływie ok. 0,5 mld lat wybuch innej supernowej spowodował dalsze przyspieszenie kurczenia się protosłońca – bo o nim tu mówimy.

Obecnie Słońce jest gwiazdą co najmniej drugiej, a raczej trzeciej generacji. Dzięki temu mamy na Ziemi nie tylko wodor i hel, ale również pierwiastki cięższe, niezbędne do życia takie, jak: tlen, azot, węgiel, wapń, żelazo. Układ Słoneczny, podobnie jak Nasza Galaktyka, przybrał kształt płaski, najpierw w postaci dysku protoplanetarnego, a obecnie układu z centralnie zlokalizowanym Słońcem i planetami obiegającymi je po orbitach nieco nachylonych względem siebie, a więc występującymi niemal w tej samej płaszczyźnie.

Pewien wyjątek stanowi Pluton, który jest największym obiektem tzw. pierścienia Kuipera rozciągającego się poza orbitą Neptuna. W skład tego pierścienia wchodzi planetoidy i jądra komet (poznano już kilkaset takich ciał). Tak więc w naszym Układzie Planetarnym występuje – tak jak dawniej – osiem planet: cztery typu ziemskiego (Merkury, Wenus, Ziemia, Mars) i cztery olbrzymy (Jowisz, Saturn, Uran i Neptun).

Należy dodać, że około trzydziestu lat temu G. Sheldon, A. Salamow i S. Weinberg zunifikowali – scalili oddziaływania słabe i elektromagnetyczne, uzyskując tzw. oddziaływania elektroslabe. W wielu ośrodkach na Świecie prowadzi się więc intensywne badania zmierzające do tzw. Wielkiej Unifikacji, czyli scalenia oddziaływań silnych i elektroslabych. W perspektywie zmierza się do superunifikacji, a więc wykazania, że wszystkie cztery rodzaje oddziaływań fizycznych, włącznie z grawitacyjnym – mają taką samą naturę. Są to obecnie najważniejsze problemy poznawcze współczesnej fizyki. Ich rozwiązanie może stanowić podstawę objaśnienia początków Naszego Wszechświata w przedziale – od umownego zera czasu do 10^{-9} sekundy. Weryfikacja eksperymentalna tych procesów wydaje się także – w zasadzie – niemożliwa, gdyż nie jesteśmy w stanie wytworzyć tak wysokich temperatur ani cząstek o tak wysokich energiach.

Na koniec tego eseju, wróćmy jeszcze na moment do problemu struktury Wszechświata. Jak powiedzieliśmy wyżej, objętość Wszechświata zmienia się w czasie, jest skończona, podobnie jak powierzchnia kuli ziemskiej. Jeśli promień Wszechświata maleje, to maleje jego objętość, natomiast temperatura i gęstość będą rosły. Przyjmując, że objętość zmaleje do zera, to musimy stwierdzić, że jego gęstość i temperatura wzrosną do nieskończoności. Zgodnie z powyższym rozumowaniem, Wszechświat zmniejszając swoje rozmiary, w jakimś momencie był mniejszy od atomu. Wówczas przestaje obowiązywać teoria względności, gdyż nie uwzględnia ona efektów kwantowych, według których możemy jedynie przewidywać prawdopodobieństwo wystąpienia jakiegoś zjawiska, ale nie mamy pewności, że ono wystąpi na pewno. Gdyby więc, np. Układ Słoneczny miał rozmiary atomu, to nie moglibyśmy przewidywać zaćmień Słońca, a jedynie prawdopodobieństwo ich powstania. Zgodnie z tym rozumowaniem nie możemy podać określonej objętości Wszechświata, możemy tylko określać zakresy jej zmian.

Wg ogólnej teorii względności Wszechświat powinien posiadać geometrię sferyczną (kulistą). Jesteśmy więc jakby na powierzchni sfery trójwymiarowej, której nie umiemy sobie wyobrazić, ale potrafimy napisać dla niej odpowiednie

równania. Otrzymujemy wówczas rozwiązania wskazujące, że objętość Świata jest skończona i ilość materii ograniczona. Współczesne teorie fizyczne mówią jednak, że wymiarów mogłoby być dziesięć i więcej. Fizyka kwantowa dopuszcza możliwość powstania Wszechświata np. cztero-, pięcio-, czy stuwymiarowego. My żyjemy w świecie trójwymiarowym, ale powszechnie uznaje się, że ok. 13,6 mld lat temu powstała spontanicznie w oparciu o prawa fizyki kwantowej – sfera dziesięciowymiarowa. Z tych dziesięciu wymiarów tylko trzy się „rozwinęły”, a siedem pozostało „zwiniętych”. Te siedem wymiarów decyduje o ilości i właściwościach powstałych cząstek elementarnych, o rodzajach sił działających między nimi, o właściwościach materii, którą tworzą skomplikowane mikrostruktury.

Wg mechaniki kwantowej fakt, że „rozwinęły” się trzy wymiary, jest przypadkiem. Trudno sobie jednak wyobrazić i nie byłoby możliwym rozwinięcie się życia na Ziemi w świecie np. dwuwymiarowym. Wyglądalibyśmy wówczas jak wycinanki z papieru, które mogą się przemieszczać tylko na płaszczyźnie. Nie mogłyby więc wykształcić się skomplikowane struktury biologiczne niezbędne do powstania życia inteligentnego.

Nie sposób na koniec nie postawić pytania, czy to wszystko co się wydarzyło, a więc: Wielki Wybuch, w wyniku którego powstała materia i energia wraz z czasoprzestrzenią; pierwotna nukleosynteza; uformowanie się galaktyk i gwiazd; eksplozje supernowych; powstanie Układu Słonecznego, Ziemi; jej ewolucja geologiczna i chemiczna – a więc cały ten ogromny Wszechświat przeobrażający się od miliardów lat, powstał po to, aby na małej drobinie Kosmosu (jaką jest Ziemia) człowiek mógł to wszystko obserwować, poznawać i dziwić się? Czy koniecznym było tak wysoce i wszechstronnie zorganizowane środowisko kosmiczne, aby mogła pojawić się świadomość ludzka? Takich pytań rodzi się wiele i jest wspaniale, że możemy je formułować i przybliżać się do racjonalnych na nie odpowiedzi.

Edward Śpiwła

5 lat Lublin University of Technology

W nazwy i znaki towarowe trzeba inwestować i przynosi to korzyści. Wartość znaków towarowych takich jak: Coca-Cola, Microsoft czy Toyota jest porównywalna z rocznym PKB średniej wielkości państwa i trudno sobie wyobrazić, aby ich właściciele dobrowolnie zrezygnowali z ich używania. Uczelnie również stosują marketing. Yale, Harvard i MIT to nazwy rozpoznawalne nie tylko dla osób interesujących się nauką i szkolnictwem wyższym. To one przyciągają grantodawców, sponsorów, znakomitych profesorów i mających studentów. Wylansowanie tych nazw było w dużym stopniu efektem działań marketingowych, które niewiele się różnią od metod stosowanych przy sprzedaży butów lub kielbasek. Polskie uczelnie oczywiście nie dorównują światowym gigantom, ale swoją pozycję mogą poprawić świadomie lansując swoje nazwy. Jedyną polską uczelnią rozpoznawalną poza granicami Polski jest Uniwersytet Jagielloński.

Warszawska” na język angielski. W kolumnach 1-8 tabeli przedstawiono, jak zmieniały się nazwy angielskie PW od lat 1970 do chwili obecnej. Tłustym drukiem wyróżniono liczbę publikacji odpowiadającą najpopularniejszej w danym roku nazwie angielskiej.

Liczba publikacji w czasopismach indeksowanych przez Thomson Institute według afiliacji: 1 – Warsaw Univ Technol, 2 – Tech Univ Warsaw, 3 – Warsaw Polytech Inst, 4 – Warsaw Tech Univ, 5 – Warsaw Univ Sci & Technol, 6 – Polytechn Inst Warsaw, 7 – Polytech Univ Warsaw, 8 – suma 1-7, a Tech Univ Lublin, b – Lublin Univ Technol, c – suma a i b.

Tabelę opracowano na podstawie bazy danych Thomson Institute (stan na 1 lipca 2007 r.), a podane nazwy są oczywiście skrótami. Tabela obejmuje 7 najpopularniejszych nazw angielskich Politechniki Warszawskiej, których łącznie było

	1	2	3	4	5	6	7	8	a	b	c
razem	5153	1802	803	769	574	435	148	9574	725	54	778
Do 1975		217	55	54		47	73	411			
1976		65	16	13		33	1	119			
1977	1	19	3	20		132	16	190			
1978		26	1	29		170	7	232			
1979		161	2	37		7		204			
1980		143	1	47			4	192	3		3
1981		136	1	58			8	198	1		1
1982		124	2	52			6	183	4		4
1983		124	1	50	23		3	200	3		3
1984	2	46	1	82	98		13	241	4		4
1985	1	57	1	93	83		3	238	3		3
1986	9	44		73	62		6	193	5	1	6
1987	44	55	1	66	56		4	224	3		3
1988	63	39	20	57	49	2		229	1		1
1989	25	46	100	29	25	7		225	7		7
1990	3	38	198		2	16		241	8		8
1991	5	43	200	1	5	14		255	5		5
1992	17	23	192	1	1	6		234	7		7
1993	207	23	8	2	2			242	9		9
1994	242	34			3			279	18		18
1995	253	81			9			343	24		24
1996	248	40			10		1	299	22		22
1997	241	45		1	7			293	34		34
1998	294	21						315	47		47
1999	302	25	1			1		328	71		71
2000	315	16		1				332	52	2	54
2001	359	20			23			402	62		62
2002	350	13			15		3	381	74		74
2003	417	24		1	21			461	86	3	89
2004	490	17		1	45			552	62	8	69
2005	538	17			17			572	42	15	57
2006	567	17			13			597	58	18	76
2007	160	3		1	5			169	10	7	17

Politechnika Warszawska, której produkcja naukowa jest porównywalna z UJ jest rozpoznawalna w skali krajowej, ale poza granicami już w znacznie mniejszym stopniu. Słaba rozpoznawalność PW za granicą wynika w dużej mierze z braku konsekwencji w tłumaczeniu nazwy „Politechnika

około 20. Sumy w kolumnach „8” i „c” są sumami logicznymi, tzn. prace mające po kilka afiliacji liczone są tylko jeden raz. Regularne zmiany nazw na przestrzeni lat sugerują, że używanie takiej lub innej nazwy było podyktowane zarządzeniami władz uczelni i prawdopodobnie można dotrzeć do

odpowiednich aktów prawnych. W połowie prac opublikowanych do roku 1976 użyto nazwy "Tech Univ Warsaw", jednak panowała wówczas spora dowolność i równolegle używano kilku innych nazw. W latach 1977 i 1978 wyłansowano nazwę "Polytech Inst Warsaw". Znamienna jest wysoka dyscyplina pracowników: pomimo, że okres świetności tej nazwy trwał zaledwie 2 lata, aż 70% prac publikowanych w tym okresie miało afiliację zgodną z zaleceniami. W latach 1979-1983 do łask wróciła nazwa "Tech Univ Warsaw" przy zbliżonym stopniu zdyscyplinowania. Lata 1984-1988 to okres anarchii. Preferencje zmieniały się z roku na rok, przy czym najczęściej używana nazwa w danym roku miała zawsze co najmniej dwie równorzędne konkurentki. W latach 1989-1992 powróciła dyscyplina, ale tym razem zalecana nazwa brzmiała "Warsaw Polytech Inst", zaś od 1993 roku preferowana jest nazwa "Warsaw Univ Technol". Stopień zdyscyplinowania pracowników stale rośnie i obecnie przekracza on 90%. Dzięki tej dyscyplinie, obecnie preferowana nazwa pomimo krótkiego okresu jej panowania (14 lat), zdezonizowała poprzednio używane nazwy i prace opublikowane pod szyldem "Warsaw Univ Technol" stanowią już przeszło połowę dorobku Politechniki Warszawskiej. Z drugiej strony, gdyby od początku konsekwentnie używano jednej nazwy, to z dorobkiem 10 tysięcy publikacji Politechnika mogłaby awansować o wiele miejsc w międzynarodowych rankingach, których twórcy prawdopodobnie traktują każdą z afiliacji 1-7 jako osobną uczelnię.

21 listopada 2002 r. Senat Politechniki Lubelskiej uchwalił brzmienie nazwy w języku angielskim "Lublin University of Technology", zapewne wzorując się na obecnej nazwie angielskiej Politechniki Warszawskiej. Na podstawie bazy danych Thomson Institute można stwierdzić, że z perspektywy marketingowej był to krok chybiony. W kolumnach a-c przedstawiono liczbę publikacji Politechniki Lubelskiej

w czasopiśmie indeksowanych przez Thomson Institute według afiliacji. Pod dawną nazwą angielską "Technical University of Lublin" opublikowaliśmy 725 prace, co w porównaniu z Politechniką Warszawską jest skromnym, ale nie przynoszącym wstydu wynikiem. Nasi zagraniczni partnerzy nie muszą wiedzieć, że "Lublin University of Technology" i "Technical University of Lublin" to ta sama uczelnia. 54 prace w pismach indeksowanych przez Thomson Institute to nierewelacyjny wynik dla pojedynczego naukowca (sam mam 2 razy tyle), nie mówiąc już o całej Uczelni (PW pod obecną nazwą ma 100 razy tyle). Jeżeli nasi zagraniczni partnerzy sprawdzą dorobek "Lublin University of Technology" w bazie danych, to raczej nie uznają tej instytucji za poważnego partnera naukowego.

Nawet w ostatnich latach ukazuje się więcej prac ze starą niż z nową nazwą angielską i nie jest to bynajmniej wynikiem lekceważenia uchwały Senatu przez pracowników PL. Na przykład wszystkie moje prace opublikowane w latach 2004-2007 ukazały się z nową afiliacją, ale w bazie danych Thomson Institute aż 2/3 z nich ma nadal afiliację "Technical University of Lublin". Najwyraźniej istnieje jakiś mechanizm, który „pamięta” nazwę instytucji przypisaną do danego autora i który stanowi istotną przeszkodę w promowaniu nowej nazwy. Najlepszy roczny wynik Politechniki Lubelskiej pod nową nazwą angielską to 18 publikacji w roku 2006. W tym tempie "Lublin University of Technology" osiągnie wynik równy obecnemu wynikowi "Technical University of Lublin" za 40 lat. Może więc lepiej wrócić jak najprędzej do starej nazwy angielskiej i korzystać z dobrego znaku firmowego, na który pracowaliśmy przez ponad ćwierć wieku? W wielu rzeczach powinniśmy naśladować PW, ale akurat ciągle zmiany nazwy angielskiej przedstawione w tabeli były błędem, którego nie powinniśmy powtarzać.

Marek Kosmulski

Zapora 2007, czyli wieści z Puszczy Amazońskiej

Po raz kolejny na Politechnice Lubelskiej zostały zorganizowane Dni Profilaktyki Przeciwalkoholowej „Zapora 2007”. Nie bez przyczyny odbyły się one w dniu 22 maja 2007 r., to jest w czasie Juwenaliów. Dni cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem wśród studentów, do których były w pierwszej kolejności skierowane. Zainteresowanie to wiązało się z jednym z punktów programu. Co się dzieje kiedy Wojciech Cejrowski, człowiek znany z telewizji, programów radiowych, postać ekscentryczna przyjeżdża, aby wziąć udział w Dniach Profilaktyki Przeciwalkoholowej na Politechnice Lubelskiej? Tłumy ludzi: studentów, pracowników, osób dorosłych spoza Uczelni, które zwolniły się z pracy, przybyły na spotkanie do auli Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej, aby obejrzeć występ. Parapety, schody w auli zostały zajęte przez siedzącą i stojącą młodzież. Temperatura plus 30°C, brak sprawnej wentylacji oraz napięcie

oczekiwania tworzyły namiastkę Puszczy Amazońskiej, parnej i wilgotnej. W takiej atmosferze Pełnomocnik Rektora ds. Profilaktyki i Przeciwdziałaniu Narkomani dr Anna Szafranek przywitała wszystkich przybyłych na spotkanie. Słowa przywitania, wskazujące na zasadniczy cel spotkania, czyli profilaktykę przeciwalkoholową wywołały burzliwą reakcję zebranej publiczności i oklaski. Aplauzu tego jednak raczej nie należałoby odczytywać jako entuzjastycznego poparcia dla wstrzemięźliwości. Dr Anna Szafranek wyjaśniła ożywionej publiczności znaczenie nazwy „Zapora 2007”, odwołując się do definicji zapory – jako czegoś co zamyka, odgradza, uniemożliwiając przejście kogoś lub przedostanie się czegoś. Przesłaniem Dni Profilaktyki Przeciwalkoholowej „Zapora 2007” miał być protest przeciw stylowi życia, w którym głównym celem spotkań towarzyskich jest alkohol, a normą staje się jego nadużywanie.

Rozpoczęcie programu Dni poprzedziło wystąpienie Prorektora ds. Studenckich Pana Profesora Andrzeja Wac-Włodarczyka reprezentującego władze Uczelni. W pierwszym punkcie programu zaproszony gość pan Janusz Koczberski – psychoterapeuta i pracownik MONAR-u mówił o zjawisku uzależnienia oraz procesie jego powstawania. W sposób humorystyczny odniósł się do telewizyjnej reklamy piwa wykorzystującej symbolikę orła. Wystąpienia przeplatane było przykładami z życia pacjentów, którzy doświadczyli pętli uzależnienia i okresowej abstynencji. Publiczność z dużym zainteresowaniem wysłuchała wystąpienia pana Koczberskiego. Gorące brawa były wyrazem podziękowanie za przybliżenie wiedzy obejmującej mechanizm uzależnienia, wiedzy, która nie jest szeroko dostępna w programie studiów.

Zapowiedź drugiego gościa, pana Wojciecha Cejrowskiego, który właśnie wchodził na bosaka, a w zasadzie przedzierał się przez zgromadzoną publiczność, wywołało burzę oklasków i okrzyki radości. Gość ubrany w kolorową koszulkę o jaskrawych kolorach, trzymający w ręku rodzaj kubka z rurką, z naparem Yerba – Mate (prawdopodobnie), na bosaka stanął przed publicznością i rozpoczął swój występ. Słońce, ciemne twarze pomalowane w paski, „autostrady” lokalne, które niczym nie różniły się od błotnego pola ornego w Polsce, ale też i zachody słońca odbite w rzekach – o kolorach intensywnych, wręcz kiczowatych dla naszej percepcji, pojawiały się na wielkich zdjęciach na ścianie auli i wraz z opowieścią o życiu tamtejszych ludzi pozwalały przenieść się do puszczy Ameryki Południowej. Realność przeżywanego przygody dopełniła temperatura i wilgotność powietrza na sali, której klimat coraz bardziej upodabniał się do tropiku.

Opowieść podróżnika była kilkakrotnie przerywana natrączywym zachowaniem fotografów. Jeden z nich, aby uzyskać specjalny efekt fotograficzny uklęknął przed gościem i wówczas pan Cejrowski przerwał swój występ słowami: „czuję się niezręcznie, kiedy mężczyzna klęczy przede mną”. Publiczność zareagowała spontanicznym śmiechem na tę sytuację. Jednak to nie był koniec „sytuacyjnego przezywnika”, a raczej preludium do tego, co się wydarzyło po

pewnej chwili. Otóż ów reporter-fotograf zmienił swoje miejsce i klęcząc w odległości około 2-3 metrów za plecami pana Wojciecha Cejrowskiego, robił kolejne zdjęcie, tym razem z lampą. Wówczas nasz gość, zwracając się do publiczności i do fotografa, powiedział: „Wie pan co, czuję się niezręcznie, kiedy mężczyzna klęczy przede mną, ale kiedy mężczyzna znajduje się za mną to zaciskają mi się pośladki”. Salwa śmiechu całkowicie skonsternowała i tak już zakłopotanego fotografa.

Warto wspomnieć, że pan Wojciech Cejrowski przedstawił nie tylko pasjonujące widowisko, ale również nawiązał do tematyki „Zapory”, mówiąc o przełamywaniu schematów spotkań przy piwie. Zachęcał do zachowań nonkonformistycznych, poszukiwania własnej drogi, niekoniecznie tej wspólnej, stadnej. Wspominał również o pewnej niestety zapomnianej tradycji, rytuale z przeszłości – podawaniu pierwszego kieliszka alkoholu przez ojca. Ten zwyczaj stanowił formę uznania syna za osobę dojrzałą, odpowiedzialną. Był to rodzaj inicjacji. Jak się okazało, po pytaniu skierowanym do publiczności, nikt z obecnych na sali nie miał takiego doświadczenia. Ciekawa podróż w południowoamerykańskie ostępy musiała być jednak przerwana przez dr Annę Szfranek symbolicznym ułożeniem rąk – T, który na meczach koszykówki oznacza czas przerwy. Dwie godziny minęły jak sekunda, a było zaplanowanych jeszcze kilka punktów programu.

Miłą niespodzianką dla publiczności okazały się koszulki z logo akcji „Zapora 2007”, z charakterystycznym napisem „Piję rozsądnie, Nie namawiam, Jestem Trzeźwy”. Niepowtarzalne koszulki otrzymało 40 szczęśliwców wylosowanych przez zaproszonych gości. Po spotkaniu w auli uczestnicy Dni mieli możliwość indywidualnego, bliższego poznania samych siebie podczas warsztatów prowadzonych w małych grupach. Różnorodność technik: pantomima, wyrażanie siebie przy zastosowaniu oryginalnych i banalnych instrumentów muzycznych, czy też przy pomocy bezpośredniej, słownej ekspresji ośmieliła co bardziej odważnych do udziału. Profesjoniści prowadzący zajęcia: aktorka pani Jolanta Deszcz-Pudzianowska, psycholog Pani Beata Szulecka, psychoterapeuta o. Jurgen Hoffend gwarantowali dobrą zabawę połączoną z uchYLENIEM RĄBKĄ tajemnicy dotyczącej osobowości uczestników.

W tym samym czasie, przed budynkiem stołówki Politechniki Lubelskiej kończyły się finały konkursu na „Najlepszego Alpinistę Zapory 2007”. Ścianka wspinaczkowa o trzech drogach i różnych stopniach trudności umożliwiała sprawdzenie swoich umiejętności już od godziny 9 rano. Chętnych do sprawdzenia swoich możliwości wspinaczkowych było wielu. Trzech najlepszych „alpinistów” otrzymało nagrody w formie bezpłatnego karnetu na kilkanaście wejść na ściankę wspinaczkową „Skarpa”, dyplom oraz koszulki z logo akcji „Zapora 2007”.

Akcja miała dobrą oprawę medialną, a informacje o ich organizowaniu ukazały się w lokalnych rozgłoszeniach radiowych, telewizyjnych oraz w prasie. Dni Profilaktyki Przeciwalkoholowej „Zapora 2007” były bardzo udane. Ich organizacja była możliwa z jednej strony dzięki dofinansowaniu przez Urząd Miasta Lublin, a z drugiej strony dzięki zaangażowaniu i poświęceniu grupy 9 studentów. Studenci wnieśli wiele pracy, pomysłów i zapału przy przygotowaniu tej imprezy, za co składam im serdeczne podziękowania. Bez ich wiary w to, co wydawało się niemożliwe, bez ich humoru i optymizmu „Zapora 2007” nie odbyłaby się w takiej postaci.

Anna Szafranek

Konkursy coraz popularniejsze

Rozmowa z Panią Katarzyną Gumieniuk, laureatką konkursu „Najlepsi u Najlepszycy”

• W jaki sposób dowiedziała się Pani o konkursie?

Z kilku źródeł. Przede wszystkim od znajomych. Konkurs ten, podobnie jak „Grasz o staż”, jest bardzo popularny wśród młodzieży. Poza tym informację o konkursie znalazłam na stronie Biura Zawodowej Promocji Studentów i Absolwentów KUL. Następnie na wydziale pojawiło się ogłoszenie o spotkaniu dotyczącym tego konkursu, organizowanym w Biurze Karier Studenckich PL. W trakcie spotkania miałam okazję porozmawiać z uczestnikami i laureatami poprzednich edycji konkursu.

• Jaki był przebieg konkursu?

Konkurs składał się z 2 etapów. Najpierw należało przygotować pracę na wybrany temat zaproponowany przez fundatora stażu i złożyć ją w Biurze Karier KUL w określonym terminie. Prace musiały być podpisane jedynie imieniem i nazwiskiem. Wraz z pracą należało złożyć CV z aktualnym zdjęciem. Po dokonaniu oceny fundatorzy stażu informowali organizatorów o zakwalifikowanych do drugiego etapu uczestnikach konkursu. Organizatorzy natomiast powiadamiali wybrane osoby. Drugi etap polegał na przeprowadzeniu

przez komisję konkursową rozmów z uczestnikami. Rozmowy odbywały się na KUL-u. Spośród uczestników biorących udział w drugim etapie konkursu zostali wyłonieni laureaci, którzy otrzymali możliwość odbycia płatnych staży w firmach.

• Na jaki temat pisała Pani pracę?

Studiuje na kierunku zarządzanie i inżynieria produkcji, więc interesowała mnie firma produkcyjna. W związku z tym, że zgłosiła się jedna taka firma i proponowała staż w Dziale Finansowym, co mi nie odpowiadało, zdecydowałam się na biuro tłumaczeń SKRIVANEK Sp. z o.o. Moje zadanie polegało na zaplanowaniu dnia pracy w firmie tłumaczeniowej. Musiałam tak zarządzać czasem korektorów, aby wykonane zostały wszystkie zadania. Nie było to łatwe, ponieważ w trakcie pracy pojawiały się liczne problemy natury głównie organizacyjnej np. korektor miał spóźnienie lub potrzebował więcej czasu na korektę, z którymi musiałam sobie poradzić. Dodatkowym wymogiem było napisanie pracy w j. angielskim.

• Czym będzie się Pani zajmowała w czasie stażu?

Staż będzie trwał miesiąc. Będę pracowała w Dziale Korespondencji. Mam nadzieję, że dzięki temu podniosę swoje kwalifikacje językowe, a poza tym zdobędę nowe doświadczenie.

• Dziękuję za rozmowę i życzę powodzenia.

Rozmawiała Iwona Czajkowska-Deneka

Environmental Engineering Aspects

16.05.2007 r. z inicjatywy Studium Języków Obcych zorganizowano konkurs prezentacji w języku angielskim z zakresu inżynierii środowiska. Honorowy patronat nad konkursem objął Dziekan Wydziału Inżynierii Środowiska prof. dr hab. Lucjan Pawłowski.

Stroną organizacyjną zajął się Samorząd Studencki WIŚ, zapewniając salę, sprzęt oraz nagłośnienie. Konkurs odbył się w Sali Białej (Stołówka PL). Zaproszono licznych gości z Wydziału, Studium Języków Obcych oraz przedstawiciela firmy Ekosanit Pana Dariusza Grzybowskiego, jednego ze sponsorów tego przedsięwzięcia.

W konkursie wzięło udział 15 studentów I i II roku. W skład jury weszli: przewodnicząca komisji prof. Marzenna R. Dudzińska oraz członkowie: prof. Henryk Sobczuk, mgr Bożenna Blaim – Kierownik Studium Języków Obcych, mgr Barbara Miłoś, oraz przedstawiciel studentów Agnieszka Tyczyńska.

I miejsce zajął **Andrzej Rząsa**, student I roku (prezentacja pt.: The Idea of the Green Belt), II miejsce przypadło **Monice Lipskiej** z I roku (prezentacja pt.: Climate Changes), a trzecim zwyciężcą została **Agnieszka Ziniuk**, studentka II roku (prezentacja pt.: Recycling). Przyznano też nagrodę publiczności. Otrzymała ją **Justyna Stefaniak** z I roku (Carbon Dioxide Emission).

Wszyscy wyróżnieni otrzymali nagrody pieniężne ufundowane przez Dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska prof. Lucjana Pawłowskiego oraz słowniki od Studium Języków Obcych, ufundowane przez wydawnictwo Oxford.

Zwycięzca konkursu Andrzej Rząsa podczas prezentacji

Pozostali studenci biorący udział w konkursie otrzymali drobne upominki m.in. książeczki z serii Penguin Readers od wydawnictwa Longman. Nie zabrakło też prezentów dla wszystkich od sponsora – firmy Ekosanit.

Konkurs stał się doskonałą okazją do sprawdzenia swoich umiejętności posługiwania się językiem angielskim, wiedzy z zakresu inżynierii środowiska oraz radzenia sobie ze stresem. Studenci biorący w nim udział dowiedli, że dzięki pracy i wytrwałości można osiągnąć wspaniałe sukcesy. Wszystkim serdecznie gratulujemy!

Joanna Makolądra

Information Technology in Communication

29.03.2007 r. w budynku Stołówki Politechniki Lubelskiej, pod honorowym patronatem Prorektora ds. Studenckich prof. Andrzeja Wac-Włodarczyka, odbył się konkurs prezentacji informatycznych w języku angielskim **Information Technology in Communication**.

Konkurs zorganizował Samorząd Studencki Politechniki Lubelskiej przy współpracy Studium Języków Obcych oraz Wydziału Elektrotechniki i Informatyki Politechniki Lubelskiej.

W komisji oceniającej zasiadło 5 jurorów:

Dr hab. inż. Wojciech Jarzyna, prof. PL – pracownik WEiI PL

Dr inż. Adam Kurnicki – pracownik WEiI PL

Mgr Bożenna Blaim – kierownik Studium Języków Obcych PL

Mgr Elżbieta Stanisławek – pracownik Studium Języków Obcych PL

Krzysztof Majcherek – przedstawiciel Samorządu Studenckiego PL.

W konkursie wzięło udział 13 uczestników:

Michał Furtak

Marek Misztal

Krzysztof Parol

Piotr Siejczuk

Krzysztof Kaspruk

Paweł Kania

Tomasz Telepko

Marcin Badurowicz

Dariusz Bratek

Agnieszka Łękawa

Piotr Kuwałek

Marcin Ulikowski

Marek Grzybek.

Uczestnicy konkursu. W centrum Agnieszka Łękawa, na prawo od niej Tomek Telepko

Uczestnicy podlegali nie tylko ocenie jury, ale również publiczności. I równorzędną nagrodę otrzymali **Agnieszka Łękawa** (IV rok, kierunek elektrotechnika) oraz **Tomasz Telepko** (II rok, kierunek informatyka). Ponadto, Pan Tomasz Telepko otrzymał z firmy Comarch S.A. propozycję płatnego stażu. II nagroda przyznana została **Markowi Badurowiczowi** (II rok, kierunek informatyka), a III – **Piotrowi Kuwałkowi** (II rok, kierunek informatyka). Nagrodę publiczności **Markowi Grzybkowi**, studentowi I roku informatyki, wręczył Prorektor ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzej Włodarczyk, prof. PL.

Każda prezentacja, trwająca do 10 minut, oceniana była pod względem merytorycznym, poprawności językowej, zgodności z wymogami dotyczącymi rozwijania umiejętności zawodowej prezentacji oraz estetyki.

Następnym punktem programu były wystąpienia przedstawicieli firmy Comarch S.A. Marek Urban przedstawił

ogólne informacje na temat firmy, a Maciej Jaroszyński mówił o stażach.

Wszyscy uczestnicy otrzymali atrakcyjne nagrody ufundowane przez sponsorów: programy ArcaVir przekazane przez firmę ArcaBit, słowniki przekazane przez firmy Oxford, Longman, Macmillan.

Agnieszka Łękawa studiuje według indywidualnego toku studiów. Współzałożyła Koło Naukowe Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych „Sonda”. Jest również członkiem Akademickiego Chóru PL. Posiada certyfikat Cambridge Proficiency in English. Obecnie jest na półrocznym stypendium w Japonii.

Tomek Telepko pochodzi z Włodawy. Interesuje się programowaniem komputerowym (niegdyś C++, obecnie jest to C#). Jest aktywnym członkiem grupy .NET na Politechnice Lubelskiej, współuczestniczy również w tworzeniu gry MMORPG Dark Dimension.

Krzysztof Majcherek

Bibliotekarz pomaga w studiach

Do Ośrodka Informacji Naukowo-Technicznej zgłaszają się niekiedy profesorowie prowadzący grupy seminaryjne z prośbą o przeprowadzenie dla studentów szkolenia w zakresie posługiwania się źródłami informacji. Spotkania z takimi grupami są dla nas przyjemnością nie tylko jako przerwa w codziennej rutynie, ale też jako potwierdzenie naszego przekonania, że biegłość w obcowaniu z instrumentarium informacyjnym współczesnej nauki zbliża do „frontu badawczego” i ośmiela do własnych poszukiwań, pośrednio poprawiając poziom absolwentów i wzmacniając uczelnię.

Zachęcamy zatem PT Profesorów i Kierowników Katedr do składania u nas zamówień na określone zajęcia. Zachowując dotychczasową formułę, która umożliwia nawiązanie do profilu grupy i omawianej na seminarium problematyki, sugerujemy też poświęcanie specjalnych spotkań jednej bazie np. szczególnego znaczenia dla fizyków, mechaników,

elektrotechników, automatyków i informatyków oraz inżynierów produkcji serwisowi INSPEC, który testować będziemy od września 2007 r., albo jednej specyficznej grupie źródeł np. normom, patentom czy aprobatom budowlanym. Najchętniej stworzylibyśmy programy dydaktyczne dla wszystkich wydziałów poza godzinami przeznaczonymi na seminarium, tak by kursy te w jednoznaczny sposób obciążały pracowników PL i podlegały ich certyfikacji.

Widzimy też potrzebę rozszerzenia programu przysposobienia bibliotecznego dla studentów świeżo immatrykulowanych, tak aby od pierwszego roku studiów wszyscy słuchacze mogli z równą swobodą posługiwać się materiałami i tekstami, zarówno zlokalizowanymi fizycznie w Bibliotece lub prenumerowanymi dla sieci uczelnianej, jak i dostępnymi bez ograniczeń – co nie znaczy, że bez trudności – w Internecie.

Wzorcowe czterogodzinne rozwiązanie „immatrykulacyjne” wypracowaliśmy na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki z inicjatywy Prodziekana dr. inż. Marka Wancerza. Nie myślimy wprawdzie o sprawdzianie z tych czterech godzin i raczej pozostaniemy przy formule zdalnego kursu komputerowego zakończonego sprawdzianem online, ale zwiększona ilość czasu poświęconego studentom pozwoli nam zapewne odejść od formuły, iż na pierwszym roku wystarczy jedynie umieć zamówić przez katalog komputerowy książkę zadaną jako obowiązkową. Wydaje się mi, że to zła szkoła, odcuczająca samodzielności. Samodzielne poszukiwania prowadzi zresztą każdy, kto ma dostęp do komputera. Pytanie tylko, co chce i co potrafi znaleźć. Szczególnie błędne jest przekonanie, że student wcześniejszych lat nie potrzebuje czasopism – odwrotnie, on chętnie z nich korzysta, jeśli go się nie zmusza do lektury tekstów niepotrzebnych czy niezrozumiałych. Ale proste i inspirujące znajdziemy już na wielu łamach – i potrafimy je dobrać, a umiejętność posługiwania się artykułami i rzetelnego powoływania się na nie w przypisach i bibliografiach załącznikowych będzie nieoceniona przy pisaniu jakiegokolwiek większej pracy.

Obecnie opublikowane przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego standardy nauczania (por. np. elektrotechnikę pod adresem http://www.bip.nauka.gov.pl/_gALLERY/13/74/1374/24_elektrotechnika.pdf) stwarzają możliwości rozmaitego lokowania zajęć informacyjnych. Niektóre uczelnie wykorzystują na ten cel zajęcia z tzw. technologii informacyjnej, zwłaszcza jej składnik określony jako „pozyskiwanie i przetwarzanie informacji”. Można też pomyśleć o zagospodarowaniu przez Bibliotekę jakiejś części zajęć wprowadzonych do programu studiów wraz z „treściami humanistycznymi”, na które w projektowanych przez MNiSW standardach kształcenia przeznaczona jest aż 60 godzin. Nasz udział w realizacji misji dydaktycznej Uczelni może zresztą przybierać formy pośrednie. Warto np. nawiązać do powszechnego od dawna w systemach szkolnictwa wyższego niektórych innych krajów założenia, że przedmiotem zainteresowania biblioteki uczelnianej są wszystkie materiały stosowane w dydaktyce, nie tylko książki i czasopisma czy dokumenty elektroniczne. Powszechne na uczelniach anglosaskich materiały rozdawane studentom przez prowadzących powstawały i pozostawały w dużym stopniu pod kontrolą biblioteki. Dziś te materiały są po prostu dostępne w sieci uczelnianej, ale bibliotekarz nadal jest za nie odpowiedzialny. Uczelnia wprowadza do dydaktyki to i tylko to, co ma pełne zaplecze w postaci zasobów edukacyjnych, a bibliotekarz staje się partnerem nauczyciela akademickiego w tworzeniu szczegółowych sylabusów, określających nie tylko następowanie po sobie wszystkich treści programowych, ale także wyliczających szczegółowo materiały niezbędne do ich realizacji.

W ostatnich latach studenci często przekonują się, że elementarna znajomość wyszukiwarek internetowych pozwala im samodzielnie lokalizować pełne teksty przydatnych w nauce opracowań. I nabierają w tym biegłości. Trzeba jednak pamiętać, że w Internecie „wiszą” rozmaite teksty,

a bezpośredni do nich dostęp następuje poprzez wprowadzenie ciągów znaków występujących w obrębie danego dokumentu. Jeśli znajdę tekst i on po prostu rozwija mi się na ekranie, mogę – w zależności od zastosowanej techniki redakcyjnej i prezentacyjnej – nie dowiedzieć się niczego o jego autorze, celu powstania, zakresie, poziomie itd. Jeśli znajdę ten sam tekst w ramach planowego przeszukiwania konkretnego repozytorium czy biblioteki cyfrowej, otrzymuję tekst z opisem, wyjaśniającym mi, czym on jest i czy mogę wykorzystać go do swoich celów. Trzeba zatem biegle posługiwać się wyszukiwarkami i trzeba też znać ich ograniczenia.

Jak się wydaje, student dobrze posługujący się dziś informacją powinien mieć opanowane:

- wyszukiwanie w komputerowych katalogach bibliotecznych, w tym w katalogach centralnych polskich i międzynarodowych, według kryteriów formalnych (autor, tytuł) i rzeczowych (hasło przedmiotowe, słowo kluczowe, symbol klasyfikacji);
- wyszukiwanie w Google, Google Scholar i Google Books ze świadomością różnic między wyszukiwarką internetową a katalogiem;
- pobieranie pełnych tekstów poprzez bazy danych prowadzone przez Bibliotekę, jak też poprzez katalogi biblioteczne, wyszukiwarki internetowe i biblioteki cyfrowe polskie i zagraniczne;
- wyszukiwanie informacji o artykułach w czasopismach naukowych za pomocą bazy Baztech oraz międzynarodowej bazy Scopus;
- odnajdywanie i penetracja czasopism elektronicznych otwartego dostępu oraz stron internetowych instytucji zasadniczych dla danej dziedziny piśmiennictwa;
- eksplorację wyspecjalizowanych serwisów informacyjnych, takich jak akademicki gateway brytyjski Intute: Science, Engineering and Technology.

Do wielu tych źródeł prowadzi nasza strona internetowa, a posługiwanie się nimi jest intuicyjne. Temu, kto nie praktykuje, żadna instytucja jednak nie pomoże. Zapraszamy na konsultacje, oferujemy zajęcia. Co dziś przeczytane, jutro zainspiruje nowe dzieło.

Henryk Hollender

Pierwsze egzaminy TOEFL I TOEIC

O tym, że Studium Języków Obcych zostało ośrodkiem egzaminacyjnym ETS pisaliśmy w poprzednim numerze „Biuletynu Informacyjnego Politechniki Lubelskiej”. Przypomnijmy krótko. Educational Testing Service jest największą na świecie organizacją non-profit zajmującą się tworzeniem egzaminów badających znajomość języków obcych. Od ponad 50 lat ETS oferuje rozwiązania w dziedzinie edukacji i biznesu oraz dostarcza nowe narzędzia pomocne w zarządzaniu nauką i zasobami ludzkimi. ETS przeprowadza rocznie ponad 12 milionów egzaminów akademickich i zawodowych na całym świecie.

Studium, w ramach umowy z ETS z Princeton, prowadzi kursy i przeprowadza egzaminy TOEFL (Test of English as a Foreign Language) i TOEIC (Test of English for International Communication) z języka angielskiego.

Studium przeprowadziło również, w ramach końcowego zaliczenia lektoratów z języka angielskiego, międzynarodowe egzaminy TOEIC, do których przystąpiło 76 studentów.

Studium przeegzaminowało także 14 pracowników z lubelskich banków w celu potwierdzenia znajomości przez nich języka angielskiego.

Już kolejny rok, na zlecenie Gazowni Lubelskiej i Fundacji Rozwoju PL, Studium zorganizowało kurs j. angielskiego dla 3 grup pracowników Gazowni. 4.07.2007 r. odbyło się wręczenie certyfikatów potwierdzających ukończenie zajęć.

Wspomnieć również należy, iż do kolejnej edycji LCCI przystąpiły 73 osoby, głównie z Politechniki Lubelskiej oraz Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie.

Bożenna Blaim

Wyniki egzaminu TOEFL

Data egzaminu	Liczba osób	Miasto/kraj
15.12.2006 r.	9	Warszawa, Kraków, Gdańsk, Gliwice
17.02.2007 r.	2	Lublin
24.02.2007 r.	1	Grodno/Białoruś
13.03.2007 r.	2	Lublin, Warszawa
21.04.2007 r.	2	Lublin

Listening. Learning. Leading.

Educational Testing Service
ul. Świętokrzyska 31/33A V piętro
- 00-049 Warszawa

Karol Granoszewski
Country Manager

phone: +48(0)228281071
fax: +48(0)228281077
e-mail: kgranoszewski@ets.europa.org

Warszawa, 27.04.2007.

Jego Magnificencja Rektor
Dr hab. inż. Józef Kuczmazewski, prof. PL
Politechnika Lubelska
ul. Nadbystrzycka 38D
20-618 Lublin

LIST GRATULACYJNY

Szanowny Panie,

W imieniu ETS Europe-Poland i swoim własnym chciałbym złożyć gratulacje związane z otwarciem na Państwa Uczelni ośrodka egzaminacyjnego ETS. Oferując i uznając egzaminy TOEFL i TOEIC staliście się Państwo częścią ogólnosiwiatowej sieci, która pozwala studentom z całego świata zdawać egzaminy, które otwierają im drogę do kariery i drzwi to najlepszych uczelni. Ponad 6000 prestiżowych uczelni uznaje wyniki egzaminów ETS, między innymi Massachusetts Institute of Technology, Harvard, Yale czy Uniwersytety Cambridge i Oxford.

Chciałbym również podziękować Pani Bożennie Blaim za inicjatywę i zaangażowanie w organizację egzaminów, bez której cały proces nie byłby możliwy. Wymiernym sukcesem nowego ośrodka jest przeprowadzenie kilkudziesięciu egzaminów już w pierwszych sesjach egzaminacyjnych.

Jeszcze raz gratuluję i łączę wyrazy szacunku,

Karol Granoszewski
Country Manager ETS
Europe-Poland

Educational Testing Service (ETS) Global BV Sp. z o.o., oddział w Polsce
ul. Świętokrzyska 31/33a, V piętro, 00-049 Warszawa NIP: 107-
000-26-54 REGON: 140191098 KRS: 0000236720 XIX Wydział
Gospodarczy Krajowy Rejestr Sądowy w Warszawie

Educational Testing Service (ETS) Global BV
Skarwinkskyaan 913.107XX Amsterdam, Holandia
Kapitał zakładowy: 90 000 € Kapitał wpłacony: 18 000 €

www.ets.europa.org

Biuro Karier Studenckich

Letnie Targi Pracy

Ostatni semestr roku akademickiego 2006/2007 obfitował w liczne wydarzenia w Biurze Karier Studenckich Politechniki Lubelskiej. Najbardziej doniosłymi są: realizacja projektu nr Z/2.06/II/2.1/42/06 „Przystanek Kariera – doradztwo zawodowe dla studentów PL” (finansowanego ze środków EFS oraz budżetu państwa), liczne indywidualne

spotkania firm (Procter&Gamble, Venturini, Avon, GTech, PZL Mielec, itp.) ze studentami Politechniki Lubelskiej oraz organizacja Targów Pracy po raz pierwszy wspólnie z Ochotniczymi Hufcami Pracy i Fundacją Fuga Mundi. Targi cieszyły się bardzo dużym zainteresowaniem zarówno wśród

osób poszukujących pracy – klientów OHP, Fuga Mundi, jak i studentów oraz absolwentów Politechniki Lubelskiej.

Targi odbyły się 20.06.2007 r. w Wydziale Mechanicznym Politechniki Lubelskiej. Honorowy patronat objęły władze miasta i województwa, z ramienia Uczelni – Prorektor ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzej Wac-Włodarczyk, prof. PL.

W targach uczestniczyło 41 firm z regionu lubelskiego (m.in. PCM, FAELBUD, ROTO-FRANK, TABAL) oraz instytucje rynku pracy. Oferty firm były zróżnicowane: praca stała, dodatkowa, sezonowa.

Obecnie, w dobie korzystnej koniunktury na rynku, studentom o wiele łatwiej znaleźć pracę wakacyjną czy dodatkową nawet w ciągu roku akademickiego. Wiele firm dostosowuje warunki pracy do zajęć na uczelni, umożliwiając studentom podjęcie zatrudnienia (to m.in. instytucje posiadające telefoniczne centra obsługi klientów). Sami studenci coraz częściej poszukują takiej pracy, nie tylko ze względów finansowych, ale również widząc możliwość zdobycia doświadczenia, poznania warunków pracy. Wiedza o rynku pracy z pewnością będzie przydatna dla nich po ukończeniu studiów, kiedy z dyplomem i tytułem inżyniera czy magistra inżyniera będą poszukiwać miejsca pracy adekwatnego do kwalifikacji. Jesienią tego roku planowana jest kolejna edycja targów pracy „Inżynier na Rynku Pracy”.

Anna Mazur, Andrzej Wac-Włodarczyk

„Przystanek Kariera”

To projekt adresowany do studentów Politechniki Lubelskiej. Od początku marca 2007 r. trwają indywidualne i grupowe spotkania doradcze, które są okazją do nabycia bardzo przydatnych na rynku pracy umiejętności. Działania doradcze mają kilka modułów tematycznych. Każdy z beneficjentów uczestniczy w obowiązkowych zajęciach integracyjnych (Przystanek 1 – „Otwórz się”), gdzie uczy się współpracy w grupie, poznaje swoje predyspozycje. Następnie wybiera jeden z proponowanych modułów:

- Przystanek 2 – „Zadbaj o PR” – skuteczna autoprezentacja i promocja własnej osoby, wystąpienia publiczne – przygotowanie prezentacji, warsztat narzędziowy, radzenie sobie z trudnymi sytuacjami, itp.
- Przystanek 3 – “Up to the job market” – język angielski na rynku pracy, przygotowanie dokumentów aplikacyjnych, rozmowa z pracodawcą (w tej roli gość – native speaker).
- Przystanek 4 – „Biznes czy e-Biznes?” – zakładanie i prowadzenie własnej firmy – od pomysłu do realizacji, jakie korzyści wiążą się z działaniem firmy w Internecie.

- Przystanek 5 – „Zostań Project Managerem. Jak skutecznie zarządzać projektami” – cykl życia projektu, zespół

projektowy – podział zadań zgodnie z predyspozycjami, umiejętności kierownicze, ocena ryzyka.

Zajęcia odbywały się w wybrane piątki i soboty semestru letniego, każdy z modułów miał 3 edycje. Zakończenie projektu przewidziane jest na listopad 2007 r. Łącznie w projekcie weźmie udział 180 osób.

Dodatkowo w ciągu pierwszej połowy lipca 2007 r. wszystkie proponowane wcześniej moduły (z wyjątkiem zajęć: Przystanek 1 „Otwórz się”) zostaną powtórzone. To oferta kierowana do studentów, którzy uczestniczyli w obowiązkowym Przystanku 1 „Otwórz się”, jednak w roku akademickim z braku miejsc nie mogli wziąć udziału we wszystkich interesujących ich zajęciach.

Efektom spotkań doradczych będzie nagranie cyklu audycji radiowych z udziałem beneficjentów oraz zaprezentowanie się części z nich na stronie Internetowej projektu, celem zwiększenia szans na dotarcie do potencjalnych pracodawców. Kampania promocyjna beneficjentów będzie kontynuowana podczas jesiennych targów pracy – „Inżynier na Rynku Pracy”.

Edyta Prządka, Andrzej Wac-Włodarczyk

„Już za parę dni, za dni parę, wezmę plecak swój i gitarę...”

Dla społeczności akademickiej zbliża się czas długo wyczekiwanych wakacji. Lipiec i sierpień to miesiące szczytu urlopowo-wypoczynkowego. Szlaki i miejscowości turystyczne od wybrzeża Bałtyku po góry zapełniają się spragnionymi relaksu urlopowiczami. Równie chętnie ruszamy poza granice Polski, szukając wrażeń i gwarancji letniej pogody. Biura turystyczne prześcigają się w różnorodności ofert, które są dostosowane do zasobności naszych portfeli. A właściwie w jaki sposób spędzamy czas, jak go wykorzystujemy?

Wyobraźmy sobie typową rodzinę, która wybiera się na urlop, wakacje np. nad polskie wybrzeże. Z pomocą biura turystycznego, ogłoszeń prasowych, ofert internetowych znajdujemy lokum, w którym dane nam będzie spędzić dwa tygodnie. Pakujemy auto i po podróży jesteśmy w kurorcie. Miasta, miasteczka i miejscowości nadmorskie są do siebie podobne. Zawsze jest gastronomiczno-handlowo-rozrywkowa ulica/deptak tzw. „city”, tętniące życiem. City zapełnia się wieczorem, chyba że nie ma sprzyjających warunków pogodowych, wtedy city funkcjonuje przez cały dzień. Dudni głośna muzyka, wszędzie unosi się zapach smażonego, pieczonego mięsiwa i ryb. Słodycze, lody, pamiątki, lejący się strumieniami alkohol (głównie złocistego koloru z pianką). Wszyscy znamy takie obrazki, ale jest jeszcze smażalnia ludzkich ciał, czyli plaża.

Nasza typowa rodzina znalazła się w kurorcie. Jak wygląda jej dzień? Zmęczeni codziennym porannym wstawaniem postanawiamy wysypiać się do woli, w końcu

jesteśmy na wczasach. Śniadanie we własnym zakresie czy w domu wczasowym – to bez znaczenia, ważne żeby było dużo. Przecież musimy mieć siłę wypoczywać. Szczęśliwi ze słonecznej pogody zabieramy z kwatery plażowe akcesoria i maszerujemy nad morze, obojętne tylko nie daleko. Wybierzemy takie miejsca, żeby morze było blisko. Po co marnować energię? Po dłuższym czy krótszym „polowaniu” znajdziemy kilka metrów kwadratowych plaży. Rozkładamy leżak, obok ręcznik, nasze terytorium grodzimy parawanikiem – trochę od wiatru, trochę od spojrzeń sąsiadów, w końcu mamy prawo do odrobiny intymności. Teraz należy nasmarować nasze wysportowane ciało różnymi olejkami. Wiem, wiem, że promienie słoneczne są szkodliwe (efekt cieplarniany, dziury ozonowe) i należy stosować kremy z filtrami, ale bez przesady, przecież przyjeżdżamy tutaj i sporo płacimy dla wspaniałej, morskiej opalenizny. Liczymy na uwagi kolegów z pracy po urlopie: „ale opalenizna, gdzie byłaś/byłeś?”. Czas na plaży błogo się sączy, przeglądamy kolorową prasę i zmieniamy pozycje, tak aby opalenizna była równomierna. Bardzo często nasze blade ciała nie wytrzymują tak dużej dawki promieni słonecznych na pierwszy raz. Kończy się delikatnym poparzeniem. Mam na nie swoje metody np. okład z zsiadłego mleka, jakoś to będzie. Raz na jakiś czas robimy krótki spacer, trzeba pomóc nogi w morzu. Pragnienie nam doskwiera. W turystycznej, plastikowej lodówce przynieśliśmy butelki ze złocistym napojem. To nic, że trzeba będzie odwiedzać niebieskie budki plażowych toalet. Jeżeli złocistego napoju

zabraknie, wystarczy przejść kilkadziesiąt metrów do punktów gastronomicznych, żaden problem. A może zjeść smażoną rybkę? Trochę drogo wychodzi, ale wczasy to wczasy. Flądra z frytkami, zestaw surówek i złocisty napój – musimy mieć siłę wypoczywać. Jakoś przetrwaliśmy dzień na plaży, trzeba chwilę odpocząć i wyruszyć do city. „Niech żyje wolność, wolność i swoboda...” mieszają się rozmaite gatunki muzyczne. Możliwości spędzenia wolnego czasu jest wiele. „Hulaj dusza, piekła nie ma”. Na każdym kroku jemy i pijemy.

Błogie dwa tygodnie upływają jak chwila. Nic nie przeszkadza, że przytyliśmy 5 kilogramów. Grunt, że jesteśmy opaleni. Okrągłe kształty świadczą o dobrobycie. Zresztą szczupłość wychodzi z mody, anorektyczne modelki przechodzą do lamusa. No cóż, „do biura od nowa, do hut od

nowa...”. Żegnaj wypoczynku, witaj praco. Chociaż dobrze, że zostaną weekendy, można rozłożyć grilla i pić złocisty napój.

Na podstawie obserwacji opisałem czyjeś wakacje i nieważne, czy to jest nad morzem, mazurach czy w górach. A jak Ty zaplanowałaś/zaplanowałeś swoje wakacje?

Piszący ten tekst planuje wyjazd w austriackie Alpy do Tyrolu. Zamierzam swoje dwa tygodnie jeździć rowerem, rozkoszując się urokiem alpejskich szczytów. Jeżeli moje plany zrealizują się, nie omieszkam opisać wyprawy w naszym piśmie. Bardzo proszę czytelników o relacje ze swoich oryginalnych, ciekawych wypraw wakacyjnych i na zakończenie nadmieniam, że nie mam nic przeciwko złocistemu napojowi z pianką...

Bożydar Spólnicki

Idziemy na zakupy sprzętu sportowo-turystycznego

Z nadejściem wiosny mamy silne postanowienia dotyczące tężyzny fizycznej. Po zimowej przerwie budzi się w nas chęć do życia, rozpira energia. Z reklam śmieją się do nas młodzi, piękni, wysportowani ludzie. Pragniemy im dorównać, chcemy lepiej wyglądać i lepiej się czuć, mając w perspektywie letni wypoczynek. Skąpe ubranie nie zakryje i nie zamaskuje naszych niedoskonałości. Silne postanowienie już mamy, powstaje pytanie, jaką formę aktywności fizycznej wybrać.

Radzę do tematu podejść kompleksowo i rozsądnie, w sposób w pełni przemyślany i świadomy. Pierwszy krok to wizyta u lekarza. Proste badania i analizy dadzą odpowiedź, co możemy robić, a czego nie powinniśmy. W zależności od wieku, tuszy i innych czynników lekarz zasugeruje dyscyplinę aktywności fizycznej najbardziej odpowiednią dla naszego organizmu. Następnym krokiem jest zorganizowanie sobie czasu i możemy przystąpić do treningów. Jeszcze tylko jeden bardzo, bardzo ważny element, czyli odpowiedni sprzęt sportowy. W jaki sposób i gdzie robić zakupy? Skupmy się na konkretnym przykładzie: kupujemy rower.

Pierwsze – jakże przyziemne pytanie – ile możemy przeznaczyć pieniędzy. I tutaj czai się pułapka. Nie kupujemy sprzętu sportowego sugerując się jego niską ceną. Rower, który kosztuje 300 zł, musi być słabej jakości i prędzej czy później będzie naprawiany (raczej wcześniej). Jego elementy są nietrwałe i żywotność takiego sprzętu jest krótka.

Następne ważne pytanie brzmi: do czego rower będzie używany (oczywiście poza jeżdżeniem), czyli jakiego typu roweru potrzebujemy. Rower szosowy, crosowy, górski, trekkingowy, rower do akrobacji? Nie sugerujemy się modą, np. na rowery górskie. Dokonałiśmy wyboru, np. chcemy jeździć po terenie, mniej po szosach, zatem wybieramy rower górski. Proponuję kupić aktualny katalog rowerowy na 2007 r. Znajdziemy w nim wszelkie informacje i zdobędziemy wiedzę,

która ułatwi właściwy wybór. Katalog kosztuje ok. 20 zł, ale jest naprawdę nieodzowny – polecam.

Jeżeli mowa o cenie, to nie kupujemy też bardzo drogich, markowych rowerów, które upraszczając, są dla nas za dobre. Rowery zawodnicze kosztują od 20 tys. zł. Tylko po co nam wyczynowy, zawodniczy rower? Chyba że ktoś chce zaimponować otoczeniu i przyjeżdża swoją wspaniałą (drogą) maszyną nad Zalew Zemborzycki, żeby posiedzieć pod parasolem w ogródku piwnym.

Posiadając wiedzę z katalogu, możemy udać się do sklepu rowerowego. Absolutnie nie polecam hipermarketów do zakupów sprzętu sportowego! Jedynie specjalistyczne sklepy są wiarygodne! Na miejscu sprzedawca fachowo i wyczerpująco odpowie na nasze pytania i pomoże dokonać trafnego wyboru. Oprócz tego sprzęt zakupiony w specjalistycznych punktach ma gwarancję i jest serwisowany. Nie polecam kupna roweru z przypadkowych źródeł, niestety większość z nich pochodzi z kradzieży. Nie ułatwiamy życia złodziejom i paserom. Miejmy pewność, że nasz pojazd pochodzi z legalnego źródła. Jeżeli już kupiliśmy rower, proponuję go oznakować na policji. Pamiętajmy również o zabezpieczeniu roweru, jeżeli mamy, choć na chwilę stracić go z oczu (stojąc w kolejce nad Zalewem...). Sklepy rowerowe oferują wiele zabezpieczeń, zamknięć roweru, każdy wybierze coś odpowiedniego. Najlepiej jednak nie zostawiamy wcale sprzętu bez opieki.

Mamy rower, musimy jeszcze zadbać o odpowiedni ubiór. Nie będę rozwijał tego tematu, ale pamiętajmy o jednym: o kasku! Rowerzyści! Używajmy kasków zawsze i wszędzie, dbajmy o swoje życie i zdrowie. Ubiór sportowy na rower i nie tylko, będzie tematem drobnych rozważań w jednym z następnych numerów. Żegnając się na wakacje, życzę niezapomnianych wrażeń z każdą form aktywności. Bądźmy aktywni, dbajmy o zdrowie i kondycję.

Bożydar Spólnicki

Z życia kół naukowych

KOŁO NAUKOWE INŻYNIERII MATERIAŁOWEJ

Co nowego u „Dokumentalistów Strefy 505”

Witam wszystkich czytelników „Biuletynu Informacyjnego Politechniki Lubelskiej”. Tym razem nie będę opowiadał o budowie nietypowych pojazdów, chociaż samochodów też nie zabraknie. Chciałbym Państwu przybliżyć naszą działalność poszukiwawczo-wyjazdową, jak również marketingową. Inżynier na dzisiejszym rynku pracy musi umieć połączyć wiedzę z różnych dziedzin techniki oraz potrafić zareklamować i sprzedać swój produkt, i być twardym negocjatorem.

Staramy się być wszędzie tam, gdzie coś się kręci, a tor kartingowy przy ulicy Zemborzyckiej w Lublinie jest chyba wszystkim dobrze znany. 9.09.2006 r. braliśmy czynny udział w Lubelskim Festiwalu Sportów Motorowych. Udział w tej imprezie związany jest z przynależnością opiekuna i prezesa Koła do Automobilklubu Lubelskiego. Zaprezentowaliśmy nasz pojazd gąsienicowy (kosiarkę), wzbudzający nie mniejsze zainteresowanie jak obecne samochody z napędem 4x4. Wszyscy byli ciekawi jego własności terenowych. Prezes wziął udział w paradzie pojazdów zabytkowych swoim ukochanym szwedzkim bolidem VOLVO. Ogromne zainteresowanie „kosiarką” znalazło swoje odbicie na szklanym ekranie w programie „Strefa Zgniotu” Grzegorza Michalca, emitowanym kilkakrotnie w TVP 3. Materiałom z motoryzacji poświęcamy dużo czasu, dlatego też nie omijamy takich imprez, jak Lubelski Motor Tuning Show, gdzie można zobaczyć jak świeże umysły potrafią w bardzo profesjonalny sposób zmodyfikować seryjne samochody i zrobić z nich prawdziwe dzieło sztuki. Z najnowszą motoryzacją zetknęliśmy się na XIII Targach Motoryzacyjnych Autosalon 2007, które odbyły się 31 marca i 1 kwietnia w hali Międzynarodowych Targów Lubelskich.

Redaktor Grzegorz Michalec filmuje naszą kosiarkę na potrzeby „Strefy Zgniotu”

Dokumentaliści brali też udział w rajdzie Markuszów Adventure Zima, 10.02.2007 r. Wspaniała przygoda dla wszystkich, którzy pragną się sprawdzić w terenie. Temperatura -10°C w dzień i trudne przeprawy w lesie nie rozpieszczały.

Na szczęście doświadczenie opiekuna Koła dra inż. Leszka Gardyńskiego pozwoliło wyjść cało z opresji.

Kiedy już ustaliliśmy, jak auta zachowują się w trudnym terenie, postanowiliśmy wybrać się do miejsca, w którym powstają nieco większe ciężarowe samochody, również dla wojska, do fabryki MAN-STAR-TRUCK w Starachowicach. Zapoznano nas z profilem i rekrutacją w firmie, a następnie oprowadzono po poszczególnych działach fabryki: wiązek elektrycznych, autobusów, dziale produkcyjnym oraz montażu samochodów specjalnych Star. W Starachowicach zwiedziliśmy również Muzeum Przyrody i Techniki szczególnie bliskie tematyce Koła Inżynierii Materiałowej. W Muzeum można zobaczyć: Archeopark, Estakadę kolejową, pozostałości huty z 1 połowy XIX wieku, składowisko rudy żelaza, kolej wąskotorową, wielki piec z 1889 roku, budynek z maszyną parową z 1889 roku (podobno największą w Europie) oraz wieżę ciśnień. Oprócz huty jest tam też kolekcja zabytkowych samochodów Star z egzemplarzem z rajdu Dakar oraz zbiory paleontologiczne, w tym rekonstrukcja szkieletu dinozaura przywiezionego przez polską ekspedycję z pustyni Gobi.

Członkowie Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej oprócz targów motoryzacyjnych, odwiedzali również inne imprezy techniczne. 21.03.2007 r. byliśmy na Targach Automaticon 2007. Wyjazd był połączony ze zwiedzaniem firmy FAURECJA w Grójcu, producenta elementów do samochodów.

19.02.2007 r. zorganizowaliśmy wyjazd do zaprzyjaźnionego zakładu naprawy silników Auto Szlif – Dziak w Mełgwi. Zakład specjalizuje się w zakresie szlifów wałów, bloków, regeneracji i spawania głowic silnika, korbowodów i bloków. Zaprezentowano nam cały zakład pracy i poszczególne etapy regeneracji silnika. To dobrzy fachowcy. Na początku czerwca odwiedziliśmy, zajmujący się obróbką strumieniowo-ścierną, zakład PIASKOWANIE naszego klubowego kolegi pana Mirosława Mazura, który zapoznał nas z tym rodzajem obróbki. Kolega Mazur przerabia również samochody (tunninguje je), jest również kolekcjonerem starych maszyn rolniczych, które odnawia właśnie przy pomocy piaskowania. Materiał po piaskowaniu jest doskonale oczyszczony i cechuje się dobrą przyczepnością powłok malarskich. Technologia ta może być przydatna przy odnawianiu eksponatów do Muzeum Politechniki. Kolejny już raz z panem redaktorem Adamem Sikorskim Dokumentaliści brali udział przy realizacji programu „Było nie minęło” emitowanego w TVP 3, poświęconemu tym razem rozszyfrowaniu technicznej tajemnicy starego młyna w Ostrowie Lubelskim.

W celu zapoznania się z dawną motoryzacją 24.04.2007 r. odwiedziliśmy człowieka, który dla automobilizmu poświęcił całe swoje życie – pana Nazaruka. Jest to wielokrotny mistrz Polski na rajdach i zawodach motocyklowych, który zgromadził kolekcję motocykli, modeli, maszyn i narzędzi oraz ogromną liczbę artykułów prasowych i książek poświęconych motoryzacji. Pomimo starszego wieku i choroby, pan Nazaruk to młoda dusza. Każdą wolną chwilę spędza przy

serwisowaniu i remontowaniu swoich maszyn. Kiedyś jako dealer Moskwicza zbudował nową wersję nadwozia, którą zainteresował się producent. Żeby tylko nam młodym inżynierom pasjonatom wystarczyło tej energii...

Wizyta u Pana Józefa Nazaruka

Doskonałą okazją do spotkania podobnych miłośników był XXI Rajd Pojazdów Zabytkowych 7-10.06.2007 r. oraz motocyklowy „Rajd Partyzancki 2007” 15-17.06.2007 r. Nie mogło nas oczywiście na tych imprezach zabraknąć.

Studenci przynależący do Dokumentalistów Strefy 505 mogli zaprezentować swoje naukowe osiągnięcia na Konferencji „Techniki Wytwarzania w Budowie Maszyn”, która odbyła się w dniach 24-25.05.2007 r. w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą. Wygłoszono referaty: „Ocena stanu maszyny technologicznej CNC z zastosowaniem interferometrii laserowej”; Jacek Caban, „Budowa małego wielozadaniowego pojazdu gąsienicowego”; Leszek Gardyński, Tomasz Mazurkiewicz.

Wyprawa z redaktorem Adamem Sikorskim w poszukiwaniu kolejnego zabytku techniki

Aktywność naszego Koła Naukowego zaowocowała współpracą z Biurem Karier Studenckich PL. Pomogliśmy w organizacji targów „Inżynier na Rynku Pracy”. Zorganizowaliśmy kilka przyjazdów firm, które mogły przedstawić swoją ofertę studentom na Wydziale Mechanicznym. Były to między innymi firmy: PZL Mielec, Procter&Gambel oraz Gillet. Koło Naukowe bierze udział w szkoleniach i warsztatach organizowanych przez Biuro Karier Studenckich PL.

Uczestniczyliśmy także w Katowickich IV Międzynarodowych Targach Wiedzy Technicznej i Szkoleń oraz

odwiedziliśmy Muzeum Motoryzacji w Otrębusach, Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, a przy okazji zwiedziliśmy Wilanów.

Pozdrawiam wszystkich, z którymi mieliśmy okazję się spotkać podczas wyjazdów i konferencji oraz sympatyków „Dokumentalistów Strefy 505”. Zapraszamy do dalszej współpracy i na IX już Sympozjum „Inżynierowie Nowej Ery”, które odbędzie się w maju 2008 roku.

Jacek Caban

KOŁO NAUKOWE PODSTAW INŻYNIERII PRODUKCJI

24-25.05.2007 r. w Kazimierzu Dolnym nad Wisłą odbyło się kolejne już Międzynarodowe Sympozjum Naukowe pt. Postęp w technikach wytwarzania i konstrukcji maszyn.

Głównym organizatorem Sympozjum było Koło Naukowe Podstaw Inżynierii Produkcji. Współorganizatorami były koła naukowe Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej oraz Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki. Organizatorzy Sympozjum podczas otwarcia mieli przyjemność gościć Prodziekana Wydziału Mechanicznego dr hab. Barbarę Surowską, prof. PL oraz Dziekana Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki dr hab. inż. Jerzego Lipskiego, prof. PL. W spotkaniu uczestniczyli również pracownicy wyższych uczelni ze stopniem dra inż., a wśród nich: Andrzej Łukasiewicz, Tomasz Jachowicz, Jerzy Józwick, Hubert Dębski, Jarosław Bartnicki, Zbigniew Kiernicki, Leszek Gardyński, Anna Rudawska, Aneta Krzyżak.

Podczas Sympozjum prezentowano wyróżniające się prace projektowe i badawcze realizowane w ramach działalności kół naukowych oraz realizacji projektów badawczych przez pracowników uczelni i doktorantów studiów doktorskich. Uczestnicy sympozjum: młodzi pracownicy nauki,

doktoranci i absolwenci wyższych uczelni technicznych niezwiązani z pracą na uczelni oraz wyróżniający się studenci, reprezentowali następujące uczelnie techniczne: Politechnikę Białostocką, Politechnikę Lubelską, Politechnikę Szczecińską, Politechnikę Gdańską, Politechnikę Rzeszowską, Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy.

W Sympozjum uczestniczyli również przedstawiciele firm sponsorujących spotkanie. Spośród sponsorów należy wyróżnić firmy: Sandvik Polska Sp. z o.o. – Warszawa, Faurecia z Grójca, MTS POLSKA – Szczecin, PERŁA – Browary Lubelskie S.A., Hurtownię Wiertel FLOR WSCHÓD – Lublin. Sympozjum było dofinansowane również przez Rektora Politechniki Lubelskiej dra hab. inż. Józefa Kuczmaszewskiego, prof. PL, Prorektorów w osobach: prof. dra hab. Witolda

Stępniewskiego i dra hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL oraz Dziekanów: dra hab. inż. Krzysztofa Łukasika, prof. PL z Wydziału Mechanicznego i dra hab. inż. Jerzego Lipskiego, prof. PL z Wydziału Zarządzania i Podstaw Techniki. W Sympozjum uczestniczyło 70 osób.

Zasadniczym jego celem była wymiana najnowszych osiągnięć, informacji i doświadczeń kół naukowych z zakresu technik wytwarzania i konstrukcji maszyn. Tematyka Sympozjum obejmowała w szczególności zagadnienia związane z konstrukcją, budową i eksploatacją maszyn, mechaniką procesu skrawania (zarówno materiałów metalowych, jak i niemetalowych), wytwarzaniem części maszyn z tworzyw polimerowych oraz kształtowaniem wyrobów w procesie obróbki plastycznej.

Ponadto omawiano zagadnienia związane z wdrażaniem w polskim i światowym przemyśle systemów komputerowego wspomagania prac projektowych (CAD) oraz

wytwarzania (CAM), nowoczesne metody i techniki pomiarowe oraz modelowanie procesów. Ważnym obszarem zainteresowań prezentowanych podczas tego spotkania była szeroko rozumiana aplikacja wiedzy teoretycznej w praktyce inżynierskiej.

Zorganizowane Sympozjum pozwoliło na merytoryczną dyskusję na temat aktualnego postępu w technikach wytwarzania oraz potrzeb w zakresie stosowanych metod i środków wytwórczych. Istotne było również określenie kierunku i zakresu prac naukowo badawczych realizowanych przez zespoły skupione wokół kół naukowych. Określenie zadań badawczych i ich kierunków w najbliższej przyszłości było jednym z ważniejszych osiągnięć Sympozjum. Poparte dyskusją prezentacje najnowszych wyników badań oraz metod obliczeniowych pozwolą przyczynić się do dalszego rozwoju wielu dziedzin nauki. Referaty prezentowane podczas Sympozjum były recenzowane przez członków Komitetu Naukowego i zostały wydrukowane jako wydawnictwo zwarte przez Lubelskie Towarzystwo Naukowe. Przygotowane opracowanie zawiera 340 stron (56 referatów) i zostało wydane pod tytułem: Techniki wytwarzania w budowie maszyn – aktualne zagadnienia badawcze.

W programie Sympozjum zarezerwowano również czas na odpoczynek. Spośród atrakcji turystycznych, które przygotowali uczestnikom organizatorzy można wymienić: zwiedzanie Kazimierza Dolnego z przewodnikiem (Rynek, Baszta i Zamek, Góra Trzech Krzyży, kościół Farny, Wietrzna Góra), rejs statkiem po Wiśle, przejażdżki dżipami oraz zwiedzanie jaskini, jak również wesołą zabawę z zespołem muzycznym Galileo.

Jerzy Józwik, Damian Momot

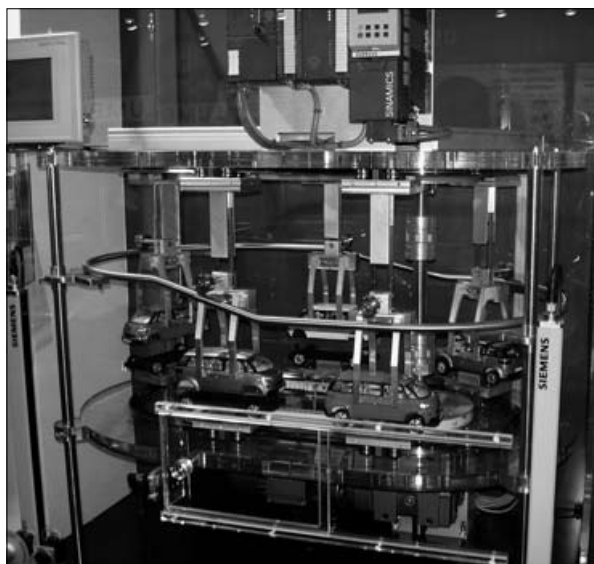
AUTOMATICON 2007

13.03.2007 r. odbył się kolejny wyjazd dydaktyczny członków Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji na Międzynarodowe Targi Automatyki i Pomiarów AUTOMATICON 2007 oraz zwiedzanie firmy FAURECIA w Grójcu.

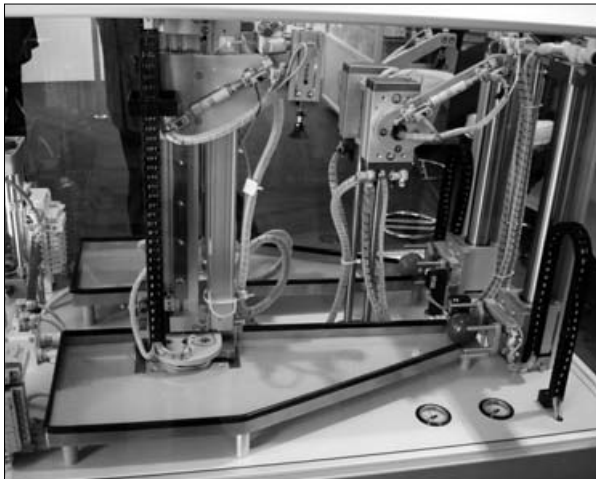

Targi AUTOMATICON to wyjątkowa okazja do zapoznania się studentów z najnowszymi osiągnięciami w takich dziedzinach technicznych, jak: aparatura kontrolno-pomiarowa i elementy automatyki; automatyzacja; robotyka; napędy i sterowanie; armatura pomocnicza i osprzęt do pomp, zaworów i rurociągów; laboratoryjna aparatura pomiarowa do celów przemysłowych, naukowych i dydaktycznych; elementy hydrauliki i pneumatyki siłowej; narzędzia, przyrządy i aparatura do montażu i serwisu urządzeń, systemów automatyki; narzędzia, przyrządy i aparatura do montażu i serwisu pomp, armatury i rurociągów przemysłowych; projektowanie i usługi konsultingowe oraz inne.

Organizatorem targów był Przemysłowy Instytut Automatyki i Pomiarów PIAP, a odbyły się w Warszawskim Centrum EXPO XXI przy ul. Prądzyńskiego.

W targach uczestniczyli członkowie wszystkich sekcji Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji oraz gościnnie członkowie innych kół naukowych Wydziału Mechanicznego Politechniki Lubelskiej.

Kolejnym punktem wyjazdu było zwiedzanie firmy Faurecia w Grójcu. Faurecia jest drugim pod względem wielkości w Europie producentem elementów wyposażenia samochodowego i jednym ze światowych liderów w produkcji sześciu zasadniczych części pojazdu takich, jak: siedzenia, kokpity, panele drzwiowe, systemy wyciszające, systemy wydechowe, moduły przednie. Grupa Faurecia zrealizowała w 2006 roku obroty przekraczające 11 miliardów euro. Faurecia jest obecna w 28 krajach świata, zatrudnia ponad 60 000 osób w 160 zakładach produkcyjnych i 28 centrach naukowo-badawczych. Faurecia jest notowana na paryskiej giełdzie Eurolist Euronextu.

W Polsce (od 1996 r.) Koncern Faurecia jest obecny w postaci 4 działających firm:

1. Faurecia Fotele Samochodowe Sp. z o.o. z siedzibą w Grójcu (Centrum Naukowo-Badawcze oraz 1 fabryka: produkcja elementów siedzeń),
2. Faurecia Wałbrzych Sp. z o.o. (5 fabryk: produkcja elementów siedzeń i montaż siedzeń),
3. Faurecia Legnica Sp. z o.o. w Legnicy (1 fabryka: systemy wyciszające),
4. Faurecia Gorzów Sp. z o.o. w Gorzowie Wielkopolskim (1 fabryka – produkcja kokpitów i paneli drzwiowych).

W sumie w ośmiu działających w Polsce zakładach produkcyjnych Faurecii zatrudnionych jest ponad 5300 osób.

Pośród kadry naukowej Politechniki Lubelskiej w targach oraz podczas zwiedzania Faurecii uczestniczyli: dr inż. Anna Rudawska, dr inż. Hubert Dębski, dr inż. Jerzy Józwik, dr inż. Leszek Gardyński. Liczba uczestników wyjazdu wyniosła 56 osób.

Jerzy Józwik, Damian Momot

KOŁO NAUKOWE INŻYNIERII OCHRONY ŚRODOWISKA POLITECHNIKI LUBELSKIEJ

Rok akademicki 2006/2007 można uznać za udany, pełen sukcesów i osiągnięć, ale także ciężkiej pracy członków naszego Koła. 21.11.2006 r. już po raz czwarty odbyło się zorganizowane przez Koło Sympozjum Zastosowań Nowoczesnych Techniki w Inżynierii Ochrony Środowiska. Tematyka 14 wygłoszonych referatów dotyczyła najnowszych osiągnięć w inżynierii środowiska, np.: wdrażania Geograficznych Systemów Informacji do inwentaryzacji sieci kanalizacyjnych, modelowania procesów biodegradacji ścieków, nowoczesnych pomiarów gęstości strumienia ciepła czy zastosowania metody TDR do pomiaru wilgotności materiałów budowlanych. Sympozjum cieszyło się dużym zainteresowaniem ze strony słuchaczy, wśród zaproszonych gości na sali znaleźli się przedstawiciele władz uczelni. Teksty wygłoszonych referatów, prezentacje oraz zdjęcia z sympozjum można obejrzeć na stronie Wydziału Inżynierii Środowiska: <http://www.fenix.pol.lublin.pl/~webmaster/sympozja/>.

Kamil Spalibaka podczas wygłaszania referatu wyróżnionego na sympozjum AQUA 2007

W tym roku akademickim członkowie Koła już po raz drugi reprezentowali Politechnikę Lubelską na międzynarodowym konkursie wiedzy z zakresu wodociągów, kanalizacji i oczyszczania ścieków „Olimpiada inżynierska” na Uniwersytecie Technicznym w Rivnem, Ukraina, w dniach 16-20.04.2007 r. Członkowie Koła (Marta Korniluk, Agnieszka Jedut, Krzysztof Janeczko i Tomasz Borkowski) zdobyli drugie miejsce w etapie grupowym olimpiady oraz otrzymali wyróżnienie za udział w etapie indywidualnym i dyplomy od Rektora tamtejszej uczelni. Wygłosili następujące referaty:

- Borkowski T., Łagód G. – *Metody doboru spadków kanałów ściekowych w celu przeciwdziałania akumulacji osadów.*
- Janeczko K., Wróbel K., Łagód G. – *Geograficzne Systemy Informacji – wiadomości ogólne i przykłady zastosowań.*
- Jedut A., Sitko Z., Suchorab Z. – *Rola audytu w procesie ustawowego wspierania termomodernizacji budynków.*
- Korniluk M., Piotrowicz A., Łagód G. – *Możliwości i zastosowanie programu GPS-X do symulacji pracy oczyszczalni ścieków.*

Do tegorocznych osiągnięć można zaliczyć także udział w drugiej części projektu pod nazwą „Zrównoważona

Uczestnicy „Olimpiady Inżynierskiej” na tle budynku głównego Uniwersytetu Technicznego w Rivne na Ukrainie

Gospodarka Wodno-Ściekowa w Dziewinie”, której rezultatem jest publikacja: „Partycypacyjne Planowanie Gospodarki Wodno-Ściekowej w Dziewinie” oraz film o tym, jak powstała oczyszczalnia roślinna w Dziewinie. Marta Korniluk jest autorką jednego z rozdziałów tej publikacji, w którym szczegółowo opisała oczyszczalnie hydrofitowe, które powstaną jako efekt tego projektu.

Już po raz trzeci członkowie Koła brali udział w XXVII Międzynarodowym Sympozjum im. Bolesława Krzysztofia-ka AQUA 2007 – Problemy Inżynierii Środowiska, Płock (14-15.06.2007 r.), gdzie zostały wygłoszone następujące referaty:

- Cholewa T. – *Przygotowanie i priorytet ciepłej wody użytkowej w mieszkaniowych węzłach ciepłych*
- Jedut A., Sitko Z., Suchorab Z. – *Audyty energetyczne jako forma wspierania działań termomodernizacyjnych*
- Spalitabaka K., Wróbel K., Suchorab Z. – *Kalibracja metody pomiarowej TDR do wyznaczania wilgotności cegły ceramicznej pełnej*
- Wróbel K., Suchorab Z., Spalitabaka K.: *Możliwość pomiaru wilgotności cegły ceramicznej pełnej z zastosowaniem metody TDR.*

Kamil Spalitabaka otrzymał dyplom i nagrodę za 2. miejsce w konkursie na najlepszy referat. Teksty referatów zostały opublikowane w materiałach konferencyjnych.

Studenci z Koła mieli swój udział w IX edycji Szkoły Membranowej „Membrany i Techniki Membranowe w Ochronie Środowiska”, Pyskowice 6-9.05.2007 r. W tym roku organizatorem Szkoły była Politechnika Śląska w Gliwicach, a program szkoły obejmował wykłady oraz wizyty

w zakładach przemysłowych stosujących techniki membranowe w praktyce.

Dwie studentki z naszego Koła: Marta Korniluk oraz Agnieszka Jedut zajęły 1 i 2 miejsce w etapie uczelnianym konkursu na najlepszego studenta PRIMUS INTER PARES 2007 pod honorowym patronatem Prezydenta RP. Także w tym roku akademickim Marta Korniluk otrzymała Stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce.

Działalność Koła jest doceniana przez władze Politechniki Lubelskiej. Marta Korniluk oraz Agnieszka Jedut zostały wyróżnione listami gratulacyjnymi oraz dyplomami

Laureatki etapu uczelnianego konkursu na najlepszego studenta PRIMUS INTER PARES 2007 podczas uroczystej gali wręczenia dyplomów i nagród

za osiągnięcia naukowe i organizacyjne oraz wzorową reprezentację Wydziału Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej na konferencjach oraz wyjazdach zagranicznych, przyznawanymi przez Dziekana Wydziału Inżynierii Środowiska prof. dra hab. Lucjana Pawłowskiego w czasie Rady Wydziału dnia 14.06.2007 r. Ponadto Marta Korniluk została również wyróżniona przez Prorektora ds. Studenckich dra hab. inż. Andrzeja Wac-Włodarczyka, prof. PL.

Członkowie dbali o promocję i reklamę Koła, np. prezentując swoją aktualną działalność i osiągnięcia w czasie Juwenaliowego Dnia Wydziałowego 23.05.2007 r. Najnowszym projektem realizowanym przez Koło jest cykl wyjść terenowych do zakładów produkcyjnych na terenie miasta Lublina. Pierwszym odwiedzionym zakładem produkcyjnym były Browary Lubelskie PERŁA S.A., gdzie można było się zapoznać z procesem technologicznym produkcji piwa (22.03.2007 r.).

Marta Korniluk, Grzegorz Łagód

STUDENCKIE KOŁO NAUKOWE ELMECOL

Działające przy Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii studenckie Koło Elmecol zajmuje się zagadnieniami emisji elektromagnetycznej i akustycznej. 21.06.2007 r. zorganizowało prezentację z elementami szkolenia, dotyczącą technik pomiarowych wysokiej częstotliwości oraz pomiarów kompatybilności elektromagnetycznej. Spotkanie z przedstawicielem firmy ROHDE & SCHWARZ ÖSTERREICH GES. M.B.H było ukierunkowane na pomoc w modernizacji aparaturowej laboratorium EMC działającego w Instytucie, a zlokalizowanego w budynku ASPPECT. W spotkaniu wzięło udział kilkunastu studentów Wydziału Elektrotechniki i Informatyki, kilku członków Koła Elmecol oraz pracownicy Politechniki.

Renata Gałat

STUDENCKIE KOŁO NAUKOWE „MATERIAŁOZNAWSTWO ELEKTRYCZNE I TECHNIKA WYSOKICH NAPIĘĆ MELJON”

W Katedrze Urządzeń Elektrycznych i TWN Wydziału Elektrotechniki i Informatyki działa Koło Naukowe „Materiałoznawstwo Elektryczne i Technika Wysokich Napięć MELJON”, które skupia studentów III, IV i V roku studiów. Przewodniczącym Koła jest Mikołaj Kukawski, sekretarzem – Ireneusz Kuźmiuk, a opiekunem naukowym – dr hab. inż. Czesław Karwat, prof. PL. Działalność Koła skupia się głównie na zagadnieniach związanych z budową, badaniami i eksploatacją elektroenergetycznych urządzeń wysokiego napięcia.

27.04.2007 r. Koło zorganizowało II Sympozjum Naukowo-Techniczne „Nowa myśl w elektroenergetyce”. Jest to druga tego typu inicjatywa, a po niezwykle udanym zeszłorocznym spotkaniu, również tegoroczne należy zaliczyć do satysfakcjonujących. Wśród zaproszonych gości z Krakowa, Białegostoku, Łodzi, Warszawy oraz Lublina, znaleźli się zarówno studenci działających w różnych organizacjach studenckich, jak i doktoranci.

Prorektor ds. Studenckich Politechniki Lubelskiej prof. Andrzej Wac-Włodarczyk i opiekun naukowy Koła MELJON prof. Czesław Karwat

Zaznaczyć należy, iż podczas trwania Sympozjum, tak jak w roku poprzednim, zgromadzonych gości przywitał Prorektor ds. Studenckich dr hab. inż. Andrzej Wac-Włodarczyk, prof. PL, a w całości obrad uczestniczyli: zastępca dyrektora Instytutu Elektroenergetyki Politechniki Łódzkiej dr inż. Ryszard Pawełek oraz opiekun Koła Naukowego MELJON dr hab. inż. Czesław Karwat, prof. PL.

Uczestnicy Sympozjum (bez gości z Krakowa)

Całość Sympozjum została podzielona na 3 sesje. W pierwszej części referaty wygłosili przedstawiciele Politechniki Białostockiej oraz Lubelskiej. Dotyczyła ona zagadnień inżynierii wysokonapięciowej. W sesji drugiej zagadnienia związane z jakością energii elektrycznej przedstawili goście z Politechniki Łódzkiej. W sesji trzeciej doktoranci z Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie prezentowali zagadnienia dotyczące sieci i urządzeń elektroenergetycznych. Pomędzy poszczególnymi sesjami swoją najnowszą ofertę zaprezentowali przedstawiciele firm: Moeller Electric oraz Elektromontaż Lublin.

Przemysław Pachulski z firmy Moeller Electric przedstawił najnowsze osiągnięcia w dziedzinie automatyki przemysłowej

Izabella Betiuk, Tomasz Kołtunowicz

Wydział Mechaniczny

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Dr hab. inż. Henryk Komsta, prof. PL z Katedry Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki dnia 19.04.2007 r. otrzymał tytuł naukowy profesora nauk rolniczych. Szczegółowa informacja znajduje się na stronie 16.

*

Stopnie doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej budowa i eksploatacja maszyn uzyskali:

- **mgr inż. Magdalena Fijoł** – temat rozprawy: *Studium teoretyczno-eksperymentalne obróbki plastycznej w zakresie dużych odkształceń (SPD) w aspekcie kształtowania właściwości mechanicznych wybranych stopów aluminium*; promotor: dr hab. inż. Krzysztof Łukasik, prof. PL;
- **mgr inż. Maciej Zwierzchowski** – temat rozprawy: *Wpływ struktury i właściwości materiałów elementów układu rozrządu silnika ZS na charakterystykę zużycia*; promotor: prof. dr hab. inż. Andrzej Weroński;
- **mgr inż. Waldemar Samociuk** – temat rozprawy: *Prognozowanie stanu zgrzewania zachodzącego w wybranych materiałach sypkich*; promotor: prof. dr hab. inż. Stanisław Płaska;
- **mgr inż. Przemysław Filipek** – temat rozprawy: *Sterowanie wtryskiem benzyny w silniku o zapłonie iskrowym z wykorzystaniem sygnału jonizacji w komorze spalania*; promotor: prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker;
- **mgr inż. Krzysztof Olszewski** – temat rozprawy: *Badanie wpływu drgań grzybka zaworu homogenizującego na efekt homogenizacji*; promotor: prof. dr hab. inż. Henryk Komsta;
- **mgr inż. Barbara Sykut** – temat rozprawy: *Badanie wpływu wybranych parametrów na opory i energochłonność cięcia materiałów spożywczych*; promotor: prof. dr hab. inż. Marek Opielak.

*

Otwarte przewody doktorskie:

- **mgr inż. Tomasz Łukasik** – temat rozprawy: *Modelowanie wpływu interferencji aerodynamicznej na obciążenia śmigłowca*; promotor: prof. dr hab. inż. Kazimierz Szumański;
- **mgr inż. Artur Godula** – temat rozprawy: *Diagnozowanie szczelności komory spalania silnika o zapłonie iskrowym*; promotor: prof. dr hab. inż. Mirosław Wendeker.

WYDARZENIA

Rok akademicki 2006/2007 jest pierwszym rokiem, w którym prowadzono nabór na nowy kierunek studiów inżynieria materiałowa. Zgodnie z przewidywaniami, zawartymi we wniosku o utworzenie tego kierunku, maturzyści chętnie wybierali go jako kierunek kształcenia na Politechnice Lubelskiej. Aktualnie na pierwszym roku studiuje 37 osób. Głównie z myślą o nich, w Katedrze Inżynierii Materiałowej (sala 505A), utworzono bogato wyposażone Laboratorium Komputerowego Modelowania Struktur i Właściwości Materiałów.

Laboratorium Komputerowego Modelowania Struktur i Właściwości Materiałów w sali 505A

Laboratorium to będzie służyć nie tylko realizacji programu studiów podporządkowanego kształceniu inżynierów w dobie społeczeństwa informacyjnego. W czasie, gdy zajęcia w tej sali nie są prowadzone, studenci indywidualnie mogą korzystać ze sprzętu i oprogramowania. Oprogramowanie użytkowe jest przygotowane z myślą o wspieraniu procesu dydaktycznego z przedmiotów związanych głównie z inżynierią materiałową. Istnieje oczywiście możliwość korzystania z Internetu, a także baz danych ogólnie dostępnych dla społeczności akademickiej Wydziału Mechanicznego. Dla osób korzystających z własnych komputerów przenośnych istnieje możliwość podłączenia się do sieci drogą radiową (ramka 802.11b/g) po uprzednim zgłoszeniu numeru karty do administratora punktu dostępowego.

Kazimierz Drozd

*

Ukazał się nowy skrypt autorstwa prof. dra hab. Wiktora Taranenko, dra hab. inż. Antoniego Świcia, prof. PL, dra inż. Jarosława Zubrzyckiego oraz prof. dra hab. inż. Marka Opielaka pt. **METODYKA OPRACOWANIA PRAC INŻYNIERSKICH I MAGISTERSKICH**.

Książka jest przewodnikiem, który może być pomocny w trakcie opracowywania prac dyplomowych inżynierskich i magisterskich. Stanowi kompendium wiedzy nt. poprawnego formatu logicznego i graficznego wymienionych prac. Przytoczone w książce przykłady tematów prac, formularzy, spisów treści, układu graficznego stron tytułowych, tabel, wzorów matematycznych, rysunków i wykresów, spisu literatury i dokumentacji technologicznej zostały opracowane na podstawie obowiązujących norm i doświadczeń autorów książki. Część treści książki została zaczerpnięta z rzeczywistych prac dyplomowych absolwentów kierunku mechanika i budowa maszyn, specjalności informatyka w inżynierii produkcji, opracowanych pod kierunkiem autorów książki.

Tomasz Kusz

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

W marcu 2007 roku dr inż. Kazimierz Drozd, pracownik Katedry Inżynierii Materiałowej, uczestniczył w szkoleniu na temat "Advanced characterization techniques based on large scale facilities" w Anconie (Włochy), w Politechnic University of Marche. Przedmiotem szkolenia było między innymi określanie naprężeń własnych metodami dyfrakcji neutronów i promieni rentgenowskich uzyskiwanych w synchrotronach. Szkolenie zorganizowano dla członków międzynarodowej sieci naukowej doskonałości Network of Excellence. W ramach tej sieci realizowanych jest aktualnie kilka projektów badawczych, w obszarze pod wspólną nazwą Knowledge-based Multicomponent Materials for Durable and Safe Performance. Katedra Inżynierii Materiałowej Politechniki Lubelskiej jest członkiem rozszerzonej sieci External Research Network, która realizuje projekty z podobnego obszaru badawczego.

Kazimierz Drozd

*

29.03-05.04.2007 r. prof. Józef Jonak oraz dr inż. Paweł Drożdziel z Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn w ramach programu Socrates/Erasmus wygłosili wykłady na University of Žilina, Faculty of Mechanical Engineering, Žilina, Słowacja.

Prof. Józef Jonak wśród słowackich studentów

Tematy wykładów wygłoszonych przez prof. Józefa Jonaka to:

- *Operating diagnostics and monitoring issues of selected mining belt conveyers*
- *Identification of ripping tool types with the use of characteristic statistical parameters of time graphs.*

Tematy wykładów wygłoszonych przez dra inż. Pawła Drożdziela:

- *Some aspects of the vehicle and its engine operation*
- *The vehicle and its engine operation research*
- *The engine start-up process*
- *The start-up wear of cylinder liner*
- *Modeling of engine durability*
- *The new evaluation criterion of the vehicle transport system*
- *The problems of transport economical efficiently.*

Irmína Pater

*

W dniach 11-14.04.2007 r. prof. Józef Jonak oraz dr inż. Paweł Drożdziel, pracownicy Katedry Podstaw Konstrukcji Maszyn, uczestniczyli w VI Międzynarodowym Seminarium Degradacji Systemów Technicznych w Liptovskom Mikuláši na Słowacji, zorganizowanym przez University of Žilina, Sekcję Podstaw Eksploatacji Komitetu Budowy Maszyn PAN, Wydział Samochodów i Maszyn Roboczych Politechniki Warszawskiej, SDS Slovenská Dopravná Spoločnosť pri Slov. Akadémii Vied Žilina, Polskie Towarzystwo Diagnostyki Technicznej, Polskie Naukowo-Techniczne Towarzystwo Eksploatacyjne, Polskie Towarzystwo Tribologiczne.

Prof. Józef Jonak wygłosił referat pt.: *Numeryczna symulacja procesu pęknięcia materiałów warstwowych*. Dr inż. Paweł Drożdziel zaprezentował referat pt.: *The use of the start-up process analysis in the estimation of the technical state of diesel engine*.

Prof. Józef Jonak w czasie wygłaszania referatu

Irmína Pater

KONFERENCJE, SEMINARIA XII Profesorskie Warsztaty Naukowe „Przetwórstwo Tworzyw Polimerowych”

Pod takim przewodnim tytułem, już po raz dwunasty, w dniach 4-6.06.2007 r. w miejscowości Bachotek k. Brodnicy, odbyły się XII Profesorskie Warsztaty Naukowe, organizowane cyklicznie od 1980 roku.

Ich głównym organizatorem w tym roku był Instytut Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych „Metalchem” w Toruniu. Warsztatom przewodniczył dr hab. inż. Robert Sikora, prof. PL, który wygłosił referat otwierający obrady „Podstawy ogólne przetwórstwa”. Komitetowi naukowemu przewodniczył dr hab. inż. Marian Żenkiewicz, IPTS „Metalchem” Toruń, natomiast komitetem organizacyjnym kierował dr inż. Bogusław Królikowski, IPTS „Metalchem” Toruń.

Uczestnicy Warsztatów (dziewięciu profesorów i ośmiu doktorów habilitowanych, 29 doktorów oraz 15 magistrów – łącznie 61 osób) reprezentowali większość ośrodków naukowych kraju, tj. Politechnikę: Częstochowską, Koszalińską, Lubelską, Łódzką, Poznańską, Szczecińską, Śląską, Wrocławską, a także Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy, Uniwersytet Mikołaja Kopernika w Toruniu, Uniwersytet Technologiczno-Przyrodniczy w Bydgoszczy, Instytut Przemysłu Gumowego Piastów, Instytut Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych „Metalchem” w Toruniu z oddziałami w Gliwicach oraz Jasle, Instytut Chemii Przemysłowej

w Warszawie, Instytut Barwników i Produktów Organicznych w Zgierzu. W Warsztatach wzięli również udział redaktorzy naczelni czasopism: „Polimery” oraz „Przemysł Chemiczny”, a także przedstawiciele przemysłu: PKN Orlen Płock, Anwil Włocławek, Zakłady Tworzyw i Farb Sp. z o.o. Złoty Stok, „A. Marciniak Nowe Technologie” Nowa Iwiczna.

Warsztaty poświęcone były szeroko pojętej problematyce przetwórstwa tworzyw polimerowych. Główną intencją i założeniem organizatorów było doskonalenie metodologii przetwórstwa tworzyw polimerowych, kształtowanie osobowości działających w tej dziedzinie twórców, wskazywanie obszarów rozwoju, kierunków integracyjnych oraz aspektów ekologicznych przetwórstwa tworzyw polimerowych, rozwój i metodyka rozpraw doktorskich oraz habilitacyjnych, a także wymiana poglądów na bieżące i wiodące problemy gospodarcze związane z przetwórstwem tworzyw polimerowych.

Obrady

Szczegółowy zakres tematyczny warsztatów obejmował:

- podstawy przetwórstwa tworzyw polimerowych,
- nowe tworzywa polimerowe, napełniacze i środki pomocnicze oraz ich zastosowania,
- rozwój maszyn, narzędzi i oprzyrządowania technologicznego przetwórstwa,
- problemy teoretyczne i aplikacyjne nowych technologii wtórnego wykorzystania tworzyw,
- metodologia inżynierii przetwórstwa,
- uzupełnienie wiedzy o nowe i dotąd nieznanne lub mało rozpoznane zagadnienia,
- jakość, efektywność i ekologiczność działań w przetwórstwie,
- zapoznanie się z rozprawami doktorskimi oraz habilitacyjnymi obronionymi w ostatnich latach,
- edukacja na studiach inżynierskich, magisterskich, podyplomowych i doktoranckich,
- projekty naukowo-badawcze i inne oraz wydawnictwa naukowo-techniczne.

Ze względu na dużą liczbę zgłoszonych referatów (46), do wygłoszenia w ramach trzech sesji w trzech kolejnych dniach zostały zakwalifikowane tylko najciekawsze z nich (18). Referaty plenarne wzbudziły duże zainteresowanie uczestników Warsztatów, wywołując niekiedy żywą dyskusję, która jednak przebiegała w duchu wzajemnego zrozumienia i sprowadzała się do koleżeńskich podpowiedzi, podsumowań i ustaleń metodycznych.

Rozwojowi maszyn, narzędzi i oprzyrządowania technologicznego przetwórstwa poświęcono 8 referatów, natomiast badaniom procesu wytłaczania 7. Nowe tworzywa opisano w 3 opracowaniach, tworzywa biodegradowalne w 2, natomiast modyfikowanie tworzyw było tematem 4 prac. Kompozytom oraz nanokompozytom poświęcono odpowiednio 3 oraz 2 referaty. Badania właściwości tworzyw były przedmiotem 4 doniesień, taka sama liczba referatów dotyczyła metod numerycznych – symulacji i modelowania. W dwóch omówiono badania starzenia tworzyw, a kolejne dwa związane były z rozdrabnianiem tworzyw. Były też referaty dotyczące: podstaw przetwórstwa, odmian wtryskiwania, pokryć z polimerów przewodzących, membran filtracyjnych z tworzyw oraz relacji nauka-przemysł.

Referat otwierający Warsztaty wygłoszony przez przewodniczącą prof. Roberta Sikorę

Zgłoszone referaty zostały wydane w formie specjalnego czerwcowego numeru 2007 r. Zeszytów Naukowych Instytutu Przetwórstwa Tworzyw Sztucznych „Metalchem” w Toruniu. Z Politechniki Lubelskiej przygotowano 9 referatów, głównie przez pracowników Katedry Procesów Polimerowych, są to:

- **Garbacz Tomasz, Tor Aneta:** Proces kalibracji i konstrukcje kalibratorów wytłaczarskich;
- **Rudawska Anna:** Swobodna energia powierzchniowa kompozytów szklano-epoksydowych;
- **Samujło Bronisław:** Wytłaczanie polietylenu napełnionego wodorotlenkiem glinu;
- **Sasimowski Emil:** Polowny wzrost pęknięć w kompozycie przetwarzanym metodą wtryskiwania;
- **Sikora J. Wojciech:** Budowa i działanie wytłaczarskich urządzeń filtracyjnych;
- **Jachowicz Tomasz, Krzyżak Aneta:** Wtryskarki specjalne;
- **Klepka Tomasz:** Analiza kontaktu mechanicznego wytłaczanych elementów polimerowych metodami numerycznymi;
- **Kowalska Beata:** Zmiana objętości właściwej polipropylenu w warunkach procesu wtryskiwania;
- **Krzyżak Aneta, Jachowicz Tomasz:** Badania przetwarzalności za pomocą formy z gniazdem spiralnym.

Honorowym gościem Warsztatów był Rektor Politechniki Lubelskiej prof. Józef Kuczmaszewski.

Ze względu na to, że Warsztaty odbywały się w Ośrodku Szkoleniowo-Wypoczynkowym Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Bachotku k. Brodnicy, oprócz referatów, wystąpień i dyskusji w ich programie nie mogło zabraknąć również atrakcji turystycznych. Zorganizowano spotkanie przy ognisku oraz spływ kajakowy rzeką Drwęca, w czasie którego uczestnicy warsztatów mogli podziwiać malownicze krajobrazy Pojezierza Brodnickiego.

Spotkanie przy ognisku

Należy podkreślić, że obradom oprócz słonecznej pogody towarzyszyła wspaniała atmosfera, sprzyjająca nawiązywaniu i rozwijaniu kontaktów między przedstawicielami poszczególnych ośrodków naukowych.

Podczas obrad ustalono, że kolejne Warsztaty odbędą się w Lublinie. Już dzisiaj, w imieniu organizujących je pracowników naszej Katedry, serdecznie zachęcam do uczestnictwa.

Emil Sasimowski

Międzynarodowa Naukowo-Techniczna Konferencja Studentów, Doktorantów i Młodych Pracowników Nauki „Nowoczesne kierunki rozwoju budowy maszyn, przyrządów i transportu”.

Konferencja odbyła się 14-18.05.2007 r. w Narodowym Uniwersytecie Technicznym w Sewastopolu na Krymie (Ukraina). Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych

Politechniki Lubelskiej reprezentowali: prof. Wiktor Taranenko (członek Komitetu Programowego Konferencji), mgr inż. Jakub Szabelski oraz studenci z funkcjonującego przy Instytucie Koła Naukowego Komputerowego Wspomagania Wytwarzania CAD/CAM „Informatyk” (na zdjęciu z lewej, w tle „zawieszony” na pionowej skale nad morzem pałacyk Jaskółcze Gniazdo).

Zaprezentowano pięć referatów, bardzo dobrze przyjętych zarówno przez kadrę naukową, jak i uczestniczących w Konferencji studentów, które zostały uhonorowane okolicznościowymi dyplomami. Referaty są wydane w formie książkowej.

Tomasz Kusz

VIII Międzynarodowa Konferencja Naukowo-Techniczna „Technologiczne Systemy Informacyjne w Inżynierii Produkcji i Kształceniu Technicznym”

Konferencja odbyła się 31.05-1.06.2007 r. w Kazimierzu Dolnym n. Wisłą. Jej organizatorami byli: Lubelskie Towarzystwo Naukowe IV Wydział Nauk Technicznych, Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych, Narodowy Uniwersytet Techniczny w Sewastopolu, Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Mechaników Polskich – Oddział w Lublinie oraz Katedra Organizacji Przedsiębiorstwa Politechniki Lubelskiej.

Uczestnicy Konferencji podczas wycieczki po Kazimierzu

Konferencja organizowana jest cyklicznie od 1998 roku. Głównym organizatorem był zawsze Instytut Technologicznych Systemów Informacyjnych, a przewodniczącym Komitetu Naukowego prof. Antoni Świąć.

Celem Konferencji jest prezentacja wyników nowych badań i wymiana doświadczeń ośrodków krajowych i zagranicznych.

W skład Komitetu Naukowego wchodzi wybitni naukowcy z wielu krajowych i zagranicznych (Rosja, Ukraina,

Białoruś, Serbia, Słowacja, Armenia, Rumunia, Francja, Meksyk) ośrodków naukowych.

W Konferencji uczestniczyło 51 osób z polskich ośrodków naukowych oraz 13 gości z zagranicy.

Tematyka Konferencji obejmowała:

- technologiczne systemy informacyjne w procesach produkcyjnych;
- projektowanie i automatyzacja procesów produkcyjnych;
- komputerowo zintegrowane systemy wytwarzania (CIM);
- systemy eksperckie i symulacja procesów produkcyjnych;
- współdziałanie elementów maszyn i maszyn w systemach technologicznych;
- zastosowanie metod sztucznej inteligencji w przemyśle;
- postęp w technologii maszyn;
- komputerowe wspomaganie projektowania konstrukcji;
- inżynieria materiałowa, nowoczesne materiały i technologie;
- budowa, eksploatacja, badania pojazdów samochodowych i silników spalinowych;
- ochrona środowiska a rozwój techniki;
- automatyzacja i sterowanie jakością.

Obrady

Uczestnicy zapoznali się z aktualnymi kierunkami badań i wynikami prac kolegów z innych ośrodków naukowych, które dotyczyły m.in. następujących problemów:

- analizy wpływu składu fazowego oraz ziarnistości stopu kobaltu poddanego obróbce cieplnej na jego właściwości magnetyczne;
- badania procesów wytwarzania precyzyjnych wałów o małej sztywności z zastosowaniem do sterowania klasycznych modeli matematycznych i metodologii zbiorów rozmytych;
- procesu projektowania i produkcji uzwojeń stojanów generatorów;
- zwiększenia niezawodności układów elektrycznych;
- symulacji procesów tribologicznych w procesie tarcia suchego z wykorzystaniem modułu symulacyjnego programu I-DEAS Master Series;

- przykładowego układu gromadzenia danych w procesie badań zakładowych połączeń klejowych;
- systemu sterowania i kontroli pracy układu obciążeń statycznych zrywarki laboratoryjnej;
- kompleksowego rozwiązania zagadnienia sterowania dokładnością kształtowania części o małej sztywności;
- wykorzystania metod sztucznej inteligencji w procesie sterowania transportem wewnętrznym;
- wpływu zaburzeń opływu śmigłowca wynikający z wypadkowego oddziaływania generatorów zakłóceń opływu na obciążenia, dynamikę ruchu i parametry użytkowe;
- charakterystyki systemu identyfikacji radiowej (RFID) w aspekcie możliwości i rezultatów jej zastosowania w zarządzaniu łańcuchem dostaw (SCM);
- modelu procesu przezbrajania wielozadaniowych obrabiarek NC w elastycznym procesie produkcyjnym;
- systemu zarządzania i monitorowania produkcji Cyber Production Center;
- systemu sterowania Mazatrol Matrix i program Camware do programowania obrabiarek CNC;
- zagadnienia adhezji światłoutwardzalnych materiałów kompozytowych do szkliwa;
- badania powłok zol-żel SiO₂ i SiO₂-TiO₂ na stopie tytanu Ti6Al4V ELI;
- zagadnienie modernizacji bloku sterowania chłodniczych sprężarek amoniakowych.

Artykuły zaprezentowane na VIII Międzynarodowej Konferencji Naukowo-Technicznej „Technologiczne systemy informacyjne w inżynierii produkcji i kształceniu technicznym” opublikowano w zeszycie „Przeglądu Mechanicznego.”

Tomasz Kusz

Wydział Elektrotechniki i Informatyki

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Stopnie naukowe doktora uzyskali:

- **mgr inż. Paweł Komada** – (11.04.2007r.), adiunkt w Katedrze Elektroniki Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL; temat rozprawy: *Optoelektroniczna metoda detekcji tlenku węgla w mieszaninie gazów*; promotor: dr hab. inż. Waldemar Wójcik, prof. PL;
- **mgr inż. Janusz Kozak** – (11.04.2007r.), pracownik Instytutu Elektrotechniki w Warszawie; temat rozprawy: *Analiza skuteczności działania nadprzewodnikowych ograniczników prądu typu indukcyjnego z rdzeniem bezjarzmowym*; promotor: prof. dr hab. inż. Tadeusz Janowski;
- **mgr inż. Edyta Łukasik** – (02.03.2007r.), adiunkt w Instytucie Informatyki Wydziału Elektrotechniki i Informatyki PL; obrona odbyła się na Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie; temat rozprawy: *Iteracyjne metody dla osobliwych nieliniowych układów równań*; promotor: dr hab. Stanisław Grzegórski, prof. PL.

*

Otwarte przewody doktorskie:

- **mgr inż. Michał Augustyniak** – student studiów doktorskich na WEiI; temat rozprawy: *Identyfikacja wybranych elementów układu napędowego metodami modelowania matematycznego*; promotor: dr hab. inż. Wojciech Jarzyna, prof. PL;
- **mgr inż. Ernest Gnapowski** – student studiów doktorskich na WEiI; temat rozprawy: *Wpływ konstrukcji elektrod i rodzaju dielektryka na efektywność generacji plazmy w reaktorach z wyładowaniami barierowymi*; promotor: dr hab. inż. Henryka Danuta Stryczewska, prof. PL;
- **mgr inż. Krzysztof Kolano** – asystent w Katedrze Napędów Elektrycznych WEiI; temat rozprawy: *Sterowanie układów napędowych dźwigów osobowych z silnikiem indukcyjnym*; promotor: dr hab. inż. Wojciech Jarzyna, prof. PL;
- **mgr inż. Tomasz Kołtunowicz** – asystent w Katedrze Urządzeń Elektrycznych i TWN WEiI; temat rozprawy: *Badania wpływu procesów technologicznych na właściwości elektryczne nanostruktur wytwarzanych technikami jonowymi*; promotor: dr hab. Paweł Żukowski, prof. PL;
- **mgr inż. Grzegorz Kozieł** – asystent w Instytucie Informatyki WEiI; temat rozprawy: *Wykorzystanie teorii filtrów w steganografii sygnałów dźwiękowych*; promotor: prof. dr hab. inż. Volodymyr Harbarchuk;
- **mgr inż. Michał Miłkowski** – asystent na Politechnice Poznańskiej; temat rozprawy: *Sieci bayesowskie jako narzędzie wspomagania decyzji w zakresie elektroenergetyki opartej na odnawialnych źródłach energii*; promotor: dr hab. Henryk Kaproń, prof. PL;

- **mgr inż. Bogusław Oleksiejuk** – asystent w Instytucie Informatyki WEiI; temat rozprawy: *Zastosowanie zmodyfikowanej metody Brojdena w Metodzie Różnic Skończonych do rozwiązywania zagadnień pola elektromagnetycznego*; promotor: dr hab. inż. Andrzej Rafalski, prof. PL;
- **mgr inż. Maciej Pańczyk** – pracownik Instytutu Informatyki WEiI; temat rozprawy: *Elementy nieskończone w Metodzie Elementów Brzegowych*; promotor: prof. dr hab. inż. Jan Sikora (Politechnika Warszawska);
- **mgr Piotr Próchniak** – starszy referent techniczny Katedry Elektrochemii WEiI; temat rozprawy: *Analiza możliwości zastosowania nowych materiałów węglowych do wytwarzania kondensatorów elektrochemicznych*; promotor: dr hab. Marek Kosmowski, prof. PL;
- **mgr inż. Leszek Szczepaniak** – asystent w Katedrze Automatyki i Metrologii WEiI; temat rozprawy: *Oceńna przydatności impulsowej jonizacji gazu do pomiaru wysokiej próżni*; promotor: dr hab. inż. Jarosław Sikora, prof. PL;
- **mgr inż. Wojciech Żmudziński** – asystent w Wyższej Szkole Zawodowej w Lesznie; temat rozprawy: *Analiza metod obliczania parametrów plazmy łukowej w dyszach palników plazmowych*; promotor: prof. zw. dr hab. inż. Czesław Królikowski (WSZ w Lesznie).

Alicja Kwiatkowska

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA Pracownicy Politechniki Lubelskiej w CERN

W dniach 25.03 – 1.04.2007 r. grupa pracowników Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Lubelskiej (prof. Tadeusz Janowski, prof. Henryka D. Stryczewska i dr Paweł Surdacki) oraz Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych IEL w Warszawie (doc. Sławomir Kozak i mgr Beata Kondratowicz-Kucewicz) przebywała w Europejskim Ośrodku Badań Jądrowych CERN w Genewie.

CERN to największy na świecie ośrodek badawczy fizyki cząstek elementarnych. Założona w 1954 roku placówka mieści się u podnóża gór Jura na granicy Francji i Szwajcarii, na północny zachód od Genewy. Zatrudnieni w niej naukowcy i inżynierowie z 80 krajów zajmują się budową i wykorzystaniem sześciu akceleratorów cząstek, które należą do największych przyrządów badawczych, jakie kiedykolwiek zbudowano. W urządzeniach tych cząstki elementarne są przyspieszane w celu nadania im olbrzymiej energii, a następnie zderzane ze sobą, dzięki czemu można za pomocą detektorów obserwować nowo powstałe cząstki, oddziaływania między cząstkami, ich właściwości i inne zjawiska, których zbadanie pozwoli na sformułowanie odpowiedzi na najbardziej podstawowe pytania dotyczące przyrody: Co to jest materia? Skąd się bierze? W jaki sposób tworzy ona tak skomplikowane obiekty, jak gwiazdy, planety i istoty ludzkie?

Pracownicy Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii PL oraz Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych IEL w Warszawie w obiektach Europejskiego Ośrodka Badań Jądrowych CERN w Genewie

W ramach pobytu w CERN-ie zapoznano się z technologiami i budową stanowisk i eksperymentów w tunelu akceleratora (dł. Tunelu 27 km na głębokości ok. 100 m) i budynkach CERN-u.

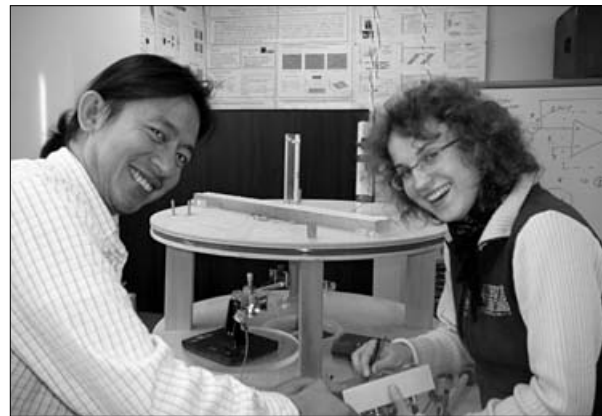
Dominującą częścią zbudowanych urządzeń są elektromagnesy nadprzewodnikowe (ok. 2000 elektromagnesów o długości 15 m), które generują silne pola magnetyczne. Szczególną uwagę poświęcono stanowiskom do testów elektromagnesów nadprzewodnikowych SM18 oraz montażu elektromagnesów nadprzewodnikowych SMA18, przy których od dwóch lat pracują pracownicy Lubelskiej Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych IEL w Warszawie: dr Janusz Kozak oraz mgr Grzegorz Wojtasiewicz. Janusz Kozak przez dwa lata pracował w CERN w departamencie AT MTM TF (Accelerator Technology, Magnet Test & Measurements Test Facility), gdzie zajmował się analizą danych z testów mocy głównych elektromagnesów nadprzewodnikowych dla LHC (Large Hadron Collider) dipoli, quadropoli, quadropoli specjalnych oraz elektromagnesów korekcyjnych, a także pracy zabezpieczeń uzwojeń nadprzewodnikowych Quench Heater oraz „zimnych diod”. Grzegorz Wojtasiewicz, który dołączył do zespołu kierowanego przez dra Andrzeja Siemko rok później, zajmował się pomiarami elektrycznymi elektromagnesów nadprzewodnikowych oraz analizą danych z testów mocy dipoli. Brał również udział w pomiarach

lokalizacji uszkodzeń obwodów diagnostycznych elektromagnesów nadprzewodnikowych.

Renata Gałat

Staż w Uniwersytecie Kanazawa w Japonii

W kwietniu 2007 r. Agnieszka Łękawa, studentka IV roku Wydziału Elektrotechniki i Informatyki, studiująca według indywidualnego programu studiów pod kierunkiem prof. Henryki D. Stryczewskiej rozpoczęła półroczny staż badawczy w Uniwersytecie Kanazawa w Japonii. Jej opiekunem naukowym w Japonii jest profesor Sotoshi Yamada, Kierownik Laboratorium Biomagnetyzmu i Zastosowań (Division of Biological Measurement and Applications) w Instytucie Technologii Przyrodniczych i Środowiskowych (Institute of Nature and Environmental Technology).

Agnieszka Łękawa w Laboratorium Instytutu Technologii Przyrodniczych i Środowiskowych na Uniwersytecie Kanazawa

Agnieszka Łękawa bierze udział w bardzo ciekawych i o dużym znaczeniu aplikacyjnym badaniach z zakresu bioelektromagnetyzmu. Obejmują one zastosowania czujników typu SVGMR (z ang. spin valve giant magnetoresistance), za pomocą których mierzony jest rozkład pola magnetycznego wytwarzanego przez prądy czynnościowe nerwów.

Prowadzone są również badania dotyczące leczenia nowotworów za pomocą hipertermii opartej o podgrzewanie indukcyjne w zewnętrznym, jednorodnym, przemiennym polu magnetycznym płynu o właściwościach magnetycznych, Dextran Magnetite, wstrzykniętego do komórek rakowych. Pole magnetyczne wytwarzane jest przez cewkę Helmholtza o dwóch potrójnych uzwojeniach. Aktualnie badane jest stężenie płynu wstrzykniętego do modelu komórek rakowych, którego dokładne określenie jest konieczne, by można było przeprowadzać terapię w sposób kontrolowany.

Henryka D. Stryczewska

KONFERENCJE, SEMINARIA

Seminarium i Warsztaty Naukowe „Zastosowania Nadprzewodników ZN-8”, 17-20.06.2007 r.

Miejscem spotkania było Centrum Szkoleniowo-Wypoczynkowe „Energetyk” w Nałęczowie, a organizatorami: Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii PL wraz z Centrum Doskonałości ASPPECT oraz Oddział Lubelski PTETiS i Wydział IV Nauk Technicznych Lubelskiego Towarzystwa Naukowego. W pracach Komitetu Organizacyjnego

Uczestnicy Seminarium ZN-8 przed CSW Energetyk

brali udział: prof. Tadeusz Janowski (przewodniczący), dr inż. Paweł Surdacki i mgr Renata Gałat.

W skład Komitetu Naukowego weszli profesorowie: Tadeusz Janowski (Politechnika Lubelska), Bartłomiej Głowacki (University of Cambridge, UK), Antoni Cieśla (AGH, Kraków), Bennie Ten Haken (Delft Univ. of Technology, Holandia), Gordon Donaldson (University of Strathclyde, Glasgow), Jan Sykulski (University of Southampton), Jan Leszczyński (Politechnika Łódzka), Bolesław Mazurek (Instytut Elektrotechniki, Politechnika Wrocławska), Risto Mikkonen (Tampere University of Technology, Finlandia), Andrzej Morawski (Instytut Wysokich Ciśnień PAN „Unipress”), Ryszard Pałka (Politechnika Szczecińska), Andrzej Siemko (CERN, Geneva), Jacek Sosnowski (Instytut Elektrotechniki, Warszawa), Henryka D. Stryczewska (Politechnika Lubelska), Bronisław Susła (Politechnika Poznańska), Andrzej Wac-Włodarczyk (Politechnika Lubelska), Kazimierz Zakrzewski (Politechnika Łódzka) oraz Andrzej Zaleski i Marian Ciszek (Instytut Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych, Wrocław).

W sesjach seminarium i warsztatów referaty wygłosili naukowcy z Politechniki Łódzkiej, Poznańskiej, Śląskiej, Wrocławskiej, Akademii Górniczo-Hutniczej, Instytutu Elektrotechniki w Warszawie, Instytutu Wysokich Ciśnień PAN „Unipress” w Warszawie, Instytutu Niskich Temperatur i Badań Strukturalnych we Wrocławiu, Międzynarodowego Laboratorium Silnych Pól Magnetycznych i Niskich Temperatur we Wrocławiu, a także pracownicy Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii Politechniki Lubelskiej oraz Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych IEL w Lublinie.

Podczas czterech sesji seminarium, w których wzięło udział 37 osób, zaprezentowano 21 referatów naukowych. Sesja pierwsza dotyczyła m.in. zagadnień właściwości nadprzewodników wysokotemperaturowych YBCO i metod zwiększania ich prądu krytycznego, badań nadprzewodników z wykorzystaniem metod mikroskopii skaningowej i emisji akustycznej oraz oddziaływania na nich magnesów trwałych.

Druga sesja poświęcona była głównie nowym metodom wytwarzania i poprawy parametrów krytycznych proszków i drutów z dwuborku magnezu, którego właściwość nadprzewodzenia odkryto zaledwie kilka lat temu. Trzecia sesja dotyczyła badań wybranych zastosowań nadprzewodników silnoprądowych w transformatorze, separatorze magnetycznym i do biostymulacji nasion silnym polem magnetycznym, zaś nadprzewodników słaboprądowych – w czujniku opartym na nadprzewodnikowym interferometrze kwantowym wykorzystanym w metrologii jako kriogeniczny komparator rezystancji. W czwartej sesji seminarium zaprezentowano różne podejścia do modelowania właściwości oraz pomiaru i obliczania strat energetycznych silnoprądowych materiałów, jak i taśm wykonanych z nadprzewodników wysokotemperaturowych YBCO i BSCCO.

W części warsztatowej spotkania dodatkowo wzięło udział, oprócz uczestników seminarium, 11 dyplomantów Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii PL, wykonujących prace magisterskie z zakresu zastosowań nadprzewodnictwa oraz członków Koła Naukowego „Sonda”, specjalizujących się w powyższej problematyce. W tegorocznych warsztatach wysłuchali oni wykładów i referatów przygotowanych głównie przez członków zespołu badawczego Centrum Doskonałości Zastosowań Technologii Nadprzewodnikowych i Plazmowych w Energetyce ASPPECT, kierowanego przez prof. Tadeusza Janowskiego oraz prof. Henrykę D. Stryczewską. Zespół badawczy składa się z pracowników Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii PL oraz Pracowni Technologii Nadprzewodnikowych Instytutu Elektrotechniki w Warszawie.

Obrazy

Pierwszą sesję warsztatów naukowych otworzył wykład prof. Bartłomieja Głowackiego z Interdyscyplinarnego Centrum Badawczego Nadprzewodnictwa Uniwersytetu w Cambridge (Wielka Brytania). Podczas wykładu przedstawione zostały korzyści wykorzystania przewodu z nadprzewodnikowego dwuborku magnezu do budowy cewek nowego typu reaktora termojądrowego. Koncepcja reaktora, stanowiąca modyfikację rozpoczętego już długofalowego projektu ITER, polega na produkcji wodoru – przyszłościowego paliwa, jak i kriogenicznego płynu chłodzącego elementy nadprzewodnikowe, równocześnie z wytwarzaniem energii elektrycznej.

W dwóch następnych referatach, zaprezentowanych przez naukowców z Centrum ASPPECT, którzy niedawno zakończyli kontrakty badawcze (dwuletni i roczny) w Europejskim Centrum Badań Jądrowych CERN w Genewie, przedstawiono prace konstrukcyjne nad zastosowaniem nadprzewodników w eksperymentach fizyki cząstek elementarnych, jak też opisano prowadzone przez nich testy elektromagnesów nadprzewodnikowych. Przygotowywane eksperymenty będą bazować na mającym 27 km obwodu akceleratorze cząstek elementarnych LHC (Large Hadron Collider), którego ostatni etap montażu przed pierwszym uruchomieniem jest obecnie na ukończeniu.

W kolejnych referatach pierwszej sesji warsztatów naukowych zaprezentowano zagadnienia modelowania numerycznego silnoprądowych elementów nadprzewodnikowych i ich stabilności w urządzeniach energetycznych. Większość referatów drugiej sesji dotyczyła różnych aspektów badań nadprzewodnikowych ograniczników prądu zwarcia, w tym: analizy schematów zastępczych ograniczników, kryteriów doboru materiałów nadprzewodnikowych, ograniczeń w budowie ograniczników na duże prądy zwarcia oraz analizy ich kosztów materiałowych. Tematykę silnoprądowych urządzeń nadprzewodnikowych dopełnił referat opisujący zbudowany w ramach projektu badawczego IPEE PL elektromagnes z uzwojeniem Bi-2223 przeznaczony do konstruowanego modelu nadprzewodnikowego magnetycznego zasobnika energii.

Podczas seminarium i warsztatów „ZN-8” odbywały się pokazy fragmentów profesjonalnego filmu o nadprzewodnictwie i jego zastosowaniach, nakręcanego w ciągu ostatnich trzech lat przez prof. B. Głowackiego z Uniwersytetu w Cambridge we wszystkich wiodących ośrodkach światowych, zajmujących się tą tematyką, w tym również w lubelskim Centrum Doskonałości ASPPECT. Towarzystwo im konsultacje merytoryczne i metodyczne, dzięki którym film planowany do rozpowszechnienia na całym świecie będzie niezwykle atrakcyjnym i cennym wprowadzeniem studentów i młodych naukowców w problematykę nadprzewodnictwa i jego zastosowań.

W programie towarzyszącym sesjom naukowym znalazła się wycieczka do Janowca i Kazimierza. Uczestnicy zwiedzili późnorennesansowy zamek Tarłów, Firlejów i Lubomirskich w Janowcu, dwór rodziny Zembruskich z XVIII wieku przeniesiony z Moniak k. Urzędowa oraz XIX-wieczny spichlerz i stodołę z wystawą etnograficzną, zawierającą dawne sprzęty gospodarcze, rybackie i rolnicze. Po zejściu ze stromej skarpy zamkowej uczestnicy przeszli do przystani, skąd wyruszyli na rejs statkiem po Wiśle, obfitujący malowniczymi widokami. Po dotarciu do Kazimierza Dolnego mieli możliwość poznać uroki tego renesansowego miasteczka. Seminarium i Warsztaty „ZN-8” zakończyły się wieczornym piknikiem i ogniskiem, umożliwiającym zacieśnienie kontaktów pomiędzy uczestnikami spotkania.

Uczestnicy seminarium i warsztatów naukowych otrzymali w ramach materiałów konferencyjnych zbiór 23 pełnych tekstów referatów z poprzedniego VII Seminarium i Warsztatów Naukowych „ZN-7”, które odbyło się w czerwcu 2006 r. w Kazimierzu Dolnym oraz zbiór streszczeń 30 referatów i wykładów ogłoszonych na obecnym spotkaniu. Pełne

wersje przedstawionych prac ukażą się w przygotowywanych do druku materiałach pokonferencyjnych, zaś wybrane przez Komitet Naukowy prace zostaną skierowane do publikacji w „Przeglądzie Elektrotechnicznym”.

Paweł Surdacki

WSPÓŁPRACA Z PRZEMYSŁEM I PROGRAMY BADAWCZE

Projekt TEMPUS w Instytucie Informatyki

Wydział Elektrotechniki i Informatyki był w latach 90. zeszłego wieku beneficjentem projektów edukacyjnych TEMPUS. Unia Europejska wspomagała nas w restrukturyzacji programów nauczania, edukowała wykładowców oraz wyposażała laboratoria w sprzęt i oprogramowanie. Teraz jako członkowie Unii nie możemy być beneficjentami, ale realizatorami tego typu programów.

Instytut Informatyki WEiI Politechniki Lubelskiej uczestniczy jako partner w 3-letnim projekcie TEMPUS (CD_JEP-26235-2005), którego celem jest wdrożenie studiów wyższych II stopnia na kierunku informatyka jako dodatkowego wykształcenia na Kirgiskim Państwowym Uniwersytecie w Bishkeku, stolicy Kirgistanu. W skład konsorcjum realizującego projekt wchodzi, oprócz beneficjenta (tj. Kirgiskiego Państwowego Uniwersytetu w Bishkeku) i instytucji wiodącej (Uniwersytet Pierre Mendes w Grenoble), również następujące uczelnie: Uniwersytet w Alicante (Hiszpania), Uniwersytet w Genui (Włochy) oraz Politechnika Lubelska.

Mgr inż. Tomasz Szymczyk, pracownik Instytutu Informatyki PL z pracownikami naukowo-dydaktycznymi z Kirgistanu podczas zajęć

Istotą projektu jest uruchomienie nowych studiów informatycznych, a także zmiana sposobów nauczania informatyki na uniwersytecie w Bishkeku, wprowadzenie nowych treści w proces dydaktyczny, przygotowanie kadr z Kirgistanu oraz opracowanie materiałów dydaktycznych.

Projekt rozpoczął się we wrześniu 2006 roku. W trakcie pierwszego roku przygotowany został ramowy program nauczania informatyki jako drugiego zawodu i uzgodniony z ministerstwem edukacji Kirgistanu.

Pierwszy nabór studentów zaplanowany pierwotnie na rok akademicki 2008/2009 został przez stronę kirgiską przyśpieszony – studia mają się rozpocząć w październiku 2007.

W konsekwencji prace związane z przygotowaniem kadr zostały przyspieszone – rozpoczną się one już w tym roku. Jednocześnie powstają szczegółowe programy nauczania, materiały dydaktyczne oraz przygotowana jest baza techniczna (zakupy sprzętowe dla Kirgiskiego Państwowego Uniwersytetu w Bishkeku).

W roku akademickim 2006/2007 został opracowany i ustabilizowany ramowy program nauczania. Obejmuje on większość przedmiotów, które można znaleźć w typowym programie studiów na kierunku informatyka. Całość obejmuje blisko 1300 godz. zajęć, w tym blisko 60% zajęć praktycznych – laboratoryjnych. Poza tym program studiów obejmuje 4-miesięczną praktykę zawodową (około 640 godzin) w organizacjach związanych z technologią informatyczną.

Jednym z istotnych elementów edukacji jest zespołowy, dwusemestralny projekt programistyczny, realizowany w trakcie 3 i 4 semestru.

Projekt TEMPUS przewiduje dwutygodniowe staże wykładowców z Kirgistanu w Polsce i innych krajach partnerskich oraz wykłady w Bishkeku. W czerwcu 2007 roku na takim stażu w Instytucie Informatyki przebywało dwóch pracowników naukowo-dydaktycznych z Kirgistanu.

Marek Miłoś

Projekty badawcze realizowane w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii

W ostatnim 32. konkursie na projekty badawcze Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, pracownicy Instytutu uzyskali finansowanie dwóch projektów badawczych: promotorskiego i własnego.

Mgr inż. Grzegorz Komarzyniec aplikował o środki na realizację grantu promotorskiego na temat: „Analiza pracy transformatora pięciokolumnowego w układzie zasilania łukowego reaktora plazmowego”. Kierownikiem projektu i promotorem rozprawy jest prof. Henryka D. Stryczewska. Badania dotyczące technologicznych zastosowań plazmy, jej właściwości oraz układów zasilania reaktorów nietermicznej plazmy prowadzone są w Instytucie Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii od kilkunastu lat. Projekt dotyczy układu zasilania reaktora plazmowego ze ślizgającym się wyładowaniem łukowym wykorzystującego transformator pięciokolumnowy. Dotychczas, w ramach realizacji grantu promotorskiego, zbudowano model układu i przeprowadzono wstępne badania, które pozwoliły stwierdzić celowość stosowania rdzeni pięciokolumnowych w układach zasilania reaktorów plazmowych oraz zaprojektować zasilacz dla reaktora plazmowego ze ślizgającym się wyładowaniem łukowym o mocy 5 kW, który zostanie poddany analizie i badaniom eksperymentalnym.

Kierownikiem drugiego projektu badawczego własnego jest prof. Andrzej Wac-Włodarczyk. Projekt dotyczy „Defektoskopu indukcyjnego. Klasyfikacji uszkodzeń przy zastosowaniu statycznej histerezy z neuronowym klasyfikatorem podobieństwa”. Indukcyjne badania defektoskopowe wykorzystuje się do wykrywania uszkodzeń w obiektach za pomocą pomiaru pola magnetycznego. Projekt stanowi kontynuację badań nad konstrukcją urządzeń do wykrywania w czasie rzeczywistym defektów w strukturze materiałów, a jego głównym elementem jest głowica w postaci mostka impedancyjnego oraz układów

akwizycji i przetwarzania sygnałów pomiarowych. Spodziewany krótki czas pomiaru i zastosowanie algorytmów sztucznych sieci neuronowych umożliwi przeprowadzenie oceny próbek w niewielkim przedziale czasu i z wystarczającą dla procesów technologicznych dokładnością.

Grzegorz Komarzyniec

Patent dotyczący modyfikacji styków za pomocą technik jonowych

W Katedrze Urządzeń Elektrycznych i Techniki Wysokich Napięć od wielu lat prowadzone są prace naukowe związane modyfikacją technikami jonowymi warstw wierzchnich materiałów elektrotechnicznych oraz części aparatów wykonanych z tych materiałów. Badania te były finansowane w ramach trzech grantów KBN przyznanych kolejno w latach 1996, 2000 oraz 2003. W roku 2007 Katedra uzyskała kolejną czwartą dotację na realizację projektu badawczego własnego Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego nr N510 019 32/2089 „Badania degradacji styków z powłokami ochronnymi wytwarzanymi technikami jonowymi przeznaczonych do pracy w łącznikach powszechnego użytku”. Kierownikiem projektu jest dr hab. inż. Czesław Karwat, prof. PL.

Wyniki prowadzonych badań zostały przedstawione w dużej liczbie artykułów, referatów na konferencjach międzynarodowych i krajowych, patentach i zgłoszeniach patentowych. W marcu 2007 r. pracownicy Katedry uzyskali kolejny patent dotyczący modyfikacji styków za pomocą technik jonowych P. 337818 „Sposób wytwarzania styków z miedzi do łączników w przyrządach”. Autorami patentu są wykonawcy ww. projektu badawczego: dr hab. P. Żukowski, prof. PL, dr hab. inż. Cz. Karwat, prof. PL i dr inż. Cz. M. Kozak.

Czesław Karwat

Grant aparaturowy z zakresu kompatybilności elektromagnetycznej

Wśród problemów badawczych realizowanych przez pracowników Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii ważne miejsce zajmują zagadnienia związane z kompatybilnością elektromagnetyczną urządzeń. W ramach badań EMC wykonywane są pomiary emisyjności i odporności danego urządzenia na zaburzenia elektromagnetyczne.

Pomiary podatności dotyczą oceny odporności urządzenia na zakłócenia promieniowane i przewodzone. Idea pomiarów polega na oddziaływaniu w określonych warunkach na obiekt testowany sygnałem lub sygnałami o ściśle określonych parametrach. W pomiarach odporności urządzeń na działanie pól elektromagnetycznych należy w obszarze pomiarowym wytworzyć pole, którego natężenie ma określoną wartość i niejednorodność nieprzekraczającą poziomu wymaganego przez normy. Testy podatności obejmują także badanie odporności urządzeń na sygnały, które rozchodzą się poprzez przewodzenie. Są one bardzo zróżnicowane, a należą do nich m.in.: symetryczne i asymetryczne zakłócenia przewodzone, przepięcia, szybkie zakłócenia impulsowe oraz wyładowania elektrostatyczne. Realizacja tych testów wymaga wygenerowania sygnałów oraz ich wprowadzenia w wyniku sprzężeń do przewodów lub – w przypadku

wyładowań elektrostatycznych ESD – do wnętrza obudowy obiektu badanego.

Inwestycja ma na celu zakup specjalistycznej aparatury pomiarowej (m.in. Moduła 6000) i utworzenie zestawu profesjonalnych stanowisk pomiarowych. Dzięki nim możliwe będzie zrealizowanie badań eksperymentalnych i analiz komputerowych dotyczących odporności elektromagnetycznej urządzeń i skuteczności tłumienia zakłóceń. W szczególności możliwe jest wykonywanie badań dotyczących odporności

elektromagnetycznej urządzeń zgodnych z unijną Dyrektywą EMC 2004/108/WE.

Prawidłowa eksploatacja wymienionej aparatury wymaga specjalnych warunków pomiarowych. Realizacja stanowisk jest planowana w Laboratorium Kompatybilności Elektromagnetycznej Instytutu Podstaw Elektrotechniki i Elektrotechnologii w zaekranowanym klatką Faraday'a pomieszczeniu budynku ASPPECT.

Paweł Mazurek

Wydział Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

Rada Naukowa Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej dnia 14.06.2007 r. nadała stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie budownictwo **mgr. inż. Grzegorzowi Golewskiemu**. Tytuł pracy to *Analiza wpływu rodzaju i uziarnienia kruszywa grubego na procesy powstawania i rozwoju uszkodzeń betonów konstrukcyjnych w różnych stanach obciążenia*. Promotorem pracy był dr hab. inż. Tomasz Sadowski, prof. PL, recenzentami: prof. dr hab. inż. Mieczysław Król (Politechnika Lubelska) i prof. dr hab. inż. Leonard Runkiewicz (ITB Warszawa).

*

Otwarty został przewód doktorski **mgr inż. Anny Leniak-Tomczyk**. Praca pt.: *Obiekt mostowy jako narzędzie ochrony środowiska w budownictwie komunikacyjnym* napisana została pod kierunkiem dr hab. inż. Grażyny Łagody.

KONFERENCJE

Konferencja KONSERWACJA I REWITALIZACJA ARCHITEKTURY W ZESPOŁACH I KRAJOBRAZIE – ważnym elementem rozwoju społeczno-gospodarczego i integracji regionów przygranicznych Polski i Ukrainy, 23-25 maja 2007 r., Chełm

Organizatorami konferencji były: Lubelska Fundacja Odnowy Zabytków, Politechnika Lubelska i Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Chełmie. Konferencja odbyła się pod patronatem: Wojewody Lubelskiego, Marszałka Województwa Lubelskiego, Rektora Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Chełmie. Zorganizowana została w ramach projektu „Budowa centrum e-informacji o transgranicznym dziedzictwie kulturowym i turystyczno-inwestycyjnym Polski i Ukrainy”, finansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) i budżetu państwa w ramach Programu Sąsiedztwa Polska-Białoruś-Ukraina INTERREG IIIA/ TACIS CBC 2004-2006.

Konferencja była adresowana głównie do przedstawicieli instytucji samorządowych województwa lubelskiego, którzy zgodnie z *Ustawą z dnia 23 lipca 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 162 poz. 1568) o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami* oraz *Rozporządzeniem Ministra Kultury z dnia 14 maja*

2004 r. w sprawie prowadzenia rejestru zabytków, krajowej, wojewódzkiej i gminnej ewidencji zabytków oraz krajowego wykazu zabytków skradzionych lub wywiezionych za granicę niezgodnie z prawem, prowadzą gminne ewidencje zabytków i prywatnych właścicieli obiektów zabytkowych i ich odpowiedników ze strony ukraińskiej.

Tematyka Konferencji obejmowała większość zagadnień, z którymi na co dzień spotykają się obie te grupy, a materiały pokonferencyjne zostaną wydane w formie swobodnego poradnika właściciela obiektu zabytkowego.

Rektor Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Chełmie prof. dr hab. Józef Zajac i Dziekan Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej dr hab. inż. Bogusław Szymgin, prof. PL

Jednocześnie województwo lubelskie jest najbardziej wysuniętym regionem na wschód Polski i jednocześnie Unii Europejskiej; od wschodu graniczy z Białorusią i Ukrainą. Transgraniczne położenie Lubelszczyzny stwarza doskonałe warunki dla rozwoju wspólnych przedsięwzięć ukierunkowanych także na ochronę, konserwację i rewitalizację obiektów architektonicznych wspólnego dziedzictwa kulturowego i turystycznego Polski i Ukrainy. Aktywizacja tych działań stanowi ważny element rozwoju społeczno-gospodarczego i integracji terenów, położonych po obu stronach wschodniej granicy Polski.

Celem Konferencji było stworzenie transgranicznego forum dla dyskusji na temat wpływu konserwacji i rewitalizacji

architektury na rozwoju społeczno-gospodarczym i integrację regionów przygranicznych Polski i Ukrainy w trzech aspektach: kulturowym, turystycznym i gospodarczym.

Dr inż. arch. Jacek Knothe, Zakład Remontów i Konserwacji Zabytków WIBiS Politechnika Lubelska

Zapowiedź konferencji

24-27.10.2007 r. w Kazimierzu Dolnym odbędzie się **V SYMPOZJUM „WPLYWY ŚRODOWISKOWE NA BUDOWLE I LUDZI – OBCIĄŻENIA, ODDZIAŁYWANIA, INTERAKCJE, DYSKOMFORT”** organizowane przez Katedrę Mechaniki Budowli Politechniki Lubelskiej oraz Laboratorium Inżynierii Wiatrowej Instytutu Mechaniki Budowli Politechniki Krakowskiej.

Symposium dotyczyć będzie głównie następujących zagadnień:

- oddziaływania środowiskowe na budowlę (oddziaływanie wiatru, obciążenie śniegiem, obciążenie oblodzeniem, oddziaływanie temperatury pochodzenia klimatycznego i technologicznego, oddziaływanie wynikające z pól ciepłno-wilgotnościowych, itp.);
- interakcje: budowla-wiatr, budowla-podłoże;
- kombinacje oddziaływań środowiskowych;
- analiza statyczna i dynamiczna budowli (budynki wysokie, chłodnie kominowe, kominy, maszty, mosty, kładki dla pieszych) przy oddziaływaniach środowiskowych;
- siłownie wiatrowe i zagadnienia energetyki wiatrowej;
- wpływy wiatru na ludzi w budynkach i otoczeniu budynków lub budowli;
- wpływy akustyczne na ludzi;
- wpływy wysokiej temperatury na materiały i konstrukcje;
- sposoby zmniejszania nadmiernych wpływów środowiskowych na budowlę i ludzi (głównie wpływów aerodynamicznych i akustycznych);
- zmiany własności mechanicznych i fizycznych materiałów i konstrukcji budowlanych wywołane wpływami atmosferycznymi;
- zagadnienia normalizacji wpływów środowiskowych na budowlę i ludzi;
- nowe techniki pomiarowe wpływów środowiskowych na budowlę i ludzi.

Symposium adresowane jest do pracowników naukowych, projektantów, ekspertów budowlanych, pracowników firm konsultingowych oraz osób stosujących aparaturę pomiarową i prowadzących badania doświadczalne w zakresie dotyczącym analizy i oceny wpływów środowiskowych na budowlę i ludzi.

WYDARZENIA

Odbijmy się razem

Dnia 1.03.2007 r. w sali Rady Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Politechniki Lubelskiej odbyło się spotkanie przedstawicieli instytutów, katedr i zakładów Politechniki Lubelskiej, Politechniki Rzeszowskiej i Politechniki Świętokrzyskiej kształcących studentów w zakresie specjalności drogowych i mostowych. Przedmiotem obrad była analiza aktualnego potencjału naukowo-badawczego poszczególnych uczelni oraz sformułowanie wspólnego planu zadań w zakresie dróg i mostów.

Spotkanie było nawiązaniem do porozumienia „Wschodni Trójkąt Innowacji i Wiedzy”, podpisanego 6 listopada 2006 r. w Lublinie przez rektorów wymienionych uczelni.

Patronat nad spotkaniem objął Prezydent Miasta Lublin Adam Wasilewski.

Celem uzgodnień jest aktywny udział w realizacji:

- Programu Operacyjnego „**Rozwój Polski Wschodniej**”, dotyczącego województw: lubelskiego, świętokrzyskiego i podkarpackiego.
- Programu Operacyjnego „**Innowacyjna Gospodarka na lata 2007-2013**”, uwzględniającego wspieranie działań konsorcjów naukowych, dofinansowanie infrastruktury badawczej oraz badań i rozwoju nowoczesnych technologii.
- Prac badawczo-rozwojowych na rzecz innowacyjnych technologii i materiałów, zwłaszcza dotyczących wykorzystania materiałów miejscowych i odpadów z przemysłu. W planowanych pracach uwzględniane będą trendy światowe, a także wnioski z Krajowego Kongresu Drogowego (Warszawa, październik 2006), w tym dotyczące: dostępności kruszyw i materiałów do budowy dróg oraz doskonalenia technologii budowy mostów, recyklingu, wykorzystania materiałów miejscowych, diagnozy stanu mostów, dróg krajowych i samorządowych.

Planowane są seminaria i konferencje, przemiennie organizowane przez partnerów „Uzgodnienia”, także przy udziale innych uczestników. Służyć one będą wymianie doświadczeń poprzez prezentację wykonywanych lub zakończonych prac badawczych.

Sygnatariuszami „Uzgodnień” ze strony Politechniki Lubelskiej są pracownicy Katedry Budownictwa Drogowego: dr hab. inż. Jan Kukielka, prof. PL, dr hab. inż. Marek Łągoda, prof. PL i dr inż. Sławomir Karaś.

Magdalena Rogalska

Wydział Zarządzania i Podstaw Techniki

DYDAKTYKA

Studia inżynierskie na kierunku edukacja techniczno-informatyczna

Od roku akademickiego 2007/2008 na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki na kierunku *edukacja techniczno-informatyczna* studia I stopnia będą studiami inżynierskimi. Tym samym absolwenci tego kierunku uzyskają szersze kompetencje i możliwości zatrudnienia, między innymi w biurach projektowych. Zmiana dotyczy wszystkich studentów rozpoczynających studia w tym roku i w latach następujących. Studentom studiującym aktualnie na I, II, III i IV roku studiów stacjonarnych magisterskich oraz I, II i III roku studiów niestacjonarnych magisterskich umożliwiono uzyskanie dodatkowo tytułu inżyniera wprowadzając niezbędne zmiany w programach nauczania. Studenci 6-semestralnych studiów licencjackich po przedłużeniu studiów o jeden semestr i wprowadzeniu zmian w programie ukończą studia jako inżynierowie.

Wiesław Wójcik

Studia podyplomowe w zakresie techniki

Zmieniające się uwarunkowania w pracy nauczyciela między innymi takie, jak: demograficzne, personalne, służbowe zmuszają go często do pracy w zakresie nauczyciela drugiego lub nawet kolejnego przedmiotu dydaktycznego. Stąd też duże zainteresowanie studiami podyplomowymi w tej grupie zawodowej. Obecnie na Wydziale Zarządzania i Podstaw Techniki trwają zajęcia drugiej edycji studiów podyplomowych w zakresie ICT, języka obcego oraz techniki. Studia te są realizowane we współpracy z UMCS w Lublinie, a współfinansowane ze środków Budżetu Państwa i Unii Europejskiej z Europejskiego Funduszu Społecznego.

W programie zajęć realizowanych w ciągu trzech semestrów przez pracowników Katedry Podstaw Techniki w zakresie obszaru technika, słuchacze zapoznają się między innymi z wybranymi zagadnieniami z przedmiotów takich, jak: automatyka i robotyka, nauka o materiałach, zagadnienia z inżynierii wytwarzania i innych. W czasie trwania studiów przekazywane są także wiadomości dotyczące kompetencji dydaktycznych i informatycznych nauczyciela drugiego przedmiotu oraz doskonalona nauka języka obcego. Zajęcia realizowane są w nowoczesnej i atrakcyjnej formie. Słuchacze studiów uczestniczą w wykładach, ćwiczeniach i zajęciach laboratoryjnych oraz projektowych. Obecnie w zajęciach uczestniczą 82 osoby, zaś w roku ubiegłym było ich 69. Świadczy to zarówno o dużym zainteresowaniu tą formą podniesienia kwalifikacji przez nauczycieli, ale również o dobrej organizacji i wysokim poziomie realizacji tego przedsięwzięcia.

Mirosław Malec

KONFERENCJE

IV Ogólnopolska Konferencja Naukowa z cyklu „Menedżer XXI wieku”

Katedra Ekonomii i Zarządzania Gospodarką Politechniki Lubelskiej, której kierownikiem jest prof. dr hab. Ewa Bojar, zorganizowała IV Ogólnopolską Konferencję Naukową z cyklu „Menedżer XXI”. Konferencja odbyła się w dniach 24-25.05.2007 r. w Centrum Szkoleniowo-Wypoczynkowym „Energetyk” w Nałęczowie. Wiodący temat konferencji brzmiał: *Spółeczna odpowiedzialność w biznesie*. Spotkanie stało się okazją do wymiany dorobku naukowego oraz doświadczeń praktycznych z zakresu stosowania zasad koncepcji Społecznej Odpowiedzialności Biznesu (ang. *Corporate Social Responsibility – CSR*).

Celem Konferencji było omówienie zagadnień związanych z wdrażaniem zasad społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz działań podejmowanych w ramach tej koncepcji, a także identyfikacja ewentualnych barier uniemożliwiających zintensyfikowanie jej rozwoju.

Honorowy patronat nad Konferencją objął Prezydent Miasta Lublin dr inż. Adam Wasilewski. Komitetowi organizacyjnemu przewodniczyła prof. dr hab. Ewa Bojar. W spotkaniu wzięli udział przedstawiciele ośrodków naukowych z Warszawy, Łodzi, Poznania, Częstochowy, Białegostoku, Gdańska, Radomia, Wrocławia, Katowic oraz Lublina. W grupie uczestników znaleźli się przedstawiciele przedsiębiorstw lubelskich takich, jak: Perła Browary Lubelskie S.A., Zakłady Tytoniowe w Lublinie S.A., Lubelski Węgiel „Bogdanka” S.A., Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe Elmax, Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Lublinie, Przedsiębiorstwo Robót Komunikacyjnych w Lublinie EXPOL S.A. czy też Firma Menedżersko-Konsultingowa „Kolmen” Sp. z o.o. Głosy w dyskusji tych liderów lubelskiego biznesu niezwykle wzbogaciły prezentowane osiągnięcia teoretyczne o praktyczne uwagi i spostrzeżenia wynikające z wieloletnich doświadczeń.

Spółeczna odpowiedzialność biznesu rozumiana jest zwykle jako koncepcja zarządzania przedsiębiorstwem, zgodnie z którą zarówno na etapie budowania strategii, jak również w trakcie działalności, uwzględniane są interesy społeczne, ochrona środowiska, relacje z różnymi grupami interesariuszy (ang. *stakeholders*). Odpowiedzialny biznes stanowi podejście długofalowe, którego podstawą jest dialog w celu znalezienia rozwiązań korzystnych zarówno dla przedsiębiorstwa – wygenerowanie zysków, konkurencyjność na rynku lokalnym lub globalnym, jak również pracowników w nim zatrudnionych, lokalnej ludności, współpracowników, kooperantów, inwestorów, dostawców i innych grup interesariuszy. Społeczna odpowiedzialność przejawia się podejmowaniem przez przedsiębiorcę świadomie i dobrowolnie

społecznie odpowiedzialnych działań oraz przestrzeganiem standardów wykraczających poza minimum wyznaczone przez obowiązujące przepisy prawa. Dzięki takiej strategii organizacja przyczynia się w znacznym stopniu do poprawy jakości życia.

Pewnych elementów społecznej odpowiedzialności można doszukiwać się już w XIX wieku. W latach trzydziestych XX wieku pojawiła się dyscyplina etyki biznesu, dodatkowo wzmocniona w latach sześćdziesiątych ruchem ekologicznym oraz ideą zrównoważonego rozwoju. Od lat sześćdziesiątych XX wieku panowało przekonanie, że przedsiębiorstwa powinny angażować się w rozwiązywanie problemów społecznych. Lata osiemdziesiąte i dziewięćdziesiąte XX wieku oraz postępujące procesy globalizacji przyczyniły się do wzrostu odpowiedzialności przedsiębiorstw, których zasięg działalności dalece wykraczał poza obszary poszczególnych państw.

Sesję I i II w dniu 24.05.2007 r. prowadziły prof. Ewa Bojar (Politechnika Lubelska) oraz prof. Eulalia Skawińska (Politechnika Poznańska)

Koncepcja społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw także w Polsce jest coraz bardziej rozpowszechniona. Z badań wynika, że idea CSR jest dość dobrze znana zarówno konsumentom, jak też kadry zarządzającej. Dla większości menedżerów w Polsce Społeczna Odpowiedzialność Biznesu oznacza przede wszystkim przestrzeganie norm etycznych w działalności przedsiębiorstw. Należy przypuszczać, że znaczenie koncepcji Społecznej Odpowiedzialności Biznesu dla organizacji działających w Polsce będzie systematycznie rosnąć. Obecnie warunkiem konkurencyjności na rynkach lokalnych czy globalnych okazuje się coraz częściej odpowiedzialność za skutki podejmowanych przez przedsiębiorców decyzji wobec środowiska naturalnego, pracowników i ich rodzin, społeczności lokalnych. Nakłady na takie działania stają się elementem strategii budowania wizerunku przedsiębiorstw.

O ważności idei świadczy ogromne zainteresowanie, jakim problematyka cieszy się zarówno w środowisku naukowym, jak również wśród przedsiębiorców. Na zorganizowaną konferencję „Społeczna odpowiedzialność w biznesie” napłynęło ponad 60 zgłoszeń. W ocenie uczestników

problematyka konferencji powinna być przedmiotem dalszej wymiany poglądów i dociekań naukowych. Organizowanie takich spotkań przyczynia się do konsolidacji instytucji naukowych oraz praktyków zarządzania.

Anna Żelazna-Blicharz

5. International Conference on Solid State Crystals (ICSSC-5), 20-24.05.2007 r.

Konferencja połączona została z 8. Międzynarodową Konferencją Wzrostu Kryształów (PCCG-8) w Kościelisku k. Zakopanego. Organizatorem konferencji było Polskie Towarzystwo Wzrostu Kryształów (PTWK). Jest to jedna z ważniejszych konferencji w Europie w dziedzinie wzrostu kryształów.

W trakcie Konferencji pracownicy Zakładu Fizyki Stosowanej Instytutu Fizyki Politechniki Lubelskiej przedstawili dwie prezentacje ustne. Dr Wiesław Polak wygłosił komunikat pt. „Preference for fcc atom stacking observed during growth of defect-free LJ_{5281} cluster”. Poza dwoma wykładami zaproszonymi w sesji Teoria i Modelowanie, był to jedyny komunikat. Drugą prezentację przedstawił dr Jarosław Borc z okazji uzyskania nagrody w konkursie na najlepszą pracę doktorską przyznawaną co trzy lata przez Polskie Towarzystwo Wzrostu Kryształów. Praca zatytułowana „Badanie struktury powierzchni łupliwości i powierzchni wzrostowych wybranych monokryształów jonowych” obronił w 2005 roku na Wydziale Matematyki, Fizyki i Informatyki UMCS. Promotorem pracy był prof. dr hab. Keshra Sangwal.

Dr Jarosław Borc podczas prezentacji.

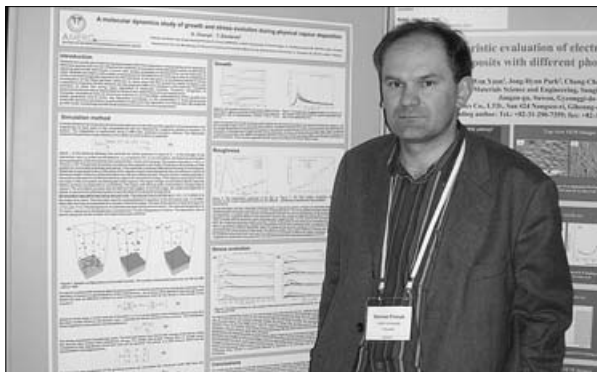
Fakt zakwalifikowania zgłoszonej pracy jako prezentacji ustnej, spośród około 200 nadesłanych prac oraz przyznanie nagrody PTKW świadczą o uznaniu wysokiego poziomu badań prowadzonych w Zakładzie Fizyki Stosowanej, kierowanym przez prof. K. Sangwała.

JeM

Materials for Advanced Metallization 2007, 4-7.03.2007 r. w Bruges (Belgia)

Organizatorem Konferencji był Interuniversity MicroElectronic Centre IMEC (Belgia), jeden z liderów w dziedzinie mikro- i nanoelektroniki, nanotechnologii oraz technologii

układów ICT. Konferencja ta jest najważniejszym w Europie forum, na którym spotykają się naukowcy z ośrodków uczelnianych i przemysłowych. Kolejny raz w konferencji uczestniczył dr Dariusz Chocyk z Zespołu Inżynierii Nowych Materiałów IF PL, prezentując pracę pt.: "A molecular dynamics study of growth and stress evolution during physical vapour deposition". Łączność z najnowszymi osiągnięciami w szybko rozwijającej się dziedzinie nanotechnologii jest podstawą prowadzenia prac dotyczących aktualnych problemów.

Dr Dariusz Chocyk

JeM

Konferencja AIHCE'07, 2-7.06.2007 r., Philadelphia

Konferencja odbyła się pod hasłem Tradycja Roziskrzona Inwencją. W tym jedynym na taką skalę kongresie profesjonalistów i naukowców zajmujących się problematyką środowiska pracy i ergonomii wzięło udział ponad 7000 osób ze wszystkich krajów świata, a na towarzyszącej ekspozycji swoje wytwory i usługi (w tym edukacyjne) prezentowało ponad 300 wystawców. W 32 sesjach tematycznych zaprezentowano ponad 350 referatów oraz ok. 80 plakatów. Pośród polskich ośrodków naukowych reprezentowane na konferencji były Politechnika Lubelska oraz Instytut Medycyny Pracy im. Nofera w Łodzi. Uczestniczący w konferencji pracownicy Katedry Ergonomii PL: dr inż. K. J. Czarnocki oraz dr E. Czarnocka przedstawili referat pt.: "S-Phenyl-Mercapturic Acid SPMA in Occupational Exposure Modeling", autorstwa Czarnocki K. J., Czarnocka E., Baum T. Prezentowane badania zyskały znaczne zainteresowanie zarówno w trakcie dyskusji sesyjnej, jak też podczas dyskusji kuluarowych.

Dr E. Czarnocka

Dr inż. K. Czarnocki

Wizyta w USA stanowiła również dobrą okazję do podtrzymania współpracy Katedry Ergonomii z AIHA (American Industrial Hygiene Association). Bardzo istotnym składnikiem

wyjazdu naukowego była możliwość zapoznania się z ofertą edukacyjną i możliwościami nawiązania współpracy dydaktycznej i naukowej z amerykańskimi placówkami naukowymi z Massachusetts Institute of Technology oraz University of Utah (Rocky Mountain Center) na czele.

Krzysztof Czarnocki

XXV Konferencja „Poliptymalizacja i CAD”, czerwiec 2007 r., Sarbinów koło Koszalina

Jest to najważniejsza polska Konferencja, która zajmuje się teorią optymalizacji i analizy wielokryterialnej oraz ich zastosowaniami w problematyce technicznej, zarządzania i organizacji produkcji. Przewodniczącym komitetu organizacyjnego jest od początku prof. dr hab. inż. Wojciech Tarnowski z Politechniki Koszalińskiej. Konferencja zawsze gromadzi naukowców z najważniejszych ośrodków Polski (Warszawy, Wrocławia, Poznania, Krakowa, Szczecina, Gliwic, Bielska Białej, Gdyni i Koszalina) zajmujących się tą tematyką.

Dr inż. Jerzy Montusiewicz

Reprezentantem Katedry Podstaw Techniki PL na tej Konferencji jest od wielu lat dr inż. Jerzy Montusiewicz, który związał swoje zainteresowania naukowe z rozwojem metod dekompozycji w optymalizacji wielokryterialnej oraz metod analizy wielokryterialnej w zastosowaniach technicznych.

JeM

Konferencja-zapowiedź

W dniach 3-4.09.2007 r. w Zajeździe Piastowskim w Kazimierzu Dolnym Katedra Zarządzania Politechniki Lubelskiej organizuje, już po raz czternasty, konferencję naukową poświęconą metodom i problemom zarządzania we współczesnym przedsiębiorstwie, tematem przewodnim tegorocznej konferencji są tendencje kształtujące zarządzanie współczesnymi organizacjami w Polsce. Koordynatorem naukowym i merytorycznym Konferencji jest prof. dr hab. inż. Włodzimierz Sitko.

Nauka zarządzania ma w pewnym sensie charakter eklektyczny. Na jej grunt zaanektowane zostały osiągnięcia różnych dziedzin naukowych: ekonomii, nauk technicznych, matematyki, informatyki, psychologii, socjologii, itp. W tym zjawisku nie ma niczego nadzwyczajnego, tym bardziej, że tożsamość zarządzania jako samodzielnej dyscypliny

naukowej powoli sobie z tym radzi i ugruntowuje się coraz wyraziściej. Proces ten nie jest jednak jednoznaczny. Występują bowiem tendencje jednostronnego postrzegania zarządzania przez różne środowiska. W bardzo dużym skrócie myślowym prezentowane są poglądy, że: zarządzanie to ekonomia, zarządzanie to nauki techniczne, lub że jest to matematyka z informatyką, albo jest to psychologia i socjologia, a więc nauki społeczne.

Szukając tożsamości nauk zarządzania wśród tych różnorodnych podejść uwaga konferencji będzie się koncentrować na:

- przedmiocie badań,
- metodach badawczych,
- metodologii,

- opisie naukowym,
- rodzaju działalności,
- środowisku naukowym, itp.

Konferencja jest dobrą okazją do prezentacji osiągnięć w zakresie nauk i praktyki zarządzania przez środowiska naukowe uczelni polskich, jak i zagranicznych. Jest doskonałą okazją do konfrontacji realnych problemów zmian i rozwoju przedsiębiorstw z nowymi koncepcjami prowadzenia biznesu i kierowania organizacjami. Również tegoroczna konferencja stwarza możliwości do dyskusji naukowej, promocji osiągnięć badawczych oraz dalszej integracji środowisk naukowych reprezentowanych przez jej uczestników.

Anna Grądział

Wydział Inżynierii Środowiska

ROZWÓJ KADRY NAUKOWEJ

14 maja 2007 r., podczas obchodów Święta Politechniki, odbyła się uroczysta promocja doktorska osób, które w roku akademickim 2006/2007 obroniły rozprawy doktorskie.

Stopień doktora nauk technicznych uzyskali:

- **mgr Małgorzata Iwanek**

Praca doktorska pt.: *Ocena wpływu anizotropii gruntów na dynamikę przepływu wody*. Promotorem był dr hab. inż. Janusz Ozonek, prof. PL, zaś recenzentami doc. dr hab.

Doktoranci podczas uroczystej promocji

Stanisław Maciejewski oraz prof. dr hab. inż. Wenanty Olszta. Celem pracy była analiza wpływu anizotropii gruntów słaboprzepuszczalnych na dynamikę przepływu wody w tych gruntach. Anizotropia rozpatrywana była w układzie dwuwymiarowym, w aspekcie współczynnika filtracji, czyli podstawowego parametru związanego z przepływem wody w ośrodkach porowatych.

Praca swoim zakresem objęła oprócz badań literaturowych również badania eksperymentalne, prowadzone w laboratorium i na terenie gospodarstwa sadowniczego w Olszance. Na podstawie uzyskanych w ten sposób danych wejściowych przeprowadzono liczne symulacje numeryczne za pomocą modeli FEFLOW i HZARLOSN oraz dokonano weryfikacji empirycznej uzyskanych wyników.

Zarówno zaprezentowana w rozprawie nowa metoda badania współczynnika filtracji, jak i zaproponowana metodyka przeprowadzenia oceny wpływu anizotropii gruntu na dynamikę przepływu wody w tym gruncie, może być wykorzystana w pracach związanych z projektowaniem ujęć wody, doбором urządzeń odwadniających wykopy, oceną oddziaływania na środowisko gruntowo-wodne składowisk odpadów i oczyszczalni ścieków.

- **mgr Zbigniew Suchorab**

Praca doktorska pt.: *Ocena strat ciepła i przepływu wody w przegrodach izolacyjnych* została obroniona z wyróżnieniem. Dotyczyła ona szkodliwego wpływu wody na przegrody budowlane oraz pogarszania ich charakterystyk cieplnych. Promotorem był dr hab. Henryk Sobczuk, prof. PL, zaś recenzentami dr hab. inż. Dariusz Gawin oraz prof. dr hab. inż. Janusz Jeżowiecki. Celem pracy było opracowanie metod pomiarowych oraz przebadanie materiałów i przegród budowlanych pod kątem uzyskania niezbędnych danych wejściowych do symulacji numerycznych procesów przepływu ciepła i wody w tychże przegrodach.

W ramach badań laboratoryjnych, po raz pierwszy w Polsce wykonano badania wilgotnościowe materiałów

budowlanych z wykorzystaniem reflektometrycznej metody pomiaru TDR (Time Domain Reflectometry). Dodatkowo wykonano pomiary gęstości strumienia ciepła z wykorzystaniem zaadaptowanych przez autora modułów Peltier'a. Stosując moduły Peltier'a i uprzednio zbudowany w ramach prac przygotowawczych system komór klimatycznych wyznaczono wartości współczynnika przewodzenia ciepła w badanych materiałach budowlanych w stanie suchym. Dodatkowo, wprowadzając do układu sondy TDR, wyznaczono wpływ wilgotności na ten parametr. Rezultatem tych badań są charakterystyki materiałowe parametrów cieplnych w funkcji wilgotności.

Zaproponowana w pracy metoda pomiaru wilgotności materiałów budowlanych jest obecnie w fazie wdrażania w nowoczesnych ośrodkach laboratoryjnych na świecie. Jej atutem jest niewrażliwość na zasolenie, będące przyczyną błędów pomiarowych w innych, powszechnie stosowanych metodach. Praca doktorska pana Zbigniewa Suchoraba stanowi znaczący wkład w rozwój tej metody pomiarowej zarówno w Polsce, jak i na świecie.

- **mgr Marcin Widomski**

Obronił z wyróżnieniem pracę doktorską pt.: *Ocena wpływu zabezpieczeń przeciwoerozyjnych na warunki wilgotnościowe w profilu glebowym*. Promotorem był dr hab. Henryk Sobczuk, prof. PL, recenzentami prof. dr hab. Henryk Zaradny oraz prof. dr hab. inż. Wenanty Olszta. W pracy poruszono zagadnienie wpływu urządzeń ochronnych przeciwoerozyjnej na warunki wilgotnościowe w profilu glebowym obiektu erodowanego. Za rozpatrywany typ zabezpieczenia przeciwoerozyjnego przyjęto tarasy przeciwoerozyjne wyposażone w rowy infiltracyjne z wypełnieniem piaskowym zlokalizowane na terenie gospodarstwa sadowniczego w Olszance.

Wyniki przeprowadzonych obliczeń numerycznych wykazały znaczny pozytywny wpływ zastosowania rozpatrywanego typu ochrony przeciwoerozyjnej na poprawę warunków wilgotnościowych profilu glebowego tarasu przeciwoerozyjnego. Zaś empiryczna weryfikacja wyników symulacji oparta na pomiarach terenowych świadczy o słuszności doboru metody realizacji pracy oraz istotności wyników.

Zaproponowana w pracy metodyka badań oraz zastosowany model matematyczny mogą być wykorzystane w prowadzeniu obliczeń projektowych zabezpieczeń przeciwoerozyjnych wpływających na układ wilgotnościowy erodowanych gleb. Możliwe jest także wykorzystanie wyników pracy w prowadzeniu ekspertyz oddziaływania zabezpieczeń przeciwoerozyjnych na środowisko naturalne zlewni.

Grzegorz Łagód

NOMINACJE, AWANSE, WYRÓŻNIENIA

Przewodniczący Wydziału VII prof. Bogdan Ney powołał prof. dra hab. Lucjana Pawłowskiego w skład Komitetu Inżynierii Środowiska Polskiej Akademii Nauk na kadencję 2007-2010.

*

Minister Środowiska prof. dr hab. Jan Szyszko powołał prof. dra hab. Lucjana Pawłowskiego na członka Państwowej Rady Ochrony Środowiska.

Wydział VII PAN
Nauk o Ziemi i Nauk Górniczych

Warszawa, 06. 06. 2007 r.

Pan
Prof. dr hab. Lucjan PAWŁOWSKI

Zgodnie z Uchwałą Nr 1/2007 Prezydium Polskiej Akademii Nauk z dnia 30 stycznia 2007 r. w sprawie utworzenia na okres kadencji 2007-2010 komitetów naukowych, a także potwierdzając wolę wyborców wyrażoną w głosowaniu,

powołuję Pana w skład Komitetu Inżynierii Środowiska PAN
na kadencję 2007-2010.

Serdecznie gratuluję i proszę o przyjęcie powołania życząc wiele satysfakcji z pracy w Komitecie.

Z wyrazami szacunku -

PRZEWODNICZĄCY
WYDZIAŁU VII PAN

Bogdan Ney
Prof. Bogdan Ney

00-901 Warszawa, Pałac Kultury i Nauki
tel. (22) 656 60 95, fax. (022) 620 06 21, e-mail wydz7@pau.pl

Warszawa, dnia 17 czerwca 2007 r.

MINISTER ŚRODOWISKA

Jan Szyszko

BMzdzps-078/528/07/gm

Pan
prof. dr hab. Lucjan Pawłowski

Pracowny Dariusz Prokopowicz

Działając na podstawie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska, mam zaszczyt powołać Pana na Członka Państwowej Rady Ochrony Środowiska.

Wyrażam nadzieję, iż Pana wiedza, doświadczenie oraz dotychczasowy dorobek naukowy i zawodowy przyczynią się do efektywnej pracy Rady.

Jan Szyszko
Prof. dr hab. Jan Szyszko

KONFERENCJE

17-20.06.2007 r. w Janowie Lubelskim odbyła się kolejna z serii konferencji przygotowywanych przez Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej poświęconych uwarunkowaniom rozwoju zrównoważonego. Tę koncepcję

wprowadzono na forum ONZ w 1987 r. w raporcie „Nasza Wspólna Przyszłość”. W ostatnich latach stała się ona filarem przyjmowanych strategii rozwojowych: tak w wymiarze ekologicznym, jak i społecznym, czy ekonomicznym. Podczas spotkania w Janowie wygłoszono 30 referatów, przygotowanych m.in. przez profesorów Z. Piątek, Z. Hulla, W. Tyburskiego i A. Papuzińskiego. Zostaną one zamieszczone w kolejnych numerach nowego kwartalnika „Problemy ekorozwoju” (<http://www.ekorozwoj.pol.lublin.pl>), wydawanego przez Politechnikę Lubelską przy współudziale Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Lublinie.

Najnowszy numer czasopisma, w którym opublikowane zostaną materiały konferencyjne.

Artur Pawłowski

WSPÓŁPRACA MIĘDZYNARODOWA

Wydział Inżynierii Środowiska Politechniki Lubelskiej rozwija współpracę w wieloma ośrodkami na świecie. W ostatnim czasie najbardziej interesująco prezentują się możliwości współpracy ze Skandynawią, przede wszystkim z instytucjami z Danii i Norwegii.

Norwegia

W roku 2005 reaktywowano współpracę z Department of Chemistry, University of Oslo, Norwegia.

Współpracę z University of Oslo, z zespołem badawczym prof. Hansa Martina Seipa nawiązano w roku 1987. W ramach współpracy realizowano wymianę naukowców na krótkoterminowe staże oraz realizowano wspólny projekt badawczy „Degradacja środowiska spowodowana metalami

ciężkimi i związkami kwaśnymi”, który zaowocował wspólnymi publikacjami naukowymi. Po pewnym okresie mniej intensywnych kontaktów, w roku 2003 reaktywowano współpracę. Grupa prof. Seipa włączyła się w działania mające na celu przekształcenie Tematycznej Sieci Naukowej “Pathways of pollutants and mitigation strategies of their impact on the ecosystems”, którą zorganizował Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska w Europejską Sieć Doskonałości. Od lipca 2005 roku University of Oslo, Department of Chemistry jest formalnie członkiem Sieci. W sierpniu 2006 pracownicy Wydziału gościli na Wydziale Chemii Uniwersytetu w Oslo i omawiali perspektywy dalszej współpracy.

Prof. Henryk Sobczuk (Politechnika Lubelska) i prof. Ole Martinem Eklo (Norwegian Institute for Agricultural and Environmental Research Plant Health and Plant Protection, Bioforsk)

Budynek Instytutu.

W roku 2005 nawiązano także kontakty z prof. Ole Martinem Eklo z Norwegian Institute for Agricultural and Environmental Research Plant Health and Plant Protection, Bioforsk, Aas, Norwegia. Prof. Eklo z dwoma współpracownikami przebywał w Lublinie w październiku 2005 roku. W czasie pobytu omówiono zakres współpracy w ramach ogólnej tematyki remediacji zdegradowanych zasobów wodnych. Przygotowano projekt wniosku do finansowania w ramach tzw. „mechanizmu norweskiego” (wniosek złożono w listopadzie 2005 r.). Wniosek uzyskał pozytywną opinię Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, lecz nie uzyskał finansowania.

Norweski Instytut Bioforsk przystąpił także do Sieci Doskonałości, której koordynatorem jest Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska PL.

W sierpniu 2006 r. pracownicy naszego wydziału – dr hab. Marzenna R. Dudzińska, prof. PL i mgr inż. Amelia Staszowska odbyły krótką wizytę w Aas. Omówiono recenzję projektu i postanowiono złożyć wniosek w kolejnym konkursie w 2007 roku. Koordynatorem projektu ze strony polskiej został dr inż. Marcin Widomski.

Na początku 2007 roku dr hab. Henryk Sobczuk, prof. PL oraz dr inż. Marcin Widomski spędzili kilka dni w Aas, przygotowując razem z partnerami norweskimi nową wersję projektu, który został złożony w konkursie: „Mechanizm Finansowy Europejskiego Obszaru Gospodarczego – Norweski Mechanizm Finansowy”, Nabór 2007, priorytet nr 6 „Badania Naukowe”.

Dania

Zakład Inżynierii Środowiska Wewnętrznego rozwija działalność międzynarodową. Pod koniec 2006 roku nawiązano kontakty z czołowymi ośrodkami duńskimi prowadzącymi badania w zakresie ochrony środowiska wewnętrznego. Dania jest jednym z krajów UE, w którym badania nad jakością środowiska wewnętrznego podjęto już w latach 60. W kraju tym znajdują się laboratoria referencyjne Unii Europejskiej (pomiar sensorowy jakości powietrza), laboratoria kontroli emisji z materiałów wykończeniowych i wyposażenia wnętrz. W grudniu 2006 roku, dr hab. Marzenna R. Dudzińska, prof. PL, Kierownik Zakładu, w czasie wizyty studyjnej w Danii odwiedziła: Politechnikę w Aalborg, International Center for Indoor Environment and Energy na Duńskim Uniwersytecie Technicznym w Lyngby – DTU, National Institute of Occupational Health w Kopenhadze-Emtrup, Danish Building Research Institute, Department of Health and Comfort, FORCE Technology – Brøndby. Były to pierwsze rozmowy poświęcone perspektywom współpracy. Omówiono także możliwości wymiany studentów i pracowników.

W roku 2007 serię rewizyt rozpoczął dr Paweł Wargocki z Centrum Indoor Air Quality na Duńskim Uniwersytecie Technicznym w Lyngby – DTU. Odwiedził Zakład Inżynierii Środowiska Wewnętrznego w maju 2007 r. Dr Wargocki zwiedził laboratoria i wygłosił wykład nt.: *Improving Indoor Air Quality Improves Performance of Office Work and Schoolwork and Provides Economic Benefits* dla pracowników oraz studentów IV i V roku specjalności ogrzewnictwo, wentylacja i klimatyzacja.

W wyniku rozmów zdecydowano, że jeden ze studentów IV roku badania do pracy magisterskiej wykona w Danii pod opieką dra Wargockiego. Omówiono także możliwości staży krótkoterminowych w Lyngby dla pracowników Zakładu Inżynierii Środowiska Wewnętrznego.

Marzenna R. Dudzińska, Grzegorz Łagód

WYDARZENIA

Kontynuowana jest rozbudowa budynku Wydziału Inżynierii Środowiska. W nowo powstającej części mieścić będzie się między innymi sala audytoryjna o powierzchni 230 m² wyposażona w 184 miejsca siedzące. W nowym skrzydle znajdzie się również sala seminaryjna, dziekanat, gabinety oraz sekretariaty. Będą tam także pomieszczenia dydaktyczne, między innymi: dwa laboratoria komputerowe na 18 osób i jedno na 16 osób, laboratorium mechaniki cieczy i gazów oraz materiałoznawstwa, laboratorium ogrzewnictwa i wentylacji. Sala audytoryjna oraz pracownie komputerowe będą klimatyzowane.

Widok budynków nowego skrzydła Wydziału Inżynierii Środowiska

Grzegorz Łagód

Życie studenckie

Pod znakiem Juwenaliów

Semestr letni roku akademickiego 2006/2007 upłynął pod wielkim znakiem kultury. Zajmowaliśmy się także sprawami socjalnymi i regulaminowymi, jednak główne miejsce w naszym planie działania zajmowały przygotowania do Juwenaliów 2007 oraz drobniejsze imprezy kulturalne będące przedsmakiem tego, co nas czeka.

W ciągu semestru uczestniczyliśmy w licznych spotkaniach komisji senackich, wydziałowych i wewnątrzsamorządowych. Braлиśmy udział w tworzeniu Regulaminu Studiów Politechniki Lubelskiej, uchwaliliśmy nowy Regulamin Samorządu Studenckiego. Przeprowadziliśmy również wybory, w których zrekrutowani zostali nowi, pełni energii do pracy samorządowcy. Nasi przedstawiciele uczestniczyli w sympozjach, konferencjach i spotkaniach międzyuczelnianych, takich jak: FUT, Parlament Studentów, LPSS. We wszystkich decyzjach, które podejmowaliśmy staraliśmy się kierować dobrem studentów.

Ogromnym dla nas osiągnięciem było wydanie dwóch numerów studenckiej gazetki „Plagiat” – pierwszego w styczniu, drugiego w maju. Mamy nadzieję, że tematy w niej poruszane dotyczą spraw interesujących i ciekawych dla studenta.

W marcu 2007 r. na Wydziale Elektrotechniki i Informatyki odbył się konkurs prezentacji informatycznych, który zgromadził wielu zainteresowanych. Podobny konkurs miał miejsce w maju br. na Wydziale Inżynierii Środowiska, podczas którego prezentujący dzielili się swoją wiedzą w tematyce inżynierii środowiska w języku angielskim.

10 maja 2007 r. rozpoczęły się Lubelskie Dni Kultury Studenckiej i tego dnia mieliśmy przyjemność zaprosić wszystkich studentów do przejścia ulicami naszego miasta w inauguracyjnym korowodzie wszystkich uczelni. Zgłosiło się wielu chętnych do udziału w tym przedsięwzięciu, którzy z uśmiechem przebrali się w stare fartuchy, rękawice, stroje robocze i kaski ochronne charakteryzujące okres PRL-u, którego charakter przybrała platforma Politechniki. Po przejściu ulicami Lublina studenci odebrali od Prezydenta Adama Wasilewskiego klucz do bram miasta, znajdującego się od tej pory pod rządami żaków. Korowód rozpoczął dni zabawy, koncertów i biesiadowania. Na miasteczku akademickim PL Juwenalia rozpoczęły się 22 maja uroczystą Mszą Świętą. Następnie inauguracja przeniosła się do Auli im. S. Podkowy na Wydziale Mechanicznym, gdzie mogliśmy podziwiać występy zespołów, takich jak: „Gamza”, Zespół Pieśni i Tańca czy Grupa Tańca Współczesnego. Jeszcze tego samego wieczoru mieliśmy szansę posłuchać muzyki irlandzkiej, popatrzeć na tańczących z ogniem. Komputerowi maniaci mieli okazję poszaleć na Lan Party, a już następnego dnia wziąć udział w Konferencji Informatycznej. Również w środę już tradycyjnie w Wydziale Mechanicznym przeprowadzona została akcja krwiodawstwa, czyli Krwawa Impira. Wieczorem bawiliśmy się podczas przeglądu zespołów studenckich.

Następne dni przyniosły ze sobą kolejne turnieje, konkursy, pokazy i panele. Ogromny sukces odniosło czwartkowe wielkie grillowanie oraz piątkowa biesiada pod gołym niebem. Cały piątkowy dzień należał do sportowców, którzy mogli wykazać się w rozgrywkach piłki nożnej, siatkówki, tenisa stołowego, bilarda, biegów przełajowych, szachów oraz siłowania na rękę. W sobotę odbył się Wielki Koncert Plenerowy, podczas którego gościliśmy takie zespoły, jak: Indios Bravos, Zabili Mi Żółwia, Love Sen-C Music i inne. Gwiazdą juwenaliowych koncertów był zespół Kult, który zgromadził ogromną rzeszę publiczności. Do ich występu przygotowały nas zespoły Coma, Insanity i Raven. Wspaniałą koncertową atmosferę podkreśliły widowiskowe fajerwerki, które zakończyły obchody Lubelskich Dni Kultury Studenckiej.

Agnieszka Tyczyńska

Tancerze z pasją i gorącymi sercami

Człowiek jest wielki nie przez to, co posiada, lecz przez to, kim jest, nie przez to, co ma, lecz przez to, czym dzieli się z innymi.

Jan Paweł II

Formacja Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA”, a właściwie jej członkowie od wielu lat znani są, nie tylko w środowisku lubelskim, z działalności charytatywnej. 6 grudnia 1991 roku po raz pierwszy zorganizowano Taneczne Spotkania Mikołajkowo-Gwiazdkowe w Szkole Podstawowej Specjalnej Nr 26 w Lublinie. Nikt wtedy nie przypuszczał, że podobne akcje, prowadzone przy różnych okazjach, staną się jedną z podstawowych działalności tancerzy „GAMZY”.

Obecny rok przyniósł bardzo wiele nowych wyzwań, głównie dla studentów III Reprezentacji. W Specjalnym

Ośrodku Szkolno-Wychowawczym dla Dzieci i Młodzieży Słabo Widzącej przy ul. Hirszfelda w Lublinie zorganizowano społeczny projekt nauki tańca, podczas którego pary integracyjne składające się z tancerza Formacji „GAMZA” oraz ucznia wspomnianego ośrodka, poznawały tajniki tańca towarzyskiego. Po 40-godzinnych spotkaniach przyszedł czas na pokaz dla nauczycieli, rodziców i kolegów. Prawdziwe numery startowe na plecach, dziesięć tańców towarzyskich, noty sędziowskie i oczywiście stres, który zamienił się po pierwszym tańcu w uśmiech. To najodpowiedniejsza recenzja tego przedsięwzięcia.

A tak o kolejnej inicjatywie napisała jedna z uczestniczek i jednocześnie tancerka „GAMZY”:

„Taniec z Gwiazdami” na Bronowickiej

*Było tak jak w studiu Telewizji TVN w Warszawie. Urokliwe tancerki i czarujący tancerze. Zachwyt w oczach widzów. Wypieki na twarzach występujących. Burze oklasków i piski po każdym pokazie. Surowe oceny sędziów i turniejowe głosowanie. Szkolna edycja bijącego rekordy popularności programu rozrywkowego zapoczątkowała nową tradycję świętowania **Międzynarodowego Dnia Tańca**, a także stanowiła podsumowanie projektu społecznego pod nazwą: „Nauka tańca towarzyskiego dla dzieci i młodzieży z upośledzeniem umysłowym”.*

Gwiazdy – uczniowie Zespołu Szkół nr 4 im. Janusza Korczaka i tancerze – studenci z Formacji Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA” po raz kolejny pokazali, że taniec nie tylko bawi, ale również integruje i uwrażliwia. Na parkiecie szkolnej sali gimnastycznej zaprezentowały się 33 pary – trzykrotnie więcej niż w każdej edycji programu telewizyjnego! Rozmarzeni w walcu angielskim, pełni ekspresji w kubańskiej cha-cha-cha i porwani przez rytm hiszpańskiego pasodoble... – wszyscy uczestnicy z równym zaangażowaniem prezentowali swoje umiejętności. A co najważniejsze – przede wszystkim tańczyli sercem. Popis profesjonalnych kroków tanecznych nie ominął również tym razem nad wyraz wyrozumiałego jury o pseudonimach artystycznych sędziów z telewizyjnego gremium. A walc angielski i cha-cha porwały też do tańca nieustannie podgrzewających atmosferę prowadzących – Piotra Mochola vel Huberta Urbańskiego i oczywiście Kasię Skrzyńeczką (w tę rolę wcieliła się Barbara Ostojewska – Kaczmarczyk, nauczycielka muzyki z ZS nr 4). Gościnnie w „Tańcu z Gwiazdami” wystąpiły uczennice z zaprzyjaźnionej szkoły przy ulicy Hirszfelda w Lublinie, prezentując z partnerami z „Gamzy” przygotowane wcześniej choreografie tańców standardowych i latynoamerykańskich.

Zabawę dodatkowo uatrakcyjniły pokazy tanecznego kunsztu I i III Reprezentacji.

Tak spektakularnego widowiska zapewne pozazdrościłaby nam cała ekipa przygotowująca oryginalny „Taniec z Gwiazdami” i wszyscy jego uczestnicy. Na pewno patrzyliby na nie z podziwem, a Beata Tyszkiewicz niewątpliwie uznałaby to wydarzenie za godne opisanie w „Tele Tygodniu”. Spotkało się ono zresztą z zainteresowaniem medialnym – patronat nad szkolnym odpowiednikiem telewizyjnego programu objęło Polskie Radio Lublin SA.

DZIĘKUJEMY: wszystkim uczestnikom – uczniom Zespołu Szkół nr 4 – za ich radość i ciepłe przyjęcie, „gamzowym” studentom – za zaangażowanie i bezinteresowność, wspaniałemu jury i prowadzącym – za świetną zabawę, a widzowie i społeczności ZS nr 4 – za gorącą atmosferę. Oby ta pierwsza szkolna edycja nie była ostatnią!

Dominika Kryjak

Formacja Tańca Towarzyskiego Politechniki Lubelskiej „GAMZA” potrafi poprzez taniec przekazywać takie wartości, jak: miłość, poszanowanie drugiego człowieka, potrzebę radości, a jej członkowie nie wzbraniają się przed poświęcaniem swojego wolnego czasu dla idei godnych naśladowania.

Piotr Robert Mochol

Na scenach Europy...

Codzienne życie studenckie: ćwiczenia, zaliczenia, laboratoria, kolokwia. Na szczęście my mamy swoje drugie życie – próby, koncerty, zgrupowania, to jest zupełnie inna codzienność.

Tegoroczna wiosna była dla nas bardzo pracowita, ale i niezwykle atrakcyjna. W maju wyjechaliśmy na Międzynarodowy Festiwal Folklorystyczny do Hiszpanii. Wyjazd ten poprzedziły wielogodzinne próby, jak również treningi kondycyjne. Castellon to kurort – morze, góry i palmy. W maju woda jest jeszcze chłodna, lecz promienie słońca zostawiają złotą opaleniznę. Na koncertach panuje atmosfera przyjaźni, widać zainteresowanie egzotyką polskich kostiumów oraz bogactwem pięknych melodii. Nasze polki i oberki swoją żywiołowością i temperamentem nie ustępowały hiszpańskim rytmom. Niejeden artysta chciałby wystąpić przed trzytysięczną publicznością. Scena pełna kwiatów na tle zabytkowego, bajecznie oświetlonego ratusza w Alcantarilla.

Później powrót – Cannes, Florencja, Wenecja, we wszystkich miejscach, gdzie pojawiliśmy się w strojach ludowych, budziliśmy niesamowite zainteresowanie.

Już na początku czerwca wyjechaliśmy na Słowację, by tam wystąpić dla naszych sąsiadów z południowej granicy. To były niezapomniane koncerty w plenerze – zabytkowe ruiny zamku Spisky Hrad, gorące słońce, Tatry i my w kostiumach scenicznych. Widownia z aplauzem nagradzała nasze występy, a szczególne owacje towarzyszyły wykonywanym przez nas słowackim piosenkom i przyśpiewkom ludowym.

Radość i spontaniczne przyjęcie polskiego zespołu podczas zagranicznych koncertów wywarło na nas wielkie wrażenie. Radosna wspólna zabawa wszystkich tancerzy i muzyków na scenie to dowód na to, że muzyka, taniec i śpiew nie znają granic.

Kończymy rok akademicki z nadzieją kolejnych koncertów na scenach Europy... a może i nie tylko...

Magdalena Biernikiewicz

Nowe przestrzenie tańca

Jak co roku, na przełomie marca i kwietnia, Grupa Tańca Współczesnego Politechniki Lubelskiej zatańczyła na Międzynarodowych Prezentacjach Współczesnych Form Tanecznych w Kaliszu. Do jubileuszowej edycji Festiwalu zostało zakwalifikowanych 14 teatrów, w tym GTW ze spektaklem „Continue” w choreografii Anny Żak, który od listopadowej premiery ewoluował i dojrzał. Gośćmi XV kaliskich prezentacji byli między innymi: Theater Studio of Modern Choreography z Rosji, Fine 5 Dance Theatre z Estonii, Verein Compagnie Drift ze Szwajcarii. Tancerze GTW także brali udział w warsztatach prowadzonych m.in. przez: Dawida Lakeina (USA), Petera Pleyera (Holandia) oraz Ivana Wolfa (Szwajcaria), u którego warsztatową edukację taneczną pod okiem Hanny Strzemieckiej zaczynała także Anna Żak.

Z początkiem czerwca Grupa wzięła udział w dużym lubelskim przedsięwzięciu społeczno-kulturalnym – Noc Kultury, które było manifestacją miasta, przybliżającą Lublin

do tytułu **Europejskiej Stolicy Kultury w 2016 roku**. Utworzenie tego cyklicznego projektu kulturalnego stało się płaszczyzną prezentacji potencjału kulturalnego Lublina. Tej Nocy Lublin tętnił rytmem sztuki. Przez całą noc z 1 na 2 czerwca br. na odwiedzających czekały teatry, muzea, galerie, filharmonia, sale koncertowe, ulice i place miasta oraz niezależni artyści, muzycy, aktorzy, tancerze, malarze i poeci. Czekali i nie zawiodły się. Wszędzie były rzesze ludzi wrażliwych na sztukę, chcących podziwiać kulturalny Lublin nocą i uczestniczyć w tym, co stanowi atmosferę i niepowtarzalny klimat naszego miasta. Noc Kultury była nocną wędrówką artystyczną poprzez miejsca, które ściśle wiążą się z kulturą, sztuką, historią i tradycją oraz poprzez przestrzenie, które zazwyczaj omijane są przez sztukę. Tym samym organizatorzy chcieli zachęcić do czynnego udziału w życiu kulturalnym. Wzywali: *Tej Nocy razem spójrzmy na Lublin okiem artysty*. Grupa Tańca Współczesnego PL

tanecznie wypełniła bramę przy ulicy Grodzkiej 14 na lubelskim Starym Mieście. Projekt „continue...miejsca...chwile” w przestrzeni jeszcze wyraźniej zarysowuje temat spektaklu. *Przechodzimy...Odcodzimy...Zmienia się charakter spotkań, ludzi, zdarzeń...Zmienność...przy jednoczesnym trwaniu. Docieramy do kolejnych miejsc, które wymuszają zmienność nastrojów, emocji, doświadczeń...* Projekt „Continue” będzie rozwijany w kolejnych miejscach. W samym Lublinie jest jeszcze wiele ciekawych przestrzeni do wykreowania tańcem.

Także warszawski Festiwal Tańca Współczesnego „Polemiki” odbywał się pod hasłem wychodzenia teatru i tańca w miejsca zwyczajne, nieteatralne – „Atak przestrzeni”. Polemiki obejmowały prezenacje spektakli, warsztaty taneczne, kino tańca, fotografie tańca. Festiwalowa prasa pisała: *Do zestawu obowiązkowego należy zaliczyć obecną od dawna na scenie Grupę Tańca Współczesnego Politechniki Lubelskiej,*

kierowaną od 1993 do 2005 roku przez Hannę Strzemiecką, odpowiedzialną za gros wydarzeń tanecznych w Lublinie. GTWPL obecnie prowadzi jej uczennica Anna Żak (spektakl „Continue”) – 15.06.07 r., nr 138, Rzeczpospolita.

Na potrzeby działań ulicznych Grupa Tańca Współczesnego przygotowała także projekt „Było, nie było...czyli majowy program okolicznościowy”. Powstał on na prośbę Samorządu Studenckiego Politechniki Lubelskiej na platformę korowodu inauguracyjnego Dni Kultury Studenckiej. Politechnika Lubelska z tancerkami GTW przemaszerowała ulicami Lublina w stylu PRL. Program ten został też zaprezentowany podczas inauguracji Juwenaliów. Studenci UMCS natomiast zaprosili GTW PL do udziału w Meetingu Teatralnym podczas Kozienaliów. Na scenie Chatki Żaka Grupa Politechniki przedstawiła spektakl „Continue”. Także ten spektakl był gościnnie prezentowany podczas Festiwalu Teatrów Tańca „30 zajętych miejsc”.

Grupa Tańca Współczesnego PL jako że jest teatrem tańca świętowała w tym roku zarówno Międzynarodowy Dzień Teatru (27 marca), jak i Międzynarodowy Dzień Tańca (29 kwietnia). Święto teatru zostało poświęcone Fundacji Ewy Błaszczak „Akogo”. Grupa włączyła się do Ogólnopolskiej Kampanii Społecznej „Teatry na rzecz budowy kliniki Budzik” dla dzieci pogrążonych w śpiączce. Dochód z prezentacji spektaklu „Continue” oraz Lubelskiego Teatru Tańca został przekazany Fundacji. Przed spektaklami odbyło się spotkanie z Panią Dyrektorką Fundacji – Anną Krzysztofowicz, a Pani Ewa Błaszczak przekazała specjalne podziękowania dla lubelskich tancerzy. Fragmenty tego wieczoru zostały zaprezentowane w TVP 1 w programie „Akogo. Budzimy do życia”.

Międzynarodowy Dzień Tańca tancerze GTW obchodzili wraz z tancerzami Codarts Dance Academy z Rotterdamu podczas Wiosennego Forum Tańca Współczesnego. Tancerze wymieniali się doświadczeniami podczas warsztatów tanecznych, a studenci z Holandii zaprezentowali spektakle indywidualne oraz z repertuaru szkolnego Akademii. Coroczne przesłanie z okazji tego święta jest celebrowaniem tej formy sztuki jaką jest taniec, ukazanie jej uniwersalizmu i zdolności do przekraczania politycznych, kulturowych i etnicznych barier.

Przesłanie dla świata ogłasza znana osobistość związana z tańcem. Autorami przesłań były takie osobistości tańca jak: Maurice Bejart, Merce Cunningham, Jiri Kylian, Alicia Alonso. Na autora przesłania na rok 2007 została wybrana Sasha Waltz. Napisała: *Ludzie tańczą na urodzinach, ślubach, na ulicach, w salonach, na scenach i za kulisami, aby przekazać radość, smutek, niczym rytuał i skrajne doświadczenie. Taniec jest uniwersalnym językiem: posłańcem dla pokoju na świecie, narzędziem równouprawnienia, tolerancji i wyrozumiałości. Taniec uczy nas wyczucia, świadomości i zwracania uwagi na daną chwilę. Taniec manifestuje, że jesteśmy żywi. Taniec to transformacja. Znajduje duszę, nadaje ciału duchowy wymiar. Taniec pozwala nam czuć samych siebie,*

wzlatywać nad poziomy, wyjść jeszcze dalej, być innym ciałem. Tańcząc uczestniczymy w wibracji wszechświata.

Tańczmy zatem... ile się da... i gdzie się da... Nieważne miejsca, sposoby, umiejętności. Nauczmy się oddychać poprzez ruch, taniec... poprzez sztukę.

Taneczne wibracje można też chwytać migawką aparatu fotograficznego. Już została ogłoszona kolejna edycja Ogólnopolskiego Konkursu Fotograficznego Międzynarodowych Spotkań Teatrów Tańca „Taniec – energia ciała i wyobraźni”. Zapraszamy do śledzenia nowej strony Grupy Tańca Współczesnego pl. – www.gtw.pollub.pl., adres e-mail: gtwpl@wp.pl.

Anna Żak

Lublinowi na chwałę!

Rok 2007 rozpoczął się już tradycyjnie Koncertem Karnawałowym. Występ wszystkich zespołów artystycznych Politechniki przyjął w tym roku kształt wieczoru w klubie jazzowym. Tematem przewodnim była... miłość. Temat zawsze aktualny i bardzo wdzięczny do śpiewania. Chór wykonał utwory z repertuaru E. Piaf, a także przy akompaniamencie znanego lubelskiego barda Piotra Selima dwie jego kompozycje do słów Hanny Lewandowskiej.

23 lutego Zespół wziął udział w lubelskim prawykonaniu utworu Paula McCartney’ a „Liverpool Oratorio”. Koncert zorganizowała Filharmonia Lubelska przy współudziale Politechniki Lubelskiej i Łódzkiej. Oba chóry akademickie oraz chór chłopięcy „Lubelskie słowiki” (przyg. B. Mikita) wraz z solistami Teatru Wielkiego w Łodzi i lubelską orkiestrą filharmoniczną przygotowały ten monumentalny utwór, a całość poprowadził Jerzy Rachubiński. JM Rektor PL prof. Józef Kuczmaszewski osobiście przyjął zaprzyjaźniony zespół z bratniej politechniki.

18 marca Zespół, już w innym nastroju, wziął udział w festiwalu „Wielkopostne Śpiewanie” organizowanym przez oo. dominikanów w Bazylice przy ul. Złotej. Koncert, któremu towarzyszyła dekoracja plastyczna, wypełniły utwory pasyjne Urmasa Sisaska i Michaela McGlynnna (fragmenty „Mszy celtyckiej”). Solistami byli Aleksandra Bubicz – sopran, Dariusz Kowalski – baryton, Elżbieta Janikowska – harfa. Całość miała formę muzycznych kontemplacji połączonych z recytacjami wierszy Beaty Obertyńskiej z tomu „Grudki kadzidła” w interpretacji Anny Mazur.

Prezentowany program powtórzony został jako koncert inauguracyjny Festiwalu Tempu Paschale w kościele św. Rodziny 31 marca.

Zaledwie trzy tygodnie później Chór zaprezentował się w zgoła odmiennym repertuarze. Było to estradowe wykonanie opery „Eugeniusz Oniegin” Piotra Czajkowskiego w Filharmonii Lubelskiej. Do sukcesu tego wykonania (prezentowanego w Lublinie po raz pierwszy) przyczyniła się bez wątpienia międzynarodowa obsada wykonawcza: Hjördis Thibault – sopran, Pierre-Yves Pruvot – baryton (Francja), Pavlo Tolstoy – tenor (Ukraina), Agnieszka Makówka – alt, Anna Lubańska – mezzosopran, Rafał Siwek – bas, Akademickie Chóry Akademii Medycznej i Politechniki Lubelskiej, orkiestra symfoniczna FL i oczywiście znakomity dyrygent Vladimir Kiradijev z Wiednia.

19 maja Zespół wystąpił w finale „Wiosennego Festiwalu Chórów” zorganizowanego przez Polski Związek Chórów i Orkiestr w sali Filharmonii. Zespół zaprezentował lekki program jazzowy.

Zwieńczeniem sezonu artystycznego ma być w tym roku 690 rocznica lokacji naszego miasta. Z tej okazji pan Prezydent Adam Wasilewski organizuje wielki koncert, który odbędzie się 1 lipca na placu Litewskim. Zabrzmia wielkie dzieła L. van Beethovena – Uwertura „Egmont” i „IX Symfonia d-moll”. Wystąpią trzy chóry akademickie obu Uniwersytetów i Politechniki. Młodzież zaśpiewa, aby następne lata były szczęśliwe dla Lublina!

Elżbieta Krzemińska

Co w Paskudzie piszczy?

„Paskuda” to jeden z najbardziej aktywnych klubów działających przy Politechnice Lubelskiej, oferujący szereg atrakcji każdego tygodnia. Kto nie skorzystał z nich do tej pory, niech żałuje. A co można było stracić tylko w okresie ostatniego roku, opisuje ta krótka relacja.

Każdego roku, gdy wiosna w pełni, a dni coraz dłuższe, wtedy każdy rozsądny człowiek, a pletwonurek z „Paskudy” w szczególności, zaczyna myśleć o zbliżających się wakacjach. Nie inaczej ostatniego roku było w naszym przypadku. Padło krótkie hasło – organizujemy wakacyjną wyprawę nurkową. Z góry założyliśmy, że miejsce docelowe nie może być zbyt blisko, ma to być bowiem dziewiczy teren gwarantujący fantastyczne nurkowania bez towarzystwa tabunu innych pasjonatów tego sportu. Rozpoczęliśmy zatem poszukiwania stosownego kierunku wyjazdu metodą „na Bolka i Lolka”. Szybko okazało się, że tylko w kreskówkach jest to takie łatwe, bo kolejne miejsca na mapie, które nas interesowały odpadały z racji panującej w tym czasie pory deszczowej, tajfunów lub zwyczajnie okresu pozasezonowego. Wreszcie znaleźliśmy miejsce, którego opisy nas zachwyciły – rejon wyspy Sangalaki przy wschodnim wybrzeżu indonezyjskiej części Borneo. Impreza jest, ekipa klubowiczów na wyjazd też, teraz czas na przygotowania merytoryczne i planowanie podróży. Przez długie tygodnie niecierpliwego oczekiwania na wyjazd studiowaliśmy mapy, przewodniki i strony internetowe, zdobywając niezbędną wiedzę oraz dopinając wyjazd na ostatni guzik. I nawet nasz agent lotniczy nie był w stanie nas zniechęcić, mimo regularnego przekręcania nazwy jednego z lotnisk przesiadkowych. Zamiast Kota Kinabalu, nie wiedzieć czemu zawsze wychodziło mu Kota Kanibalu. A Kanibalu – to już skutecznie uruchamiało naszą wyobraźnię... W czasie podróży okazało się natomiast, że miejsce to było miłe, a jego nazwa, jak i port docelowy przyniosło nam wiele szczęścia. Na Okęciu podczas odprawy mocno zaintrygowana stewardessa stwierdziła, że mimo wielu lat pracy zupełnie nie ma pojęcia, gdzie my właściwie lecimy. I tak miło nam się o tym rozmawiało, że stos naszego bagażu z masą sprzętu nurkowego i fotograficznego, sprawnie i niezauważenie został odprawiony mimo znacznej, przekraczającej dopuszczalne normy masy.

Po dotarciu na miejsce niezwykle urok tego, co zobaczyliśmy sprawił, że zupełnie nie czuliśmy zmęczenia wynikającego ze znacznej różnicy czasu oraz długiej podróży składającej się z czterech lotów, rejsu promem pomiędzy Malezją i Indonezją oraz kilkugodzinnego nocnego transferu, i co rusz psującą się motorówką. Bo w zasadzie wszystko w tym rejonie świata, co używają tubylcy, lata świetności ma już niestety dawno za sobą. Za to przyrodę jaka tam jest, trudna opisać...

Dwa tygodnie nurkowań w okolicach wysp Sangalaki, Kakaban, Maratua i Derawan dostarczyły nam niezapomnianych wrażeń. Niezwykle formacje różnokolorowych koralu tworzących przepiękne podwodne ogrody, co chwilę zmieniające kształty. Masa ryb dużych, małych i średnich chyba wszystkich możliwych gatunków. Żółwie, płaszczki, stado barakud – to była nurkowa codzienność w tych niezwykle ciepłych i bogatych w podwodne życie wodach.

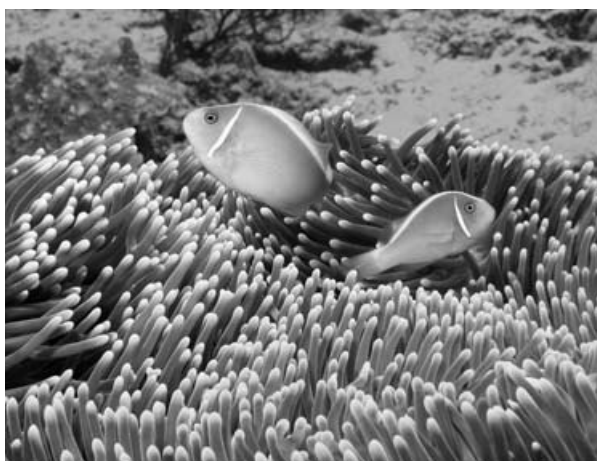
Jednak najwięcej wrażeń dostarczyło nam chyba nurkowanie z mantami. Pierwsza wyprawa na tzw. Manta Point była małą porażką. Nie udało nam się spotkać ani jednej ryby tego gatunku. Za to drugiego dnia już z łodzi widzieliśmy wystające nad powierzchnię wody trójkątne końcówki „skrzydeł” kilku mant. Pod wodą ich majestatyczne rozmiary (rozpiętość „skrzydeł” znacznie przekraczająca trzy metry) oraz sposób poruszania się z niezwykłą gracją, na każdym robiły niesamowite wrażenie.

Codziennie nurkowania, zwiedzane w międzyczasie bezludne wyspy wraz z ogromnym bogactwem ich fauny i flory sprawiły, że uznaliśmy tę wyprawę za podróż życia, udokumentowaną kilkoma tysiącami zdjęć, których małą część w ciągu ostatnich kilku miesięcy można było obejrzeć na wystawie prezentowanej na wszystkich wydziałach naszej Uczelni. Inne są nadal do przejrzania w archiwum zdjęć na stronie klubu: www.paskuda.pollub.pl. Tu możemy się pochwalić, że kilka z tych zdjęć już zdobyło wyróżnienia w konkursach, w tym jedno może się poszczycić trzecim miejscem w dorocznym konkursie fotograficznym PLL LOT.

Nawet surowość tego wyjazdu wynikająca z przebywania w rejonie, gdzie na szczęście nie istnieje jeszcze jakakolwiek infrastruktura turystyczna, wraz z prostotą prowadzonego przez nas, razem z tubylcami, życia miała swój niepowtarzalny urok. A fakt, że mimo intensywnych poszukiwań w ogrodzie gorgonii nie udało nam się znaleźć ani jednego upragnionego konika morskiego, sprawia, że pewnie kiedyś tam jeszcze wrócimy.

Końcowe dni naszego pobytu na Borneo zahaczały o początek pory deszczowej. Ostatnie nurkowanie wypadło nam szarego, ponurego dnia, kiedy siał paskudny tropikalny deszcz, a temperatura powietrza spadła do 29 stopni. Zmarznięci (!), nieco już zmęczeni trzytygodniowym intensywnym podróżowaniem i codziennymi nurkowaniami trochę niechętnie wchodziliśmy do wody. Po zanurzeniu wróciła nam jednak radość i satysfakcja. Dookoła ciepłutka woda (32 stopnie), ławice różnokolorowych ryb i piękne koralce. Rzut oka w górę – na powierzchni wody kręgi od padającego deszczu, robiące niezwykle wrażenie, gdy oglądane są od dołu. Ale tam jest przecież mokro, zimno i ponuro... Nie wynurzamy się... Zostajemy pod wodą tak długo, ile tylko się da... Do domu też nie chcemy wracać... bo tam czeka masa roboty w Klubie i nie tylko...

Wyjazdy klubowe, poza niemal cotygodniowymi albo i częstszymi nurkowaniami nad jeziorem Piaseczno, to codzienność. W ostatnim roku poza opisywaną wyżej wyprawą na Borneo, Klub zorganizował wyjazdy nurkowe nad Morze Czerwone (Hurgada, Dahab, Sharm El Sheikh) oraz do Norwegii. Było więc w czym wybierać. Większość zorganizowanych nurkowań klubowych miała miejsce w miesiącach od maja do października, choć część pasjonatów tego sportu z „Paskudy” nurkowała przez cały rok, z sezonem zimowym włącznie. Skutecznie umożliwiają to między innymi dwa nowe suche skafandry nurkowe zakupione przez Klub w ubiegłym roku. Na podstawie prowadzonych wpisów w kartach nurkowań bez problemu można określić łączną

przybliżoną liczbę zorganizowanych nurkowań odbytych przez członków Klubu oraz kandydatów na członków. W sumie w ostatnim roku wykonano ok. 350 nurkowań, co stanowi wzrost o 50% w stosunku do roku poprzedniego. Wykaz ten obejmuje w przeważającej części rekreacyjne nurkowania krajowe, które odbyły się głównie nad wspomnianym jeziorem Piaseczno, jak również w innych zbiornikach wodnych – jeziora: Hańcza, Białe, Krasne; zalane kamieniołomy w Zakrzówku (Kraków) i Jaworznie-Szczakowa (okolice Krakowa); wody Półwyspu Helskiego.

Duża liczba członków Klubu stale podnosi swoje umiejętności i kwalifikacje na kursach indywidualnych. Z trzydziestu dziewięciu członków Klubu licencją OWD (podstawowa licencja) uzyskały dwie osoby, podobnie licencją płetwonurka zaawansowanego (AOWD) otrzymały kolejne dwie osoby. Pozostałe nowe lub podwyższone licencje i specjalizacje członków naszego Klubu, to między innymi: Tec Deep (1 osoba), nurek nitroksowy (5 osób), nurek podłodoowy (1 osoba), nurkowanie w suchych skafandrach (2 osoby), nurkowanie głębokie (3 osoby), pierwsza pomoc tlenowa DAN (2 osoby), kurs pierwszej pomocy EFR na poziomie instruktorskim (1 osoba). Uprawnienia instruktorskie MSDT i kolejnych 5 specjalizacji zdobyła 1 osoba.

Tak bawiliśmy się sportowo

W roku akademickim 2006/2007 Studium Wychowania Fizycznego i Sportu oraz KU AZS zaplanowało i przeprowadziło cały cykl rozgrywek sportowych dla studentów, którzy chcieli zdrowo spędzić czas wolny od obowiązków.

W semestrze zimowym i letnim do dyspozycji wszystkich chętnych udostępniona była 3 razy w tygodniu siłownia. Jak zwykle kandydatów było więcej niż miejsc.

Oprócz stałych zajęć studenci zainteresowani wybraną dyscypliną sportową uczestniczyli w różnych turniejach:

3-4.12.2006 r. odbył się turniej siatkówki zorganizowany przez Samorząd Studencki oraz KU AZS. Opiekunem z ramienia Studium Wychowania Fizycznego i Sportu była trener Elżbieta Dąbrowska. Pocztą elektroniczną zgłosiło się 11 zespołów, które, jak to w zwyczaju dowcipnych studentów bywa, nadały sobie żartobliwe nazwy: „Koczobryki”, „Dysydenci”, „Desperaci”, „Kocie łapki”.

Znaczna część członków Klubu wzięła natomiast udział w corocznym szkoleniu udzielania pierwszej pomocy w wypadkach nurkowych. Część teoretyczna obejmowała informacje na temat najczęstszych przyczyn wypadków, sposobów postępowania w sytuacjach awaryjnych, ewakuacji, sposobu udzielania pomocy. W części praktycznej członkowie osobiście przećwiczyli na specjalistycznym manekinie sposoby udzielania pierwszej pomocy przy wykorzystaniu tlenowego zestawu ratunkowego będącego na wyposażeniu Klubu. Szkolenia te, zgodnie z uchwałą Walnego Zgromadzenia członków Klubu są obowiązkowe, również w przypadku corocznych odnowień.

Blizsze i dalsze wyprawy nurkowe oraz kursy i szkolenia, to nie jedyne aktywności członków naszego Klubu w ostatnich miesiącach. Najbardziej absorbujące okazały się dla wszystkich jednak klubowe prace... remontowo-budowlane. Dzięki przychylności władz Uczelni pozyskaliśmy bowiem na spotkania klubowe nowe pomieszczenie w DS 3, sąsiadujące z naszą dotychczasową mysią norką o powierzchni 6 metrów kwadratowych. Nowe pomieszczenie było niestety w fatalnym stanie, a po sufit wypełnione zostało resztkami starego wyposażenia pokoi studenckich. Samodzielnie, dzięki ogromnemu wysiłkowi, wkładowi pracy wszystkich klubowiczów oraz przy znacznym wkładzie finansowym, który mocno niestety nadszarpnął nasz budżet – pomieszczenie zostało wyremontowane, wyposażone i uroczyście otwarte w kwietniu 2007 r. Pominiemy tu opis licznych prac, które zostały wykonane przy adaptowaniu sali do naszych potrzeb. Lepiej zobrazują je zdjęcie prezentujące nasze nowe pomieszczenie: przed, w trakcie oraz po remoncie... Teraz z ogromną przyjemnością wszystkich zainteresowanych nurkowaniem możemy zaprosić do naszej nowej siedziby w DS3. Prace remontowe zakończone na długie lata. Teraz pozostanie nam tylko przyjemność organizowania wspólnych, znów bliższych i dalszych wypraw... do czego wszystkich niemających jeszcze do czynienia z nurkowaniem, zachęcamy.

Piotr Budzyński, Darek Mazurkiewicz

W ciągu dwóch dni rozegrano 30 bardzo zaciętych meczów. I miejsce w całym turnieju zajął zespół „Odmóżdżacze”, II miejsce – „Kolorowe kredki”, III – „Przyjaciele Kubusia Puchatka”. Organizatorzy złożyli im gratulacje i wręczyli upominki.

Najlepszym zawodnikiem został Mateusz Krzyżanowski, ale wszyscy studenci odchodzili zadowoleni z aktywnie spędzonej soboty i niedzieli.

9-10.12.2006 r. odbył się turniej piłki nożnej zorganizowany przez Samorząd Studencki, KU AZS i SWFiS. Opiekunami i sędziami turnieju byli pracownicy Studium: B. Spólnicki i J. Mac.

I miejsce zajął zespół „Team Of Jerry”, II miejsce – „Koneserzy”, III miejsce – „FC Bazyl”. Turniej przebiegał bardzo sprawnie, a ilość startujących osób (160) świadczy o zainteresowaniu tą dyscypliną sportu oraz potrzebie

zorganizowanego ruchu. Nie bez znaczenia były również nagrody rzeczowe dla najlepszych.

W semestrze letnim SWFiS zorganizowało w wolne soboty i niedziele następujące turnieje:

31.03-1.04.2007 r. IV turniej piłki ręcznej mężczyzn, którego celem było przygotowanie zespołu AZS Politechnika do mistrzostw wszystkich typów uczelni w Polsce oraz zachęcenie studentów do uprawiania tej dyscypliny. Najciekawszym elementem tego turnieju był start byłych zawodników-absolwentów naszej Uczelni z lat 80. i 90. Wygrali „Oldboje” z lat 90. co bardzo ucieszyło trenera i organizatora turnieju mgr Arkadiusza Łątkę.

14-15.04.2007 r. – międzywydziałowy turniej siatkówki mężczyzn. Ze względu na niezbyt wygodny termin (tuż po świętach) wystartowały reprezentacje tylko 3 wydziałów. Wygrał zespół WZIPT.

21-22.04.2007 r. – turniej tenisa stołowego o Mistrzostwo Politechniki. Startowało 26 osób (w tym dwie kobiety). I miejsce zajęła Monika Małecka, a wśród mężczyzn Maciej Bąk, II miejsce – Dawid Rak, III miejsce – Szymon Kozłowski.

Pośród turniejów przeznaczonych dla wszystkich studentów w ciągu całego roku, najważniejsze to sportowe rozgrywki w Święto Politechniki. W tym roku akademickim program części sportowej Święta przedstawiał się następująco:

– turniej piłki nożnej, w której uczestniczyło 6 zespołów, w tym zespół pracowników Uczelni. I miejsce zajął zespół studentów z Wydziału Inżynierii Środowiska w składzie: Leszek Gemborys, Łukasz Rak, Tomasz Mazur, Paweł Powierza, Michał Zgierski, Adam Rzeczycki, Marcin Sawicki, Kamil Sarzyński, Jacek Bijak, Sławomir Szymański, Michał Wilkołaki i Przemysław Ogrodowski.

– IV turniej w siatkówce plażowej kobiet o Puchar Kierownika SWFiS. I miejsce i puchar zdobyła para: Katarzyna Mrozek i Beata Terlecka.

– IV turniej w siatkówce plażowej mężczyzn o Puchar Rektora Politechniki. I miejsce zajęła para: Piotr Kiła i Piotr Fil, którym osobiście puchar i gratulacje wręczył Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Wac-Włodarczyk.

Ważnym i doniosłym momentem tego dnia była popularna uroczystość pożegnania absolwentów-sportowców

naszej Uczelni. W spotkaniu wzięli udział: Prorektor ds. Studenckich prof. Andrzej Wac-Włodarczyk, pracownicy-trenerzy, zarząd KU AZS, medaliści MSZW w ergometrze, a przede wszystkim studenci-sportowcy, którzy w tym roku kończą studia. Spotkanie przebiegło w miłej atmosferze. Padło dużo ciepłych słów podziękowań za godne wieloletnie reprezentowanie naszej Uczelni, złożono gratulacje zdobywcom medali, wręczono upominki i zrobiono pamiątkowe zdjęcia.

Absolwenci – sportowcy z roku akad. 2006/2007

1. Paczek Bartłomiej	karate
2. Marzec Michał	piłka nożna
3. Czuba Paweł	piłka nożna
4. Kaźmierczak Jacek	piłka ręczna
5. Kaźmierczak Adam	piłka ręczna
6. Nakonieczny Paweł	piłka ręczna
7. Patyra Artur	piłka ręczna
8. Szast Seweryn	pływanie
9. Niklewicz Łukasz	koszykówka
10. Wolski Arkadiusz	koszykówka
11. Samborski Michał	koszykówka
12. Karwat Remigiusz	koszykówka
13. Kuś Bartłomiej	lekkoatletyka
14. Lemieszek Tomasz	siatkówka
15. Łuszczak Kamil	badminton
16. Grzegorzczak Sabina	kolarstwo górskie
17. Sztembis Michał	kolarstwo górskie
18. Mitura Maciej	kolarstwo górskie
19. Goral Konrad	kolarstwo górskie
20. Majewska Beata	tenis ziemny
21. Sobocki Marcin	pływanie
22. Bartnik Justyna	taekwon-do

Aktywność sportowo-rekreacyjną tego roku zakończyli nasi studenci uczestnictwem w turniejach piłki nożnej, siatkówki i tenisa stołowego w czasie Juwenaliów.

W XXIV Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych w klasyfikacji politechnik zajęliśmy 11 miejsce na 23 uczelnie techniczne. Natomiast w klasyfikacji ogólnej – 38 miejsce na 295 uczelni.

Elżbieta Dąbrowska

Rozgrywki ligi TKKF

Sezon koszykarski w roku akademickim 2006/2007 dobiegł końca. Sekcja koszykówki mężczyzn Politechniki Lubelskiej startowała w XXVII edycji rozgrywek ligi Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej im. Andrzeja Wawrzyckiego i Dziennika Wschodniego.

Był to już 12. sezon startów w I lidze, w którym 12 zespołów walczących w systemie dwurundowym grało o zwycięstwo. W pierwszej rundzie, rozgrywanej systemem „każdy z każdym”, drużyna Politechniki zajęła siódme miejsce, odnosząc 6 zwycięstw i ponosząc 5 porażek.

W drugiej rundzie, rozgrywanej systemem play-off (pierwsza ósemka podzielona na pary), drużyna

Politechniki stoczyła z drużyną MPWiK-Zdrój wyrównany trójmeczek (do dwóch wygranych spotkań), przegrywając 2:1. Decydujące trzecie spotkanie zakończyło się przegraną (55:63), w którym Politechnika kończyła mecz w trzyosobowym składzie. Powodem tego była absencja zawodników czołowej piątki (sesja egzaminacyjna oraz kontuzje).

W II rundzie play-off dwukrotna porażka z drużyną Bracia Mrozik pozwoliła walczyć o miejsca 7-8. Z drużyną Vico tę rywalizację koszykarze Politechniki rozstrzygnęli na swoją korzyść, wygrywając ostatni mecz 100:78 i zajmując w ostatecznej klasyfikacji siódme miejsce.

Czołowymi zawodnikami drużyny Politechniki byli: Łukasz Niklewicz (kpt.), Arkadiusz Wolski, Krzysztof

Śledziwski, Michał Korba, Michał Szewczuk, Mariusz Kulec, Andrzej Stachura.

Na zakończenie sezonu rozegrany został mecz z wynikiem 70:56, w którym zwycięzca ligi – drużyna Matematyki – spotkała się z przedstawicielami ligi. Do reprezentacji powołanych zostało dwóch zawodników Politechniki: Łukasz Niklewicz i Krzysztof Śledziwski (nie zagrał z powodu kontuzji kolana).

Studenci Politechniki uczestnicząc w rozgrywkach ligi TKKF rozegrali 20 spotkań, podnosząc swoje umiejętności sportowe, jednocześnie godnie reprezentując naszą Uczelnię.

Waldemar Nieleśczuk

Górale atakują

Kiedy robi się ciepło, wiele osób zaczyna myśleć o urlopie, pikniku lub weekendowym wypadzie nad jezioro. Niektórzy w celu poprawienia kondycji i swojego wizerunku wyciągają z piwnicy rower i w ciepłe dni wyjeżdżają na wycieczki. Są też tacy, którzy z początkiem czerwca mają już po dwa tysiące i więcej przejechanych kilometrów. Ci ludzie to zawodnicy Sekcji Kolarstwa Górskiego Politechniki Lubelskiej.

Aby dobrze przygotować się do sezonu, zaczynamy trenować już zimą. W naszym przypadku przygotowania trwają już od grudnia. Pochłonęły mnóstwo czasu i energii, ale dają bardzo dobre efekty, chociaż to jeszcze nie jest koniec i kilka miesięcy ciężkiej pracy jeszcze przed nami.

Poprzedni sezon okazał się dla nas bardzo udany. Brałszy udział w XXIII Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych w Kolarstwie Górskim w cross country (niestety bez większych sukcesów, chociaż i tak byliśmy już w pierwszej połowie stawki) oraz w Akademickim Pucharze Polski w Maratonach MTB. Maratony to nasza „koronna” dyscyplina i tutaj odnieśliśmy największe sukcesy. Nasze dziewczyny jako drużyna zdominowały rywalizację kobiet i po trzykrotnym pierwszym miejscu na poszczególnych edycjach wygrały w klasyfikacji

generalnej. Drużyna męska rywalizując z bardzo silnymi drużynami zajmowała dwukrotnie 2, raz 3 i raz 4 miejsce w poszczególnych maratonach, lecz w klasyfikacji generalnej o „włos”, a dokładniej o jednego zawodnika, przegrała 3 miejsce, ostatecznie plasując się na 4.

Bieżący sezon rozpoczął się równie dobrze i obiecująco. W pierwszym maratonie Akademickiego Pucharu Polski w Maratonach MTB (zorganizowanym przy Mio Fujifilm Bikemaraton®) we Wrocławiu nasze **dziewczyny zajęły drużynowo 1 miejsce, a drużyna męska 4.** Po kilku tygodniach braliśmy udział w XXIV Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych w Kolarstwie Górskim rozegranych w Cieszynie. Nasza drużyna Moeller Uniqa Politechnika Lubelska, pod opieką trenera mgr Bożydara Spólnickiego, brała udział w mistrzostwach w pełnym składzie, tzn.: Sabina Grzegorzczak-Sztembis, Marta Pietrzak, Anna Rowińska, Piotr „Filip” Filipiuk, Kamil Mazurek, Maciej Mitura, Tomasz Sawicz, Michał Sztembis. (O tym wyjeździe można przeczytać w numerze 25/2007 „Nowego Tygodnia w Lublinie” oraz na naszej stronie internetowej). W ciężkim wyścigu prowadzącym m.in. po torze motocrossowym nasza **drużyna kobiet zajęła 3 miejsce w kategorii politechnik** oraz 7 w kategorii OPEN, a drużyna mężczyzn odpowiednio 6 i 8, co pokazuje, że jesteśmy w ścisłej akademickiej czołówce krajowej w kolarstwie górskim. Pomiędzy tymi wyścigami mieliśmy okazję ścigać się „na swoim podwórku” na maratonie w Nałęczowie. Jak do tej pory, to jedyna impreza tego typu (zorganizowana przy dużym cyklu wyścigów Skoda GrandPrix + Skandia MTB Maraton) na lubelszczyźnie, ale mamy nadzieję, że w przyszłości nieco się to rozwinie i więcej mieszkańców naszego regionu będzie chciało wziąć udział w tego typu imprezie.

Wyniki nałęczowskiego maratonu potwierdziły, że nasza ekipa jest w lubelskiej elicie kolarstwa górskiego. Aż strach pomyśleć co będzie dalej, ponieważ w tym roku jesteśmy nieco lepiej przygotowani i mamy mocniejszy skład niż w latach ubiegłych, ale... jakoś to będzie.

Ostatnio rozegrany maraton Akademickiego Pucharu Polski odbył się w Ustroniu i był bardzo ciężki i trudny technicznie (organizatorzy określili jego trudność na 5+, w 6-stopniowej skali trudności i pewnie miałby 6, gdyby zaczęło padać), a dla nas dodatkowo okazał się pechowy. Tym razem nasze dziewczyny nie mogły wziąć udziału w maratonie. Z pięcioosobowej drużyny dystans (na maratonach studenci mają do pokonania wyznaczone dystanse: studentki „mega”, tj. 35-60 km, a studenci „giga”, 70-95 km) pokonali jedynie dwaj zawodnicy: Tomek, który złapał „kaptcia” i Michał.

Kamil uszkodził tylną przerzutkę oraz łańcuch, Maciek złapał 4 „kaptcie”, a Filip upadł na jednym z bardzo trudnych zjazdów i niestety złamał rękę.

Morderczy i pechowy ustroński maraton stał się dla nas jedynie bodźcem do dalszej pracy i z jeszcze większym zapalem i determinacją przygotowujemy się na kolejne starty i z tego miejsca obiecujemy, że na pewno tanio skóry nie sprzedamy i będziemy walczyć do końca.

Wszystkich miłośników jazdy na rowerze oraz przyjaciół drużyny zapraszamy do kibicowania i trzymania mocno kciuków. Więcej szczegółów dotyczących sekcji oraz zdjęcia i relacje z wyjazdów na naszej stronie internetowej www.mtb.pollub.pl

Zapraszamy i do zobaczenia na rowerze.

Michał Sztembis

Szermierka Historyczna – sekcja nie do końca sportowa...

Szermierka Historyczna – klub działający przy Politechnice Lubelskiej jest grupą entuzjastów zafascynowanych dawnymi sztukami walki z wykorzystaniem broni białej. W obszar naszych zainteresowań wchodzi wszelkie techniki sieczno-kolne wykonywane z użyciem replik broni dawnej. Formalnie nasza grupa powstała w 2003 r. z inicjatywy mgr inż. Grzegorza Łągoda (opiekuna klubu) i Łukasza Tarenda – studenta Wydziału Elektrotechniki i Informatyki (obecnie prezesa klubu). Od tamtej pory skład grupy zmieniał się niejednokrotnie, jednak stale skupia ona około 10 osób.

Ćwiczymy wykorzystanie broni średniowiecznych (mieczy jednoręcznych, tasaków, kordów oraz mieczy dwuręcznych), a także późniejszych (rapierów, lewaków, sztyletów). Szczególny nacisk kładziemy jednak na kultywowanie najlepszej tradycji polskiego oręża, przede wszystkim walkę szablą husarską. Podczas ćwiczeń kierujemy się wskazówkami zawartymi w traktatach dawnych mistrzów oraz współczesnych instruktorów sztuk walki bronią białą.

Współpracujemy z instruktorami sportowymi i trenerami Politechniki Lubelskiej oraz konsultujemy swoje techniki z instruktorami oraz zawodnikami szermierki szablą sportową.

Od czasu powstania grupy wzięliśmy udział w wielu wydarzeniach kulturalnych, między innymi były to: Dni Sportu Politechniki, Juwenalia, Lubelski Festiwal Nauki. Czynnie działamy w Ruchu Rycerskim, corocznie wyjeżdżając na liczne turnieje organizowane w kraju i za granicą (Rawa Mazowiecka, Janowiec, Ogrodzieniec, Zamość, Ujazd, Kamieniec Podolski), zdobywając wyróżnienia i nagrody (I miejsce w turnieju szabli bojowej – Zamość 2007, II i III miejsce – Ogrodzieniec 2005).

W ramach działalności treningowo-turniejowej najściślej współpracujemy ze Stowarzyszeniem Chorągiew Rycerstwa Ziemi Lubelskiej (CHRZL). Dzięki tej współpracy mamy możliwość częstych sparingów, konsultacji i wymiany spostrzeżeń z doświadczonymi szermierzami oraz osobami posiadającymi dużą wiedzę z zakresu historii uzbrojenia, ubiorów i dawnych obyczajów.

We własnym zakresie wykonujemy elementy ekwipunku, które są możliwe do wytworzenia bez specjalistycznych narzędzi i technologii. Przykładami mogą być chociażby stroje, sprzęt treningowy (ochraniacze i palcaty) oraz zbroje (bechtery, kolczugi).

W ramach rozwoju kulturalnego oraz wiedzy historycznej zwiedzamy również muzea m.in.: Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie, Zamek Królewski w Warszawie, Muzeum Narodowe w Krakowie.

Treningi naszej grupy odbywają się w roku akademickim w sali gimnastycznej Politechniki Lubelskiej, na które serdecznie zapraszamy wszystkie zainteresowane osoby.

Łukasz Tarenda, Grzegorz Łągoda

Ergometr wiosłarski

Dzięki swojej uniwersalności i dostępności, ergometr wiosłarski – inaczej „suche wiosła” – stał się bardzo popularną formą aktywności ruchowej człowieka. Obok biegania i jazdy na rowerze, wiosłowanie jest jedną z najbardziej popularnych dziedzin sportu i rekreacji na świecie. Tygodnik „Fokus” wymieniając siedemdziesiąt najwszechstronniej rozwijających się dyscyplin, umieścił wiosłarstwo na drugim miejscu za triathlonem, a przed pięciobojem nowoczesnym. Popularność wiosłowania bierze się stąd, że kojarzy się je zarówno z siłą, jak i wytrzymałością. Nadaje się ono dla osób w różnym wieku i zróżnicowanym poziomie sprawności. Sport ten nie powoduje nadmiernych przyrostów mięśniowych. Wiosłarze są smukli, proporcjonalnie zbudowani, wytrzymali i gibcy. Ergometr wykorzystywany jest przez sportowców różnych dyscyplin, nawet tak odległych od wiosłarstwa, jak wyścigi Formuły 1. Znajduje on też zastosowanie w ośrodkach szkolenia wojska, a nawet w centrum szkolenia astronautów NASA. Ergometr stanowi wyposażenie olbrzymiej liczby klubów fitness i siłowni domowych.

W roku 2001, dzięki zakupieniu przez Studium Wychowania Fizycznego i Sportu ergometru wiosłarskiego „Concept 2”, powstała możliwość uprawiania tej dyscypliny

sportu przez studentów. Stworzono sekcję przy Klubie Uczelnianym AZS Politechniki Lubelskiej. 8.12.2001 r. rozegrano pierwsze mistrzostwa naszej Uczelni. Zwycięzcami byli: Małgorzata Bednarska z czasem 1:49,2 na dystansie 500 m i Rafał Wylupek 3:08,2 – dystans 1 km.

Ta dynamicznie rozwijająca się sekcja obecnie trenuje na dwóch ergometrach. Jednak nie ilość sprzętu jest najważniejsza, lecz zapał z jakim brać studencka podchodzi do trenin-

gu, który nie jest lekki. Satysfakcja z osiągniętych wyników, którymi możemy się pochwalić, jest duża. Wygrywamy z najlepszymi uczelniami w kraju, także z tymi, które mają dostęp do „mokrych wiosel” oraz w ich szeregach występują olimpijczycy i członkowie kadry narodowej.

Zawody rozgrywane są na różnych dystansach. Amerykanie, potęga w propagowaniu tej aktywności fizycznej, pływają nawet

Tabela 1

Rok	Punktacja w Politechnikach		Punktacja generalna		Medale indywidualne
	Kobiety	Mężczyźni	Kobiety	Mężczyźni	
2002 Warszawa	VII		-	-	-
2004 Szczecin	III	V	XV	VIII	IV m. w klasyfikacji generalnej Elżbieta Madej (KL) – 3:46,6
2006 Warszawa	I	III	VI	VIII	II m. Elżbieta Madej (KL) – 3:47,1 III m. Monika Jadach (KA) – 3:36,2 II m. Dominik Denisiuk (ML) – 3:07,8
2007 Warszawa	I	III	III	V	II m. Anna Maczyńska (KL) – 3:50,2 III m. Anna Rowińska (KL) – 3:53,2 II m. Katarzyna Wójtowicz (KA) – 3:35,8 III m. Monika Jadach (KA) – 3:36,5 II m. Dominik Denisiuk (ML) – 3:05,9 V m. w klasyfikacji generalnej

Tabela 2

m.	2002 punktacja ogólna	2004		2005		2006		2007	
		Kobiety	Mężczyźni	Kobiety	Mężczyźni	Kobiety	Mężczyźni	Kobiety	Mężczyźni
1.	UMCS	UMCS	PL	PL	PL	PL	PL	AR	PL
2.	PL	PL	AR	AR	AR	UMCS	AR	PL	AR
3.	-	AR	UMCS	UMCS	UMCS	KUL	UMCS	UMCS	UMCS
4.	-	-	-	-	KUL	AR	KUL	KUL	KUL
5.	-	-	-	-	-	-	-	-	AM

w maratonie o dystansie 42,195 km. Najbardziej jednak sportowe odcinki to 1 km, 2 km, na których są rozgrywane Mistrzostwa Polski, Mistrzostwa Europy, Mistrzostwa Świata. W Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych pokonuje się odległość 1 km.

Zespoły kobiece oraz męskie, drużynowo i indywidualnie z podziałem na wagi przedstawiają się następująco:

- do 61,5 kg – waga lekka kobiet (KL)
- powyżej 61,5 kg – waga normalna (KA)
- do 75 kg – waga lekka mężczyzn (ML)
- powyżej 75kg – waga ciężka (MA).

Zawodnicy Politechniki Lubelskiej startowali w czterech edycjach MPSzW w tej dyscyplinie sportu. W tabeli 1 znajdują się wyniki naszych osiągnięć:

Największy sukces reprezentacja Politechniki osiągnęła w 2007 roku na XXIV Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych, gdzie grad medali był miłym zaskoczeniem. Do tego sukcesu przyczynili się pozostali zawodnicy naszej sekcji biorący udział w zawodach: Anna Jajdek (KA) – 3:38,9; Anna Siek (KA) – 3:42,4; Agnieszka Lisik (KA) – 3:44,2; Damian Pasiembiewicz (ML) – 3:09,1; Bartłomiej Mącik (ML) – 3:13;

Tomasz Sawicz (ML) – 3:14,3; Stanisław Sobczyk (ML) – 3:15,7; Łukasz Cybula (MA) – 3:03,7; Krzysztof Majerski (MA) – 3:05,1; Adam Mazur (MA) – 3:14,3.

Podziękowania należą się także pani mgr Izabeli Pasiembiewicz za jej zaangażowanie i pomoc w prowadzeniu sekcji.

Oprócz wyżej wymienionych osiągnięć sekcja od początku swojej działalności bierze udział w zawodach Lubelskiej Ligi Międzyuczelnianej w ergometrze wioślarskim. Kilkakrotnie byliśmy organizatorami tych zawodów na hali sportowej Politechniki. Atmosfera i wyniki zawsze były bardzo dobre. W tabeli 2 zostały przedstawione wyniki ligowe:

Doskonałe wyniki sportowe, zdobyte medale, poprawione rekordy są dla studentów bardzo ważne. Jestem zdania, że jednak nie tylko to się liczy. Wspólne treningi, wyjazdy na zawody, pomaganie sobie na co dzień, spotkania towarzyskie, spotkania z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Wielkanocnych oraz docenianie tych osiągnięć przez władze Uczelni – to wszystko zostaje na dłużej w pamięci. Tę pewność daje mi 27 lat doświadczeń w pracy z młodzieżą akademicką.

Ryszard Stachaszewski

Zwycięstwo Team of Jerry drużyny sekcji sportowej Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji

13.05.2007 r. z okazji Święta Uczelni drużyna sekcji sportowej Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji TEAM OF JERRY zdobyła II miejsce w turnieju w piłkę nożną zorganizowanym przez Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Lubelskiej.

W turnieju uczestniczyło sześć drużyn podzielonych na dwie grupy. Z każdej grupy do dalszych rozgrywek wychodziły dwie, spośród których wyłoniono zwycięzcę w rozgrywkach półfinałowych i finałowych.

Mecze rozegrano na terenach sportowych Parku Politechniki Lubelskiej.

Zwycięzcy turnieju otrzymali nagrody w postaci złotych, srebrnych i brązowych statuetek. Członkowie drużyny sekcji sportowej Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji TEAM OF JERRY otrzymali srebrne statuetki. Nagrody

wręczył Kierownik Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Politechniki Lubelskiej mgr inż. Grzegorz Stefanowski.

W skład drużyny sekcji sportowej Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji TEAM OF JERRY weszli: **Arkadiusz Łucjan, Marcin Najda, Sławomir Zgrajek, Tomasz Walczyński, Łukasz Rzepecki, Grzegorz Godula, Zbigniew Brzezina.**

Chcemy ponadto nadmienić, że w grudniu 2006 r. drużyna TEAM OF JERRY sekcji sportowej działającej przy Kole Naukowym PIP, uczestniczyła w MIKOŁAJKOWYM TURNIEJU w Piłkę Nożną Halową (10.12.2006 r.), zajmując I miejsce i zdobywając puchar Turnieju.

W turnieju tym drużyna TEAM OF JERRY zagrała w składzie: **Arkadiusz Łucjan, Marcin Łukasiewicz, Tomasz Walczyński, Sławomir Zgrajek, Grzegorz Godula, Marcin Nowicki, Marcin Baryga oraz Robert Prus.**

Jerzy Józwiak, Arkadiusz Łucjan

Kolejne sukcesy kickbokserów z Politechniki Lubelskiej

Semestr letni w 2007 roku rozpoczęliśmy od udanego udziału w turnieju eliminacyjnym do Mistrzostw Polski Kick-Boxing w wersji light-contact, który odbył się 24 lutego w Węgrowie. Na zawodach najlepiej spisał się Kamil Łuczkiwicz zajmując II miejsce w kategorii wagowej do 69 kg, ale kontuzja nie pozwoliła mu na udział w finale. Kamil wygrał trzy walki. Dobrze zaprezentował się również Krzysztof Floriańczyk zajmując III miejsce w kategorii wagowej do 79 kg. Krzysiek wygrał dwie walki, a w walce o finał nieznacznie przegrał z Matyją z KS Piaseczno, który został zwycięzcą w tej kategorii. Rafał Aleksandrowicz (-84kg) i Grzegorz Mróz (-69kg) zajęli III miejsca w swoich kategoriach wagowych wygrywając wcześniej po jednej walce i nieznacznie przegrywając w walce o finał. Wszyscy Ci zawodnicy oraz Jacek Puchacz – aktualny Mistrz Polski zakwalifikowali się na Mistrzostwa Polski, które odbyły się w dniach 24-25 marca br. w Kurzętniku (k. Lubawy). W mistrzostwach wzięło udział 106 zawodników (w tym 4 z SKKB PL) i 46 zawodniczek z 46 klubów.

Od lewej stoją: Jacek Puchacz, Kamil Łuczkiwicz, Rafał Aleksandrowicz, Grzegorz Mróz, MP Full-contact

Jacek Puchacz zdobył w tych Mistrzostwach srebrny medal i tytuł Wicemistrza Polski w kategorii najcięższej +94 kg. Jacek pokonał Proszka z Zielonej Góry i Pawła Szymkowiaka z Gdańska. W wyrównanej walce finałowej przegrał z aktualnym Mistrzem Europy – Michałem Wszelakiem z Torunia. Dobrze walczyli również pozostali zawodnicy ze Sportowego Klubu Kick-Boxing Politechniki Lubelskiej. **Krzysztof Floriańczyk** najpierw wygrał jedną walkę, a następnie w walce o medal nieznacznie przegrał z Mistrzem Polski i Vice Mistrzem Świata – Jerzym Wrońskim z Piaseczna. Pechowo również trafił **Rafał Aleksandrowicz**, który w walce o medal spotkał się z V-ce Mistrzem Świata – Mariuszem Niziołkiem z Piaseczna. Rafał nieznacznie przegrał, a Niziołek został Mistrzem Polski. Czwarty zawodnik **Grzegorz Mróz** przegrał pierwszą walkę.

W dniach 16-18.04.2007 r. w Piasecznie 5 naszych zawodników brało udział w Mistrzostwach Polski Full-Contact. **Jacek Puchacz** zdobył tutaj swój drugi w tym roku **srebrny medal i tytuł Wicemistrza Polski** w wadze najcięższej +91 kg. Po dwóch wygranych walkach Jacek w finale przegrał na punkty z utytułowanym Michałem Wszelakiem. Udany

Jacek Puchacz w walce finałowej Pucharu Świata w Szeged

debiut w tej formule miał **Rafał Aleksandrowicz**, który wygrał pierwszą walkę, a drugą decydującą o medalu przegrał z bardziej doświadczonym zawodnikiem z Krakowa. Pozostali zawodnicy **Grzegorz Mróz**, **Piotr Żak** i **Kamil Łuczkiwicz** będąc blisko medalu przegrali swoje walki. W dniu 28 kwietnia br. w Warszawie braliśmy udział w Pierwszych **Akademicznych Mistrzostwach Polski** kick-boxing w wersji light-contact, w których wzięło udział 138 zawodników i zawodniczek reprezentujących polskie uczelnie. Najlepiej zaprezentował się student Politechniki Lubelskiej – **Rafał Aleksandrowicz**, który zdobył **brązowy medal** w kategorii wagowej do 84 kg w wersji light-contact. Rafał wygrał dwie walki, a walce o finał nieznacznie przegrał z Tymoteuszem Nowickim z Siedlec, który został zwycięzcą tej kategorii

Rafał Aleksandrowicz – student PL z medalem Pucharu Świata

wagowej. Politechnikę reprezentował jeszcze **Adam Rzepcki** (-84kg) i **Przemysław Węgrzyn** (-63kg), którzy zajęli miejsca tuż za podium. Z naszego Klubu startowali jeszcze: **Grzegorz Mróz** (-69kg) i **Bartosz Skrzypek** (-74kg), który zdobył **srebrny medal**. Dzięki dotacji z Urzędu Miasta Lublina i Politechniki Lubelskiej w dniach 10-13 maja br. w Szeged na Węgrzech nasz Klub reprezentowało 3 zawodników w zawodach Pucharu Świata w kick-boxingu. W zawodach we wszystkich formułach brało udział 800 zawodników z 22 krajów. Jacek Puchacz zajął tam drugie miejsce w full-contactie w kategorii wagowej najcięższej (+91kg). Jacek przegrał nieznacznie walkę finałową z zawodnikiem z Norwegii. Rafał Aleksandrowicz również zajął drugie miejsce

w full-contakcie w kategorii wagowej do 86 kg przegrywając finał z utytułowanym Wojciechem Myślińskim z Piaseczna (Polska). Rafał z powodu braku kilku zawodników wystąpił w kategorii wyższej i musiał walczyć z cięższym i bardziej doświadczonym przeciwnikiem. Trzeci zawodnik Kamil Łuczkiwicz po dwóch wygranych walkach z Węgrem i Słowakiem przegrał walkę o finał z innym Węgrem i zajął trzecie miejsce w kategorii wagowej do 69 kg w wersji light-contact.

Chociaż pucharu nie udało się zdobyć to wyjazd był udany. Jak uważa trener biorący udział w zawodach – **Kazimierz Piwowarczyk**, nasi zawodnicy zaprezentowali się korzystnie.

W czasie Kozienaliów zawodnicy zrobili na boisku PL pokaz kickboxingu. Sezon letni najlepszy zawodnicy, instruktorzy i działacze Klubu zakończyli 16 czerwca tradycyjnie przy grillu podsumowując osiągnięcia i snując plany na nowy sezon. Po przezwyciężeniu wakacyjnej planujemy poszerzyć zakres form prowadzonych zajęć, gdyż przybędzie nam nowych instruktorów. Planujemy również zorganizowanie w listopadzie zawodów kick-boxingu w Lublinie.

Ze sportowym pozdrowieniem

Tadeusz Poljański

Modlitwa za bardzo chcącą

Spojrzyj Panie przychylnie
Swym litościwym wzrokiem
Na tę kobietę niezbyt mądrą
Dla której mieć i być
Oznacza tyle co dla innych
Żyć i oddychać
Z pewnością nie jest to powód
By prosić Cię o pomoc
Ale jej pragnienie jest tak silne
A to czego pragnie
Jest dla niej
Jak woda na pustyni
Jak chleb dla głodującego
Jak lina nad przepaścią
Więc pozwól jej by została
Tym kim chce
Więc pozwól jej by dostała
Tyle ile chce
Może to uporządkuje jej
Życie i da jej szansę
Której tak pragnie.
A mi wybacz
To wstawieniectwo
Bo tak naprawdę
Nie jestem godny
Twejr łaski.

Piotr Kacejko 14.06.2007 r.

TEKSTY NAPISALI LUB OPRACOWALI DO DRUKU:

Elżbieta Anasiewicz, Kierownik Biura Rektora i Organizacji Uczelni
Magdalena Biernikiewicz, Zespół Pieśni i Tańca PL
Bożenna Blaim, Kierownik Studium Języków Obcych PL
Piotr Budzyński, adiunkt, Katedra Pojazdów Samochodowych, WM
Jacek Caban, Prezes Koła Naukowego Inżynierii Materiałowej
Iwona Czajkowska-Deneka, rzecznik prasowy
Krzysztof Czarnocki, adiunkt, Katedra Ergonomii, WZIPT
Elżbieta Dąbrowska, st. wykładowca, SWFIS
Kazimierz Drozd, adiunkt, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Marzena R. Dudzińska, prof. nadzw. PL, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Leszek Gardyński, adiunkt, Katedra Inżynierii Materiałowej, WM
Elżbieta Gontarz, specjalista, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Anna Grądział, st. technik, Katedra Zarządzania, WZIPT
Henryk Hollender, Dyrektor Biblioteki PL
Milena Jagiełło, st. referent, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Jerzy Józwik, adiunkt, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Piotr Kacejko, prof. nadzw., Katedra Sieci Elektrycznych i Zabezpieczeń, WEI
Czesław Karwat, prof. nadzw. PL, Katedra Urządzeń Elektrycznych i TWN, WEI
Beata Kijak-Mitura, samodzielny referent, Biuro Współpracy z Zagranicą i Badań Naukowych
Grzegorz Komarzyniec, asystent, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektroenergii, WEI
Henryk Komsta, prof. nadzw., Katedra Inżynierii Procesowej, Spożywczej i Ekotechniki, WM
Marta Korniluk, Koto Naukowe Inżynierii Ochrony Środowiska
Tomasz Kołtunowicz, asystent, Katedra Urządzeń Elektrycznych i TWN, WEI
Marek Kosmowski, prof. nadzw. PL, Katedra Elektrochemii, WEI
Elżbieta Krzemińska, główny specjalista, Dział Spraw Osobowych
Tomasz Kusz, specjalista, Instytut Technologicznych Systemów Informatycznych, WM
Alicja Kwiatkowska, specjalista, Dziekanat, WEI
Grzegorz Łagód, asystent, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Arkadiusz Łucjan, Kapitan drużyny Team of Jerry
Krzysztof Majcherek, Samorząd Studencki PL
Joanna Makolądra, Samorząd Studencki PL
Mirosław Malec, adiunkt, Katedra Podstaw Techniki, WZIPT
Anna Mazur, st. referent, Biuro Karier Studenckich PL
Paweł Mazurek, asystent, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektroenergii, WEI
Dariusz Mazurkiewicz, adiunkt, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Marek Miłosz, adiunkt, Instytut Informatyki, WEI
Piotr Mochol, specjalista, Dział Spraw Studenckich
Damian Momoł, Prezes Koła Naukowego Podstaw Inżynierii Produkcji
Jerzy Montusiewicz, adiunkt, Katedra Podstaw Techniki, WZIPT
Waldemar Nieleśzczyk, st. wykładowca, SWFIS
Irmína Pater, specjalista, Katedra Podstaw Konstrukcji Maszyn, WM
Artur Pawłowski, adiunkt, Instytut Inżynierii Ochrony Środowiska, WiS
Tadeusz Poljański, Prezes Sportowego Klubu Kick-Boxing PL
Edyta Prządka, st. referent, Biuro Karier Studenckich PL
Sławomir Przyłucki, adiunkt, Katedra Elektroniki, WEI
Magdalena Rogalska, adiunkt, Instytut Budownictwa, WIBiS
Anna Rudawska, adiunkt, Katedra Podstaw Inżynierii Produkcji, WM
Emil Sasimowski, adiunkt, Katedra Procesów Polimerowych, WM
Bożydar Spólnicki, st. wykładowca, SWFIS
Paweł Surdacki, adiunkt, Instytut Podstaw Elektrotechniki i Elektroenergii, WEI
Ryszard Stachaszewski, st. wykładowca, SWFIS
Anna Szafranek, adiunkt, Katedra Matematyki i Geometrii Inżynierskiej, WIBiS
Michał Sztembis, Sekcja Kolarstwa Górskiego PL
Edward Śpiewka, prof. zw. PL, Instytut Fizyki, WZIPT
Agnieszka Tyczyńska, Samorząd Studencki PL
Barbara Tymicka, specjalista, Biuro Rektora i Organizacji Uczelni
Andrzej Wac-Włodarczyk, Prorok ds. Studenckich
Wiesław Wójcik, st. wykładowca ze st. dr, Katedra Podstaw Techniki, WZIPT
Anna Żak, specjalista, Dział Spraw Studenckich
Anna Żelazna-Blicharz, asystent, Katedra Ekonomii i Zarządzania Gospodarką, WZIPT

„Biuletyn Informacyjny Politechniki Lubelskiej”

wydaje Politechnika Lubelska za zgodą rektora
Adres redakcji: Politechnika Lubelska,
ul. Nadbystrzycka 38d, 20-618 Lublin
tel. 538-11-08, fax 532-26-12

Rada Programowa

mgr Marta Bijas, prof. dr hab. inż. Piotr Kacejko (przewodniczący),
dr inż. Magdalena Rzemieniak, dr hab. inż. Barbara Surowska, prof. PL,
dr hab. inż. Bogusław Szmygin, prof. PL

Zespół redakcyjny

mgr Iwona Czajkowska-Deneka (redaktor naczelny)
mgr Milena Jagiełło

Stali współpracownicy

dr inż. Jerzy Montusiewicz, dr inż. Sławomir Przyłucki,
dr inż. Magdalena Rogalska, dr inż. Anna Rudawska,
mgr Krystyna Wojciechowska, dr inż. Anna Wysocka

Zdjęcia: archiwum, SAF, Hanna Celoch, Iwona Czajkowska-Deneka

Nakład: 500 egz.

Numer zamknięto 31.07.2007 r.

Redakcja nie zwraca tekstów nie zamówionych
oraz zastrzega sobie prawo ich skracania i redagowania.

PIKNIK 2007

